

دن شپہ اویں کی توہیری

Ketabton.com

لیکوال : کورس (بابائی)

ژبان : سید نظم (سیدی)

ليکوال: کورس (بابايي) ژباړن: سيد تنظيم (سيدي)

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: نن شپه اوښکې توييږي
ليکوال: کورس بابايي
ژباړن: سيد تنظيم (سيدي)
خپرندوی: صميم ادبي ټولنه
لړ: (۲)
چاپ شمېر: زرتوکه
چاپ نېټه: ۱۳۸۲ لېږديز-لمريز
کمپوزگر: امان الله (عابر)

www.khost-web.net

چاپ ځای: دنورمطبعه

ڊالۍ

خپلې ډېرې درنې مور او ډېردرانه پلار ته يې په ټوله
کولتوري او فرهنگي مينه ډالۍ کوم چې په شپږ کلنۍ کې
يې د قلم او کتاب سره اشنا کړم.

(سيدي)

سریزه

دانړې او ځمکه هغه خوړونکې هديره ده چې تل يې د انسانانو مړو ته خوله خلاصه نيولې وي او تل يې د ځمکې پرمخ نېک او شريف انسانان خوړلي دي. د دې نړۍ رڼا هم نوره پيکه او تته شوې ده چې پس له دې به د ژوندون ځمار غځونو ته پرې نږدي.

نننی انساني قانون هم هغه ږنده او کنه محکمه ده چې د بډايه او ظالم په غاړه او لاسونو کې يې د گلونو هارونه او گېډۍ ورکړي او د مظلوم په غاړه او لاسونو کې د دار کړۍ او ولچکې.

د اوسني ډېری انسانانو د تربيت او تهذيب ولکې د هغه بې قبزې آس په لاس کې ورلوېدلي چې تر دې دمه يې بې وسه او بې کسه انسانان ترپښو لاندې کړي او د زمانې د تاراکونو په نامه يې دل او دُل کړي دي.

په دې نړۍ کې د انسانانو د پيداېښت نېټه له نېټه ليک (تاريخ) څخه رانيولې بيا تر نن پورې هېڅ کله داسې انسانان پيدانشول چې حتی په سلو کې دوه سلنه يې هم دخداي (ج) قانون په اړه توگه پلې کړي او په واقعيتونو سترگې پټې نکړي ، ځکه دايوه زبات شوې خبره ده چې د درد نغمه ، دناچاری او بې کسۍ سندره ، د زندانونو غروبونه او ټول هغه وچ او سپور او اوزونه چې سل ډول څړيکې او دردونه په کې نغښتي دي په احساس لرونکي او درد لرونکي زړه باندې اغېزه وښندي.

د نړۍ په ټولو انسانانو کې به داسې څوک پيدانشي چې تراوسه پورې يې د درد ځکه نه وي کړي او د زمانې په پنجو کې نه وي رابښکېل شوی.

که انسان هرڅومره لوی شي او هرڅومره د خداي يۍ دعوه وکړي ، بيا به هم غم او درد ورباندې راځي او هرومرو به د مرگ ترڅه زهر ترستوني تېروي.

دا دې څوک نه وايي چې مهال به تل د ده په واک کې وي او تل به د دغه عېش او عشرت څخه خوند اخلي. د خداي (ج) غونډال (نظام) ډېر ټينګ او تل پاتې دی ، د خداي (وېش) او ورکړه په يو ډول او مساوي توګه ده ، هېڅ کله به څوک د خداي (ج) په قانون کې تېري او ظلم پيدا نکړي ، هر ډول تېري او ګډوډي انساني قانون کې دي او د هر ډول ستونزو زېږېدونکي په خپله انسانان دي ، ځکه که چېرې د خداي (ج) په غونډال کې د مال او دولت له پلوه اوچتوالی او برتریت وای نو نن به ټول پاچايان او پانګوال د سرو زرو په کفنونو او تابوتونو سره خاورو ته سپارل کېدل او تل به يې په قبرونو پيرې کېدلې . هېڅکله داسې ونه شول او حتی ګفارو هم دا کار ونکړ ، ځکه څو څو ځلې يې دا کار ونه تجربه کړل او ...

سره ددې چې د هر ډول ستونزو او فسادونو زېږنده انسانان دي ، خوبيا هم يو ډول انساني عاطفه او مينه په کې ژوندي ده چې کله ناکله د انسانانو ولکې تخنوي او د نيولي آس څخه يې را کښېباسي .

انسان اړ دی چې د ټولنې رنگيني او بنايست لپاره مينه هم وکړي او د دې مينې مراندې دومره وغځوي چې په کې ورک شي او ټول مينه مينه شي ، نو که هرکله يو انسان د مينې په ارزښت پوه شي او په ريښتيني توګه مينه وکړي ، نو ټولنه جوړه ده او د هېڅ ډول تشنج زمينه به برابره نشي .

په هر حال خبره نه اوږدوم او دلنډېدو درشل ته يې ځم ، دغه ناول هم د يوې رښتيني مينې زېږنده دی چې د دوه زړه بایللو د ژوند او د زړه د مراندو د کلکوالي او نږدېوالي استازي کوي او ...

زه نه غواړم چې د ناول د سکالو او منځپانګې په اړه وغږېږم او يا پرې قضاوت وکړم ، خو دومره ضرور ويلای شم چې ډېر څه په کې شته او همدغې شيانو اړکړم چې ويې ژباړم او ستاسې درنو مخې ته يې کېږدم ، څوپه خپله پرې قضاوت وکړئ او سمه ګټه ترې پورته کړئ .

په پای کې د دوو خبرو يادونه اړينه بولم او هغه دا چې لومړی د ډېر لوی او متعال خداي (ج) شکر پر ځای کوم چې دومره وخت يې راکړ دا ناول وژباړم او ګرانو مينه والو ته يې وړاندې کړم او دويم دا چې د غزني ډېر محترم او په کولتور مين والي ښاغلي معراج الدين پټان څخه مننه چې زما ددې کتاب د چاپ چارو مالي لګښت يې په خپله غاړه واخيست .

دغه راز دگران ليکوال او شاعر عطا الله حيران څخه هم يوه نړۍ مننه چې زما د ډېر ډېر گران استاد څېړونکي ، ليکوال ، شاعر ، اديب ، ناقد او ... استاد محمداصف

(صميم) په نامه يې ټولنه جوړه کړه او بيا يې ماته دا وياړ راوبخښه چې د درانه استاد دټولنې له خوا يې راته دا کتاب چاپ کړ چې زه يې د احسان او مينې ځان پورې او منندوی بولم .
خداى (ج) دې حيران صاحب ته ټولنه بريالۍ او قلم تېره لري .

په درنښت

سيد تنظيم سيدي

کابل پل آرتل

۲۲/۱۲/۱۳۸۵

لومړۍ څپرکۍ

کله چې له ما جلا شوه ويې ويل : زما بڼايسته گل ، که سل کاله وروسته مې قبر وسپړې او وزړه مې شته وي نو وبه گورې چې پرې ليکلي وي يوازې له تا سره مينه کوم .
د شپې وروستۍ شيبې وې چې چا تليفون کې راته وويل : د سپند په واټ کې مړى شوى اوبې له دې چې نور جزيات راته ووايي ، غوږۍ يې کېښود .
خومخکې له دې چې غوږۍ کېږدي سمدستي مې ترې وپوښتل : آيا د پولسيو مامورينودوژنې خبر تائيد کړى دى ، نوموړي د هو ځواب راکړ ، بې له ځنډه دخپلې

ورځپاڼې د عكاس او موټر سره د پېښې ځای ته ورغلم ، سره ددې چې لا سهار نه و را دېره شوی ، خوبيا هم ډيری خلک چې تازه له خوبه را پاڅېدلي وو له هغې کور سره يې (چې مړی پکې شوی و) گڼه گوڼه جوړه کړې وه ، او د پېښې په اړه يې خبرې کولې ، د سيمې ديوه اوسيدونکي له خولې خبر شوم چې يو سړي خپله مېرمن وژلې او په خپله تنبېدلی دی ، په دې وخت کې دولتي امبولانس چې ډاکټران په کې ناست ول ، د پېښې ځای ته راغلل او ورپسې د جنازې پوليسو موټر هم ښکاره شو چې جنايي کسان په کې ناست وو ، ډاکټران ، جنايي پوليس او نور عادي پوليس ټول په بيره دمړي کورته ورننوتل ، ترلږ ځنډ وروسته زه هم کور ته ورپسې د خبر چمتو کولو لپاره ورننوتم ، کور ډېر ښکلی نه ؤ ، د کور په غولي کې يوه مړه ښځه په څنگ پرته وه ، چې په غاړه او د بدن په نورو ځايونو يې شنې چاپې له ورايه معلومېدې ، ترلږ ځنډ او خاموشۍ وروسته ډاکټرانو دمړي په کتلو پيل وکړ او دا يې مالومه کړه چې هغه تر داوو او دنگلو وروسته زندگی شوې ده وژونکي (قاتل) دهغې دژوندۍ پاتې کېدو ټولې هيلې په خاورو لرلې وې ، د ډاکټرانو له کتنو معلومه شوه چې مقتوله نشه او مسته وه او دخولې څخه يې د شرابو بوي راتلو ، د ډاکټرانو ترڅېړنو وروسته سمدستي جنايي مامورينو خپلې پلټنې پيل کړې ، دا چې قاتل تنبېدلی و ، نو پوليسو د گاونډيانو څخه پوښتنې او گروېړنې پيل کړې ، څو گاونډيانو يې پوليسو ته وويل دمقتولې نوم (شهلا) دی او په دې کور کې يې له خپل يوه زوی او مېړه سره گډ ژوند کاوه ، دنوموړې ښځې دمړينې څخه څو ورځې دمخه يې زوی دکور په حوض کې دلويدلو له کبله په حوض کې مړ شوی و ، په داسې حال کې چې دشهلا مېړه هم په مسافرت کې شپې سبا کولې ، مگر يوې ښځې چې ددې گاونډۍ او ديوال شريکه وه جنايي پوليسو ته وويل : تېره شپه (بهمن) چې دمقتولې مېړه دی له مسافرته راغلی و او تر وژنې څو دقيقې تر مخه مې دهغوی شور او زوږ واوريد ، نوموړې ښځې زياته کړه له کومې ورځې چې دغه خلک دې سيمې ته راغلي دي تل يې په کور کې شور او زوږ واورېدل کېده ، او په غالب گومان بهمن هم دهمدې شخړو له امله خپله ښځه وژلې ده ، په همدې شېبو کې چې جنايي مامورينو څېړنې پای ته رسولې پوليسو خبر ورکړ چې وژونکي خپل ځان دپوليسو حوزې ته تسليم کړی دی او اعتراف يې کړی دی چې خپله مېرمن شهلا يې زندگی کړې ده . خو دمړينې لامل يې نه دی ښودلی ، ددې خبرې په اورېدو سره جنايي مامورينو وويل مړی دطبي څېړنو لپاره عدليې روغتون ته يوسي ، څو دقيقې وروسته يې دشهلا مړی دخلکو دگنې گونې او ها ها څخه راويست او

دروغتون پرلور يې بوت ، پوليسو دخلکو گڼه گونه خوره کړه او دشهلا دوژنې دخپرنې په موخه دجنایې خانگې پرلور روان شول، دساتونکي دخونې په يوه کونج کې دلرگينې خوکی پرسيو بڼایسته ځوان چې په خپره کې يې له ورايه دخپگان او ناکراری نښې ښکارېدې او په لاسونو کې يې زولنې پرتې وې ناست و ، دجنایې افسر درانتوتلو سره سم دنوموړي ددرناوي لپاره له خپله ځايه پاڅېده او بې له دې چې څه ووايي په خپل ځای کې کښينا ست ساتونکي افسر جنایې پلټونکي ته دنوموړي دوسيې د ورکولو په ترڅ کې وويل : چې قاتل دخپلې مېرمنې دوژنې په جرم اعتراف کړی دی خو تر اوسه يې دوژلو د لامل په توگه څه نه دي ويلي او دتحقيق په ټولو پړاونو کې يې خو له چوپه وه ، جنایې پلټونکي سمدستي دساتونکي له خونې ووت او بلې خونې ته ولاړ او امر يې وکړ چې بهمن راولی.

نږدې يو ساعت نوموړي له بهمن څخه پوښتنې اوگروېښې وکړې خو نوموړي تورن يوازې يوه خبره کوله چې ما خپله ماندينه وژلې ده او نور څه په دې اړه نلرم چې تاسې ته يې ووايم ، جنایې پوليس فکر وکړ چې وژونکی رښتيا نه وایي نو امر يې وکړ چې بهمن دمحمکې زندان ته بوځي ، جنایې مامور دخپرنو له خونې راووت او پوليسو بهمن په داسې حال کې چې په لاسونو کې يې زولنې پرقېدې دمحمکې زندان پرلور روان کړ . زه دقتل دخبرا و تصوير تر لاسه کولو وروسته دورځپانې دفتر ته لاړم او په داسې حال کې چې تر دې دمه مې ددې پېښې په اړه فکر او سوچ کاوه خبر چمتو او دورځپانې مسوول مدير ته دچاپ لپاره وسپاره او پېښه له ټولو جزیاتو سره چې دپوليسو پوښتنې او دبهمن يا قاتل چوپتيا ، دکليوالو شور او غوغا راپور مې مسوول مدير ته وسپارل او ددې ورځې په مازيگر ورځپانې کې چاپ شول ، ددې مينه وال وم چې دالړۍ او پېښه وڅارم ځکه تر اوسه داسې پېښو سابقه نه درلوده چې يو څوک دې لومړی قتل وکړي او بيا دې په داسې ساده گۍ اقرار هم وکړي له جنایې مامور نه مې په ټيليفون کې څوڅو واري وپوښتل چې تورن څه ويلي او که نه؟ خو هغه راته وويل څوڅو ځله مې خپرنې ځنې وکړې خو هغه بد بخته هماغه يوه خبره کوي او دقتل لامل نه په گوته کوي او يوازې دگاوندیانو څرگندونې يې دي چې په دوسيه کې ليکل شوې دي

ددې لپاره چې دپېښې موضوع ښه روښانه شي نوموړې دوسيه سترې محکمې ته وړاندې کېږي.

د پېښې څخه څو میاشتې تېرې شوې وې چې دمعمول سره سم دورځپانې دفتر ته لارم مسوول مدیر راته وویل ټاکل شوې چې د بهمن محاکمه په دې نږدې ورځو کې ترسره شي او ته بویه هغه څه چې په محکمه کې تېرېږي کټ مټ ورځپانې ته ولیکې نو ورته مې وویل سمه ده ، زما هم ددې پېښې روښانتیا ته نوره تنده زیاته شوې وه او ځیروم چې د بهمن محاکمه به څه وخت پیلېږي ، خبر شوم چې دراتلونکې اونۍ په خالي (شنبه) ورځ به دمحاكموله تالارنو څخه په یوه تالار کې محکمه کیږي .

د خالي په ورځ محاکمه پیل شوه او د پیل نه خلک خورازیات راغلي ول ، خونوموړي په ټولو پړاونو کې چوپتیا غوره کړې وه ترڅو محکمې اعلان وکړ چې سبا محکمه خپله پریکړه اعلانوي او د تورن په اړه به نهایی تصمیم نیسي ، سبا خبر شوم چې وروستی غونډه ده او د خلکو به هم ګڼه ګڼه ډیره وي نو ترنورو ورځو لږ څه دمخه دورځپانې دفتر ته لارم له مسوول مدیر او یو څو تنو نورو کارکوونکو څخه پرته نور څوک نه وو راغلي ، جریان مې مسوول مدیر ته ووايه اوله عکاس او ډیریور سره یوځای دمحمکې پر لور روان شوم کله چې د جنایې سالون مخې ته ورسېدم ، نو د خلکو ګڼه ګڼه مې ترسترگو شوه ، داسې ښکارېدل چې د خلکو د زیادت له امله خلک د دروازو تر شا ولاړ دي ، زه له عکاس سره یوځای دخبريالانو په ځانګړیو څوکیو کښېنا ستو ، پولیس هم د دروازې ترڅنګ ولاړ ول چې د زیاتو خلکو دراننوتولو مخه ونیسي ، شاید د جنایې پېښوپه محاکمه کې د خلکو د ډول له ګوله بې سارې وه ، د وره تر شا خلک به هرو مرو پښېمانه ول چې ولې وختي نه راتلل چې څوکی یې نیولای وای خوبله چاره نه وه باید دمحمکې ترپایه همداسې دوره تر شا پاتې وای .

دا داسې محاکمه وه چې یو تورن دوژنې په تور محاکمه کېده او برخلیک یې ورتاکل کېده زه هم په یوه کونج کې د خلکو ترمنځ منتظرناست وم ، مخامخ راته قاضي ناست و چې په رسمي کالیو کې دریاست پرګدی ناست دی او ټول دده د امر انتظار باسي . تر لږ څنډه وروسته د قاضي د خټک وچ غږ د خلکو په منځ کې انگازې جوړې کړې او خلک یې اړوېستل چې چوپ شي ، ټول خلک منتظروو چې د داسې یو چا محاکمه ده چې په ټولو تحقیقاتو کې یوازې په قتل اعتراف کاوه او نور څه یې نه ویل نن یې برخلیک ته ډیر خلک په تمه وو .

وروستي ځل لپاره د قاضي د خټک غږ د خلکو ساګانې په مړۍ کې زندۍ کړې او یوې غلې چوپتیا دمحمکې فضا محاصره کړه او غږ غوږ ورک شو ، دمحمکې ریس په جګ

اواز وويل: (د ۴۴۹ نمبرقيدي) يو جگ سړی دخپلو جروبرو وينستانو سره د تورنو له ځايه راجگ شواودويم ځل لپاره بيرته بې له دې چې څه ووايي كښېناسته، يوه عجيبه هاها دخلكوپه منځ كې تاوه راتاوه شوه، بنځواونجونوبه ويل چې غريب ته وگورئ له خبرې خويې نه معلومېږي چې قاتل وي په دې وخت كې قاضي خلكوته گواښ وكړ چې شوربند كړي اوبيا يې مخ دمجرم پرلورواړاوه او ويې ويل: ددوسيې داسنادو او شواهدو ستادگانوديانودشهادت اوستا دخپل اعتراف له مخې ته مجرم يې ځكه څه موده وړاندې دې خپله بډايه اومالداره مېرمن وژلې ده، آيا ته په خپلو خبرو معترف يې؟

قيدي دقاضي دخبرو پروړاندې لاخليل غبرگون نه ووبنودلی چې مدافع وكيل له خپله ځايه راجگ شو ويې ويل: دمحكمې ښاغلی ريس صاحب ددې خبرې په پام كې نيولو سره چې نن دمجرم دمحاكمې وروستۍ غونډه ده اجازه غواړم يوڅو خبرې عرض كړم.

په داسې حال كې چې دروند اولړزيدلي اوازي يې انگازې كولې داسې وويل: څرنگه چې تاسې پخوا لاخبر شوي وئ چې څوك په قصدي توگه څوك ووژنې دقانون له مخې اعدامېږي، نو د ټولنې نظام ايجابوي چې قانون دمجرم په اړه خورا په جدي توگه پلې شي ترڅو د نورو لپاره عبرت وگرځي چې له داسې جنايتونو څخه ځان وساتي، له دې امله ښاغلي قاضي صاحب څخه هيله كوم چې قانون په سمه توگه پلې كړي، ځكه داكوم قاتل چې په ډېرې بې رحمۍ او شقاوت سره يې خپله ځوانه اومعصومه مېرمن وژلې ده نوموړي دمحاكموپه ټولو غونډوكې په خوله مهرلگولې واوچوپتيا يې غوره كړي وه او د وژنې په اړه يې هيڅ هم نه دي ويلي.

ټول پوهېږي چې دمجرم چوپتيا ټولو محكمو كې دښاغلي قاضي صاحب حوصله تنگه كړې ده اوزه يقين لرم چې نوموړی غواړي چې قاضي ته وښايي چې گواكې هغه ليونى دى او دليونتب له امله يې چوپتيا غوره كړې ده موږ دمحاكمو ددوسيو په ترڅ كې ډېر مجرمان وليدل چې دځان ژغورنې په موخه داسې كارونه كوي او بهمن هم دغه لاره غوره كړېده او ښكاره ده چې دا ځل به هم خپله چوپتيا ماته نكړي وړانديز كوم چې دښاغلی قاضي صاحب دې قانون سم پلې كول په پام كې ونيسي اودټولنې داصلاح لپاره دې امر صادر كړي اوپه ضمن كې دې پاملرنه وشي چې مجرم باندې دقانون عمومي مجازاتو له مخې داعدام حكم صادر شوى دى مدافع وكيل چوپ شو اوپه خپل ځاى بيرته كښېناست، دټولو گډونوالو سترگې دمجرم پر لور ورواوبنتې څرنگه چې دمجرم مسلسل غمونو په زړه كې خپې وهلې، يوه عادي اوله ملنډو ډكه موسكا يې پر شنډو خوره شوه پدې

وخت کې چې غم خپلې سترگې يې دقاضي په وجود کې ښخې کړې وې په ارامۍ سره له ځايه راپاڅېد او مطلقې چوپتيا فضا نيولې وه ، تورن په داسې حال کې چې په لړزېدلي اواز يې خوبې جاجه غونډلې (بې مفهومه کليمې) د شونډو لاندې د ژبې پرسر راوړې ، شونډې يې په ژبه لمدې کړې او بيا يې په کراره او شمارلي غږ په خبرو پيل وکړ : (ښاغلی رئيس صيب ، قاضي صاحبانو ، زه يو ځوان يم دهغې ټولنې ځوان چې تاسې ښاغلي قاضي صاحبان او گډونوال يې هم يوه برخه او غړي ياست ، زه اوس مهال د وژنې په تور د عدالت پروړاندې ولاړ يم او د عدالت د پربنستې د سرو زرو وزرې په خپلو سترگو وينم چې ماته گواهي اوزيری راکوي ، عدالت تل ژوندی دی. عدالت !

هو کې عدالت ژوندی دی او زه هم له هغو کسانو څخه چې د قانون او عدالت دروند پيټی يې په اوږو دی غواړم چې خبرو ته مې غوږونيسي او پاملرنه ورته وکړي وروسته بيا خپله پرېکړه (فيصله) وکړئ او عدالت وچلوئ.

زه سوادنه لرم ، البته دا په دې مانا نده چې گواکې ماهېڅ درس ندی ویلی ، نه داسې نده ، بلکې زه غواړم ووايم چې زما زده کړې ستاسې په پرتله چې حکم صادر وئ په هغه کچه ندي ، حق هم لرم ، ځکه چې ښوونځی مې په نيمايي کې پرېښود ، خو همدې زده کړو په وسيله مې هم په اجباري توگه خپله دفاع په خپله کوم او د محکمې په وروستۍ غونډه کې خپلې خبرې او دفاع کوم .

زه له خلکو شرمېدم او خجالت مې ویستو چې حقایق راوسپړم خواوس احساس کوم چې دا هر څه اشتباه وه ځکه خلک هم د همدې ټولنې جز دي ، دهغې ټولنې چې په ډیر لږ وخت کې يې زه له ښوونځي څخه په تېښته کړم اوزما ټولگپوال يې په کراتو کراتو له ما څخه پورته پورېوته ورسول ، او که رښتيا ووايم نو دا دهغوی حق هم دی ځکه هغوی درس ویلی او مانه دی ویلی ، اوبويه (بايد) چې خپله سزا ووينم .

ما وروسته تر مدرسې خپلې زده کړې په همدې ټولنه کې چې تاسې تشکيله کړې ده ترسره کړې او همداتولنه وه چې زما ملايې راماته کړه اوزه يې په خپلو پولادينو پنجو کې ورک (نابود) کړم .

ما په همدې ټولنه کې دبې وزلو او بې گناه خلکو غږونه واوریدل او دهغوی سره هم غږی شوم ، هوډ مې وکړ چې دهغوی ټولگپوال شم او ورسره يو ځای درس ووايم . مگر دادرس داسې درس نه و چې ښوونکي اويا ښوونځي ته اړتيا ولري ځکه ستر ښوونکی يې پخپله ټولنه ده .

زه او ټولگيوال چې په ټولنه کې مې پيدا کړي ول ټولو يوه موخه درلوده چې د ځوانۍ رنگين او پسول شوی مرغه ته حقيقت بخښل ول. زموږ زړه هم غوښتل چې د بډايه او مېړه لرونکو خلکو غوندې د ژوند ټولو لذتونو (خوندونو) څخه برخمن شو.

موږ هم غوښتل چې موټر، پيسې او ټولې اسانتياوې چې بډايه خلک يې لري ولرو. خو افسوس چې موږ گناهکاران وو او گناه مودپيسو او ميلمستياوو نه درلودل ول. په غالب گومان که ما دغه څيز درلودای نن به زما ځای د تورنو په کتار کې نه و.

او د سرو زرو هيلې او ارامانونه به مې نن نه خاورې کېدل. ځينې په دې گروهه دي چې په ژوند کې برخليک وجود نلري او انسان چې هرڅه کوي پخپله يې خپل ځان ته کوي، خو که د اتريوې کچې سمه وي نو سل په سلو کې سمه نه ده، مېړې چې د شل ځله ښکته او پورته راتللو څخه وروسته غنم خپلې ځالې ته وړي او نه سترې کيدونکې هلې ځلې کوي خو چې بريالی شي، خو که همدا مېړې په يو ډېر بد او طوفاني حالت کې رانښکيل شي څه کولای شي؟

ښکاره ده چې هېڅ يې له لاسه نه کيږي!

زه هم اوس په يوه داسې اکر کې رانښکيل يم چې يوه خوا شينونکي توپان راپه مخه کړی يم او هېڅ هيله مې د ژوندي پاتې کيدو نشته، زما ژوندي پاتې کيدل، دمېړي د ژوند په څېر دی چې په يو توپاني اکر کې د تصادف له مخې د کومې تختې پورې نښلي اوله مرگ نه بچ کېږي.

ما هم د ټولنې له سين يا توپان څخه د مرگ نه خلاصون موندلای دی، خو لکه څنگه چې گوري نن د يو وژونکي په توگه محاکمه کېږم.

له تاسې څخه غوښتنه وشوه چې خپله قطعي رايه صادره کړئ او ما محکوم کړئ، ولې؟ ځکه ما چوپتيا غوره کړې، آيا که څوک ونه توانېږي چې خبره وکړي بايد سمدستي يې د اعدام حکم صادر کړئ؟

تاسې ماته ووايست، آيا د هر چا چې ژبه بنده شوه او دخپلې ابرو او عزت د خوندي ساتلو لپاره له ځانه څخه دفاع ونکړه نو بايد د ځمکې په تل کې استوگن شي او د هېرېدونکي (فرا موشۍ) تېره يې پرمخ کېښودل شي.

تاسې تل خبرې او نارې سورې د عدالت کوئ، خو په دې نه پوهېږئ چې نارې سورې وهل د عدالت په نامه پخپله يو ډول بې عدالتي ده.

عدالت !!!

رښتيا څه ښايسته او گلورين ويی دی، خو په تاسف سره چې دهېچا په وجود کې په خپله رښتيني او واقعي مانا نه پيدا کېږي او بشري قانون هېڅکله نه شي کولای چې پخپله رښتيني مانايې پلې کړي!

اې عدالته ستا په پار تيرې سينه وهي نارې او سوري کوي خو هېڅکله نه حاضرېږي چې اعتراف وکړي او دغه راز د عدالت په نامه څه جنايتونه نه دي چې نه کېږي او څه کارونه نه دي چې نه تر سره کېږي!

نن هم د عدالت په نامه وغوښتل شول چې زما په اړه دا اعدام حکم صادر کړي او مسلماً دا اعدام د حکم په صادرولو سره به ستاسې په اند عدالت پلې شوی وي.

ډېر وويل شول چې دا اعدام په حکم به د جناياتو شمېره را ټيټه شي، خو هېڅکله داسې ونه شول دورځي يو تن اعدام شي خو د شپې بيا بله وژنه وشي.

نن ورځ دنړۍ د پرمختلليو هېوادونو په قانون کې دا اعدام حکم منسوخ شوی او زموږ قاضي صاحبان دې هم دې ټکي ته پاملرنه وکړي.

ټول هغه کسان چې دوژونکو يانې قاتلانو په نامه په محکمو کې محاکمه کېږي د پيدا يښت نه وژونکي نه وي.

زه نه وایم چې دا اعدام حکم مه پلې کوئ، زه وایم په دې اړه پوره څېړنه وکړئ وگورئ دوژنې لامل څه دی؟

تاسې چې د عمومي مجازاتو د قانون له مخې د هر وژونکي لپاره دا اعدام غوښتنه کوئ ايا کله مو داسې سوچ هم کړی چې شايد تاسې ته هم کوم وخت غوسه درشي او و نه شی کولای خپل اعصاب کنترول کړئ او په يوې خپېرې څوک ووژنئ!

ايا په دې صورت کې بايد تاسې اعدام شئ؟

البته دا وایم چې دوژنې ټول اړخونه ښکاره او برېښه شي تر څو سمه او بشپړه څېړنه تر سره کړئ.

زما په اند قانون بايد واقعي او رښتيني وژونکو لپاره پلې شي نه هر هغه چا باندې چې د قاتل نوم پرې اېښودل کېږي په داسې حال کې چې گناهکاران هم نه وي!

ښه به دا وي چې د داسې ځانگړو مواردو لپاره په قانون کې له سره بيا کتنه (تجديد نظر) وشي او د دغو ستونزو لپاره بشپړې څېړنې وشي، ځکه زه يوازې تورن په وژنه نه یم چې په دې محکمه کې محاکمه کېږم مسلماً له ما ورسته او تر ما دمخه داسې محکمې هم شوي او وبه شي.

تاسې ټول منتطرياست چې زه په خپله دوژني لامل تشرېح کړم په داسې حال کې چې داستاسې دنده ده چې بويه په دې اړه بشپړه او په رښتني توگه څېړنه وکړي ، بې له دې چې ماته کومه اړتيا پيدا کړي . تاسې دقانون پلې کول دعدالت په نامه ستره کاميابي ځانته بولي آيا کله مو داسې سوچ هم کړی که اشتباه وکړي څه به وشي ؟
نه ، هېڅ کله هم نه !

هر گوره څنگه چې رايه صادره شوه نو نور دپای ته رسېدو اړتيا نشته او زه که دا خبرې په ژبه راوړم نو دځان لپار يې نه وایم ، بلکې دهغه چا په پار يې وایم چې په گانده کې به په دې محکمو کې محاکمه کېږي ، بايد دهغوی په فکر کې واوسو !!) په دې وخت کې مدافع وکیل دعتراض په ډول له خپل ځايه راجگ شو او په جگ اوازيې مخ دمحکمې رئيس پر لور واپناه اوويې ويل :

((ښاغلی رئيس صاحب تورن له آرې سکالو بهر وځي ، ښه به داوي چې دحاشيو پر ځای آر مطلب ته راشي !)).

تورن په بې پروايۍ مدافع وکیل ته وکتل او ويې ويل :

((نه ، زه دسکالو نه بهر نه يم وتی ، آره سکالو (موضوع) هم په همدې خبر وکې چې مې يا دې کړې نغښتې او څرخي ، مگرزه تورن نه يم ، ديوي وژني په جرم نه يم تورن شوی ، دا حق بويه ماته راکړل شي چې له خپله ځانه دوروستي ځل لپاره دفاع وکړم ، نو په دې اساس بويه دومره آزادي خو راکړل شي چې دښاغلي قاضي صاحب . ذهن دهغو پېښو په هکله چې هره وژنه په يوه لامل ترسره کېږي روښانه کړم ، په دې اساس هغه څه چې تاسې ورته دحاشيې نوم ورکوي په بشپړه توگه زما دخبرو سره تړاو لري او زه بايد په جدي توگه ووايم چې زه دسکالو نه بهر نه يم وتی .

په هر حال دښاغلي قاضي نه هيله کوم هر هغه څه چې زه يې وایم ورته پاملرنه وکړي ، په حقيقت کې دا زما تېر شوی ژوند (سرگذشت) دی چې زما دمېرمنې له وژنې سره په بشپړه توگه تړاو لري او زه يې دوروستۍ دفاع په نامه محکمه کې څرگندوم . په داسې حال کې چې دگډونوالو او قاضي صاحب لپاره به ديو داسې چا داستان وي چې نن يې ژوند تباه شوی او بايد دژوند تروروستيو شېبو پورې دخپلو خاطرو سره ژوندی واوسي .

اولس کلن وم او دلیسې په پنځم ټولگي کې مې زده کړې کولې ، راتلونکي ته ډېر هیلمند او لیوال وم چې یوه ورځ ځان سوکاله احساس کړم ، زړه مې غوښتل چې ډېر ژر دغه دوه کاله تېر کړم او پوهنتون ته لاړ شم .

ژوند راته ښایسته او سینگار شوی ښکارېده د ښوونځي چاپېریال او ښکلا نه مې خوند اخیست او له دې چې احساس مې کاوه وروسته تر زده کړو به د هېواد والو لپاره د چوپړ جوگه شم ، ډېر خوشحاله وم او له ځانه سره مې نقشي جوړولې ، په هغه وخت کې ماته د ښوونځي ټالۍ (زنگ) دنړۍ ښایسته او ښکلې مو سیکي وه ، په ځانگړي توگه د سهارې ټالۍ چې زموږ تر ښوونځي ښکته دنجونو ښوونځي ټالۍ هم ورسره سمه اوږدل کېده ، دغرمې موده به چې کله دهلکانو او نجونو ښوونځي رخصت شول نو په پیاده رونوکې به عجیبه غوغا او هاها جوړه وه ، ما به دنجونو له لیدو څخه خوند اخیست ، خو تل به مې ناخود آگاه کوبښن کاوه چې دنجونو څخه ځان لیرې وساتم . سره ددې چې خوش تیپه هم وم او په ضمن کې ملگرو مې هم څو څو ځلې ویلې وو چې دنجونو ؛ په منځ کې محبوبیت او جذابیت لرم ، خو هېڅ کله مې کوبښن نه کاوه چې دنجونو سره ملگری شم په یاد مې دي چې څو ځلې موقع مساعده شوه چې دنجونو سره دوستي پیل کړم خو خپله مې دا کار ونه کړ ! کله به مې چې ټولگيوالو دنجونو د مینې په هکله خبرې کولې ما به پرې ملنډې وهلې ، هغوی ته به مې تل ویل چې په دې پېر ((دوره)) کې مینه او عشق مانا نلري ، هغوی به چې زما دا خبرې واورېدې او پوه به شول چې ددوی هم ژبې نه يم نو نور به یې ماته دنجونو به هکله هېڅ نه ویل خو کله به چې همدغو هلکانو سره جونو بې وفایي وکړه او یا تردوی بل کوم بډایه ، ښایسته او خوش تیپه هلک به یې ولید او دهغه سره به یې دانې وځغلولې نو زما خواته به راغلل او په داسې حال کې چې فوق العاده به غوسه ول زما خبرې به یې تائیدولې .

رښتیا داوه چې ماښځینه کول او مینې ته یې هېڅ گروهه نه درلوده ، په همدې اساس په هغه وخت کې ماته د مینې غوندې غیر دملنډو بله مانا نه درلوده !

با لاخره دبرخلیک او تقدیر لوبې دیو ځایه پېلېږي چې انسان یې پخپله هم سوچ نشي کواى ، دغه لوبه ماته هم دیوې وچې یخې ورځې نه پیدا شوه او ...

هغه ورځ وروسته تر غرمې د فوټبال لوبې لپاره لوبغالي ته تللی وم تر (۸۰) اتیاو دقیقو مې د فوټبال لوبه ولیده خو نپوهېږم ددې دومره مینې سره سره چې د فوټبال سره مې درلوده ولې وروستۍ لس دقیقې ایسار نشوم . دگډونوالو دگنې گونې نه راووتم او لږ

شېبه وروسته په داسې حال کې چې دگډونوالو دهخونې نارې ، سورې مې تر غوږو کېدې دلوبغالي له وره (دروازې) راووتم.

په لوی واټ کې داوچتواوچتوگامونو په پورته کولو سره دکور پر لور روان شوم خومره چې به وړاندې تللم په هماغه کچه به مې سوچونه زیا تېدل او دراتلونکي لپاره مې ځانته نقشه کارېله. ناڅاپه مې خپلو کتابونو ته پام شو چې په ځمکه راڅخه لوېدلې دي ، کله مې چې سر د سوچونو له نړۍ او چت کړنو څه گورم چې یوه نجلی مې کتابونه راټولوي ، له ځانه سره مې وویل شاید خوب وینم ، خو بښایسته ، پاسته اوزړه رابښکونکي اوازیې زه له سوچه رابهر کړم. دبڅښنې په غوښتنې سره یې وویل: زما د تقوي (تقویتی) ټولگي درسي ساعت چې په دې واټ کې دی پیل شوی ځکه مې منډې وهلې چې گواکې درس ته ځان ورسوم په دې اساس پوه نشوم او له تاسره مې ټکرو کړ؟

دا داسې نجلی وه چې د بښایست پرې تمامه وه، زېر اوږده وینستان او شنې جذابې سترگې یې درلودې ، سم نه پوهېږم چې څه اکر مې درلود. خبرې مې نکولې په مات او وتره توگه مې بې اختیاره دهغې سترگوته وکتل، هغې په ډېرې تیزی کتابونه راټول کړل او ماته یې په لاس کې راکړل. خدای په امانی یې وکړه او لکه برېښنا څو گامه وړاندې ودانۍ ته چې ټولگی یې وولاره او له سترگو مې پناه شوه.

دهغې ښکلا او جذابیت پر ما ډیره اغیزه بښدلې وه چې له ځانه یې بې خوده کړی وم پښې مې وړاندې نه تللې ، گومان مې کاوه هغه څه چې راته لږه شېبه وړاندې پېښ شوي و تر خوب راته ډیر ارزښت او اهمیت نلري ، غوښتل مې چې ویې څارم خو وخت تېر شوی وو ، په کراره ارامه او لږ زېږدلي گامونو دکور پر لور روان شوم. کله چې کورته ورسیدم نو نږدې غروب و بې له دې چې دمعمول په څېر دمور خونې ته لاړ شم اوله هغې سره روغېر وکړم ، خپلې خونې ته لاړم او دوره له بندیدو وروسته په سوچونو کې لاهو شوم. په هغه شپه مې چې مور هرڅومره ټینگار وکړ چې ډوډۍ وخورم ومې ونه خوړه. سم نه پوهېږم چې څه حال مې درلود ، مور مې که هرڅومره ټینگار وکړ چې ما په خبرو راوړې خوگټه یې ونکړه په پایله کې مې ورته د درواغو پلمه وکړه چې ډېر سترې یم اونشم کولای ډوډۍ خوړلو خونې ته لاړ شم ، مور مې بېرته ولاړه اوزه دویم ځلي په سوچونو کې ډوب شوم !

داسوچونه ټول دهماغې زیږو وینستانو درلودونکې جنۍ سوچونه ول او هغه څه چې پېښ شوي و په یاد مې راوړل ، په پایله کې د ساعتونو سوچونو وروسته بیا هم بريالی نشوم چې له یاده یې وباسم نو هوډ مې وکړ چې هرڅنگه کېږي باید پیدایې کړم !

ډېره عجيبه شپه وه هغه چا چې تل په مينه ملنډې وهلې اوس په خپله ديوي نجلۍ د مينې له کبله خوب نه وړ، هغه شپه د ډېرو گډو وډو او مشوشو سوجونو وروسته خپل پالنگ ته ولاړم او د همدې نجلۍ په ياد ويده شوم.

سهار لږ څه وروسته د معمول له مخې راپاڅېدم، د سهار چای تر خورلو وروسته مې په درواغو خان خوشاله خوشحاله کاوه او د شپې، دسترياله کبله مې له مور څخه بڅښنه وغوښته. کتابونه مې راواخيستل او د ښوونځي پر لور روان شوم. خو ښوونځي ته لاړن شوم او په کوم ځای کې مې چې هغه پرون ليدلې وه لاړم، فکرمې وکړ چې شايد کور يې په همدې نږديو کې وي او ممکن هغه وگورم، خودا اندېښه گټې و او ما هغه ونه ليدله! غرمه مې کور ته ټيليفون وکړ چې د فوق العاده ټولگي له امله نشم کولای غرمې ډوډۍ ته راشم او وروسته تر غرمې هم هلته پاتې شوم خوبيا مې هم ونه ليدله.

د غروب پر مهال غم ځپلې اونا کراره مې دکور لاره راوښوه، هغه ورځ دلومړي ځل لپاره ښوونځي ته نه وم تللی له همدې کبله مې په ټوله لاره له ځان سره داسوچ کاوه که چېرې زموږ کور ته يې د ښوونځي له خوا کومه دغیر حاضري پاڼه رالېږلې وي، ابرو خوبه مې لاړه شي، خواخوږي د حل لپاره پيدا کړه هوډ مې وکړ چې پست راوړونکي ته به يو څه پيسې دېږي په توگه ورکړم چې دغیر حاضري پاڼه ماته راکړي، په دې توگه دهغې ورځې پرمازيگر وختي کله چې پست راوړونکي زما د پلار لپاره پاڼه راوړه نو پښخه تومانه مې نوموړي ته ورکړل او هيله مې ترې وکړه چې دغیر حاضري پاڼه ماته راکړي، هغه ومنله له خپل دې کار څخه ډېر خوشاله وم، ځکه که وروسته تردې يو څو ورځې نور هم ښوونځي ته نه وای تللی نو باک يې نه درلود.

بله ورځ بيا هم هماغه ځای ته ولاړم خو چې هرڅومره يې منتظر کښېناستم رانغله، د مازيگر پر مهال هغې ودانۍ ته ولاړم چې د شپې ښوونځي زده کوونکي ورته راتلل، زما ستونزه دا وه چې دهغې ټولگي سهي (صحيح) پته راسره نه وه نو ځکه بيا مې هم پيدانکړه او زما لټون بې پايلې شو. درېيمه څلورمه، او پنځمه ورځ هم تېره شوه خوزه ونه توانيدم چې هغه پيدا کړم بلاخره د شپې مې ورځې تر غرمې لټون وروسته په هماغه ساعت کوم چې څو ورځې دمخه مې هغه په کې ليدلې وه په هماغه ځای کې وليده، خومخکې تردې چې زه کوم غبرگون ښکاره کړم هغه يوې کتاب او کتابچې پلورنځي (قرطاسيه فروشي) ته ننوته، منتظر کښېناستم ترڅو د دوکانه رابهر شي.

دويم څپرکی

بې اختياره مې بدن ريرېدېده يو عجيبه اکر مې درلود ، زړمې په سينه کې درزېده ، روح مې ترشوندولاندې يوه سندره زمزمه کوله ، چې دهغې نغمې ماته بې جاجه وې ، بنایي دغه زمزمه دمینې زمزمه وه ، ځواني وه ، شوراوا حساسات و ، په هر حال نږدې و چې له خوشالۍ نه لیونی شم ، خپله مې هم دهغه منقلب حال نه چې پیدا کړی و تعجب کاوه .

له ځانه سره مې سوچ کاوه چې کله له دوکانه رابهر شي څه ورته ووايم او څنگه ورسره دخبرولې پیل کړم ، په همدې شېبه کې هغه له مغازې راووته ، ژبه مې بنده شوې وه ، هغه زما پرلور را روانه وه ، اوس نوسوچه له ماسره نږدې شوې وه ، ما هم دهغې څېرمه (فرعي) واټ په دیوال تکیه وکړه په کوم چې هغې غوښتل وروگرځي جرات مې ترینګلی کړ او ورته مې وویل : سلام !.

په داسې حال کې چې موسکا یې په شونډه وخوړه شوه ویې ویل : سلام ! په دې اساس له ډېره هیجانه لږ زېدم ترې مې وپوښتل : یوازې یاست ؟ (هو !) ، (اجازه راکوئ چې یوڅه خبرې سره وکړو ؟) وموسیده او څه یې ونه ویل .

دهغې چوپتیا درضايت مانا درلوده ، له همدې کبله یې څه ونه ویل او هغه وخت په لاره روان شو ، زموږ ژبه په لومړیو کې یوازې یوبل ته لیدل ول

تر لږ څنډه وروسته دهغې په وړاندیز قهوه تون (قهوه خانې) ته لاړو .

بنايسته سینګار شوې وه ، شنو سترګواو زېړو وینستانو یې زه سوچه مجذوب کړی وم ، صورت یې د ګلویوې بنايسته اویوې جوړې شوې ګېډۍ ته ورته واو شونډې یې دیوې نرۍ او شرابې نجلۍ اکر غوره کړی و .

لکه څنگه یې چې د حُسن او ښکلا په تماشا کې ډوب وم په خبرو راغله او ویې ویل : ولې خبرې نه کوې ؟ مګر تاسو میلمنه نه ده دعوت کړې ، ولې نه پوښتئ چې څه کېږن (میل) لرئ ؟ لکه څوک چې نوی یو دم له درانه خوبه راوینس شي او ترشوم او ورڅخه مې ښنه وغوښته اویا مې پر شرمیدلي ګرډود (لهجې) ورته وویل :

وښئ ، رښتیا څه کېږن لرئ ؟

(هرڅه چې ستاسې خوښه وې)

(تاسې څه کېږن لرئ ؟)

(زه معمولاً يو گيلاس قهوه څښم)

زه هم همدا سې !

هغه وخت مې د دوه گيلاسو قهوي غوښتنه وکړه او خوشبې وروسته گارسون دوه گيلاس قهوه راوړه ، په حین وخت د څښلو کې مې دخبرولې پیل کړه او ورسته د متفرقه خبرو مې ترې د ملگري يا کوژدنې په هکله وپوښتل ، هغې ماته وويل ، يوهم نه لرم ما هم ورته په خوشالۍ د دوستۍ وړاندیز وکړ .

چوپ شوه او څه يې ونه ويل ، ما ورته ټوله کيسه وکړه چې څنگه څو ورځې ښوونځي ته نه يم تللي او دهغې د پيدا کېدوله کبله مې انتظار کړی !

سترگو يې دشوخی اکر غوره کړاو په موسکيدلي اکريي زما په ځواب کې وويل : دناروغۍ له امله څو ورځې ښوونځي ته نه ده راغلې او څرگنده يې کړه چې هغه هم دهغې ورځې د ټکر له امله په سوچونو کې وه ، په دې غوندې سره مې په زړه کې دهيلو رڼاگانې وځلېدې او يوه نوې دريځه په کې پرانيستل شوه ، اوس مې نودزړه دريا په خپله هم په جگ غږاوریده ، زما لپاره داسې شېبې چې تراوسه دنجلۍ سره نه وم اشنا شوی خوندورې وې او زړه رابښکونکې وې ، داسې دخوشالۍ احساس مې کاوه چې تردې دمه مې هېڅکله د داسې سوکالۍ احساس نه وکړی .

سترگو يې بريښنا کوله ، ځانگړې بريښنا ، داسې چې وژنه يې کوله ، ښايي مخکې تر وژل کيدو سوځول او ايرې کول يې ، هغې زما لپاره فوق العاده هرڅه کول ، تنوونکې ښکلا يې د سحر او جادو ډکه وه چې سپرې يې ماته وه .

زما او دهغې به يوساعت کېده چې په قهوه تون کې موسره خبرې کولې يودم ځير شوم چې رنگ يې واوښت ، سترگو يې خپله ارامي له لاسه ورکړه او داسې شوه لکه په زړه يې چې درد وي دمار په څېر تاوېده راتاوېده ، رگونه يې ټول پرسېدلې ول او د بدن سوروالی يې ټول تگ شين خاپې شو .

بې اندازې ناکراره شوم او ترې مې وپوښتل : ((حال موښه نه دی !))

په شنه زور يې موسکا پر شونډو خوره کړه او ويې ويل : ((نه ، نه ښه يم ولې)) يوازې مې په زړه لږ درد دی او هغه وخت يې بخښنه وغوښته او له خپله ځايه جگه شوه ، دلاس وينځلو ځای پر لور روانه شوه او چې کله بيرته راستنه شوه نو حال يې تر يو ځايه ښه وو ، په داسې حال کې چې دهغې حال له تغيره متعجب شوی وم گومان مې وکړ چې شايد يا

ښايي دقهوه تون دسالون هوا پرې بده اغېزه کړې وي او په دې حال شوه نو وړاندیز مې ورته وکړ چې بهر واته ته ووځو او لږ سره قدم ووهو.

ويې منله او وروسته دقهوې پيسوله ورکولو څخه دقهوه تون نه بهر شو. دخو واټونو څخه واوښتو څو شېبې وروسته په يوه څېرمه واته چې له ودانيو ډک و ورسيدو، واته تش و او زموږ دگامونو غږونو په کې انگازې کولې.

هغه ورځ زما دژوند يوه خورا ښه او ښکمرغه ورځ وه، ځکه ما داسې حس کاوه چې دهغې دپيدا کېدلو سره سره ما رښتيني ښکمرغي ترلاسه کړې ده.

دهغه چا لپاره چې په مينه به يې تل ملنډې وهلې داصحنه يو خوب او يا هم دنه منلو وږخبره وه. خو په هر حال اوس راغلې وه. په داسې حال کې چې زما زيږو او سوزونکو لاسونو دهغې پاسته او تک سپين لاسونه منخل هغې يوازې موسل او بس.

ما په داسې حال کې چې دهغې خوږې موسکا کې مې سترگې ښخې کړې وې ورته وويل درسره مينه کوم، ډېره زياته، حتی د دې مينې له کبله حاضريم چې خپل ځان هم درنه قربان کړم، هغې هم اعتراف وکړ چې راسره مينه کوي او ما هم دهغې دې خاطرې لپاره چې مې تل په ياد وي په زړه کې، ځای ورکړ او هېڅکله يې نه هېروم.

بې سابقې شور او زوږ مې په وجود کې څپې وهلې ځکه چې دخپلې گاندي لپاره مې نجلۍ (مېرمن) پيدا کړې وه، بې کچې مې دخوشحالي احساس کاوه. هغه اوس زما لپاره دنمانځلو يو بته وه. ما او هغې ډېری وختونه په واټونو کې چکرې وهلې او کله به چې شپې وغوښتل خپل تور پروني په شنه اسمان وغوروي نوزه به دهغې په خوښې ورڅخه جلا شوم.

زه چې ددې نا ځايي بلدتيا څخه گنگس او او ترشوی وم حتی هېر مې کړل چې نوم يې وپوښتم، خو دخداي په امانۍ پر مهال يې په خپله داسکالو زما په ياد کړه او ويې ويل زما نوم ((رويا)) ده او دحقوقو پوهنځي دلومړي کال زده کړياله يم، ما هم ځان وروپېژند او ورته مې وويل زما نوم ((بهمن)) دی او تر اوسه لا په ښوونځي کې زده کړې کوم، هغه وخت مو لاسونه سره ورکړل او ترې سترگې مو په يو بل کې ښخې کړې او يو څو شېبو چوپتيا نه وروسته مو دکږون برعکس له يوه بله جلا شو په داسې حال کې چې دسبا دليدلو ژمنه مې ورسره وکړه دکور پر لور روان شوم خو دهغې ورځې نه هېرېدونکې خاطره مې تراوسه په زړه کې پاتې شوه.

درېم څپرکي

دهغې ورځ په سبا زه ښوونځي ته لاړنښوم او درويا دليدلو لپاره دپوهنتون پر لور رهې شوم. په لياره کې مې دهغې ورځې ټکر باندې سوچ کاوه او له بله پلوه دې سوچ وړې وم چې هغه دپوهنتون په لومړي ټولگي کې وه نو معمولاً يې عمر تر ما زيات دی خو ما دې شيانو ته ډېر اهميت نه ورکاوه، او که رښتيا ووايم نو داسيان ماته سوچه بې ارزښته ول. ما احساس کاوه چې ((رويا)) سره مينه لرم او داراته مهمه نه ده چې هغه تر ما مشره ده او که کشره، په داسې حال کې چې په همدې سوچونو کې ډوب وم نیم ساعت وروسته دپوهنتون رخصتۍ څخه دپوهنتون وره ته ورسيدم، زده کړيال (محصلين) دمړۍ خوړلو لپاره روان وو، ښه مې دا وگڼله چې دپوهنتون د وتلو وره ترڅنگه چې درويا پوهنځي سره نږدې و ودرېږم.

دانتظار په هماغه شېبو کې وم چې ناڅاپه مې يوه نه باور کېدونکې صحنه په خپلو گناهکار سترگو وليده، په دې وخت کې يوسور رنگی شخصي موټر چې دپوهنتون نه دوتلو په حال کې و بړیک وکړ، ما گومان کاوه چې گوندې اشتباه کوم نوځکه يې زما پاملرنه هم ځانته واړوله.

نوموړي موټر دوه سولۍ درلودې يوه يې يو نا بلده ځوان چې تورې چشمې يې په سترگو وې او دويم يې ما ښه پيژندله غير زما له مينې (رويا) نه بل څوک نه وه! کله چې يقيني شوم اشتباه نگورم له دې چې ((رويا)) مې په يوه شخصي موټر کې هغه هم دناپيژندل شوي ځوان سره وليده نو ژوند راته تياره او اور ښکاره شودڅو شېبولپاره مې دا عصابو کنټرول له لاسه ورکړ حتی دومره حال مې نه درلوده چې هغوی مې څارلي وای. يوازې دومره و توانېدم چې دموتېر شمېره يې وليکم، وروسته مې هوډ وکړ چې هر څنگه کېږي دپېښې هر اړخيزه څېړنه وکړم.

په همدې اساس کله چې زده کړيالان له پوهنتون څخه بهر شول، او پوهنتون په غولي لږه څه گڼه گوڼه کمه شوه نو پوهنتون ته ننوتم او راساً درويا پوهنځي پر لور روان شوم دڅو پوښتنو او گروپړنو وروسته دښو په تر لاسه کولو سره و توانېدم چې درويا ټولگي پيدا کړم کله يې چې ټولگي ته نږدې شوم نو ديوه سپين ږېري چپراسي نه مې دنوموړې په اړه پوښتنې وکړې.

زور چپراسي چې زما دپوښتنو او گروپړنو نه په تنگ شوی و گډو وډو ځوابونو په راکولو يې پيل وکړ او په آخره کې لا په غوسه هم شوڅو کله چې مې ورته دتو ما نو يو څوگون په ورغوي کې ورکېښود ويې خندل او ويې ويل:

((وبخښی زه سم ستاسې پوښتنو ته ځیرن شوم هر څه چې غواړئ وپوښتی ښاغلیه ترکوم ځایه چې معلومات لرم درته یې وایم اولارښوونه درته کوم))
 د((رویا)) نښې مې ورکړې او پوه شوم چې دا رویا ښه پېژني هغه وخت مې ورته ځان د رویا مرکچین ښکاره کړ چې گواکې زه رویا سره واده کوم او مخکې له واده غواړم دنوموړې په باره کې خبرنه وکړم نو تاسې چې هرڅه دهغې په باره کې پوهیږئ راته ووايئ.

چونکه نا کراره او کنجکا و وم لومړی مې کوبښن کاوه هغه ځوان چې رویایې په موټر کې سپره وه وپېژنم او د دې لپاره چې ترهرڅه دمخه دغه سکالوماته روښانه شي . زاره چپراسي ته مې وویل : رښتیا ما اوس رویا په یوه شخصي سور رنگي موټر کې ولیده ((دغه شخصي سور رنگه موټر د چادی؟))

تریوې شېبې چوپتیا وروسته یې راته وویل ښاغلیه هغه ((احمدف)) درویا ټولگیوال دی، پلاریې د ښاریولوی بډایه دی او خپله یې هم ښه قوي ځوان دی.

په داسې حال کې چې دشونډولاندې مې یوڅو بدې ردې احمدف ته وویلې، دخپلې رویا په هکله مې ترې یوڅو پوښتنې او... وکړې، یوه دملنډو ډکه موسکا یې وکړه او ویې ویل : ((لکه څنگه چې خلک وایي رویا داحمد ملگرې ده او هغوی هم ډېری ورځې ساعتونه، ساعتونه سره یوځای تېروي. اواز ه وه چې احمد پوډري و او رویا یې هم له ځانه سره په دې ناولي عمل روږدې کړې، رویا هم ددې لپاره چې له احمدف څخه پوډر واخلي د مجبورې ورځې ورسره ملگریټیا کوي، احمد تېر کال د بد فعله ملگرو سره دهېواد څخه بهر په پوډرو روږدی شو، پلاریې چې خبر شونوده ته یې دپوډرولپاره پیسې نه ورکولې احمد اړ شو چې دمخدره توکو له باند سره کار وکړي او کله چې دپوهنتون پازه وال (مسوولین) پرې خبر شول نو احمد یې له پوهنتون څخه وشاره خو پلاریې دخپل ابرو او عزت خوندي ساتلو په پار نوموړی دپوډریانو ددرملنې روغتون ته بوت او بستریې کړ ترڅو ښه شو او دویم ځلي یې دپلاراو پوهنتون سره ژمنه وکړه چې بیا به داکار نه کوي او خپلوزده کړو ته یې ادامه ورکړه.

خوبیا لږ اوږدېره اواز ه ده چې احمد بیا پوډري شوی او رویا یې هم په همدې ناولي عمل روږدې کړې ده، دزړه چپراسي دخبرو په اورېدو سره مې ټول بدن ولړزېد پښې مې سستې شوې احساس مې وکړ چې گوندې پرځمکه ولو وېدم، په بیرمې دزړه چپراسي سره خدای په امانې وکړه اوزنگېدلی، زنگېدلی له پوهنتونه رابهر شوم.

بنايسته نری بادرا الوته د ونو له پانو تېرېده اوزما پرمخ لگېده ، اوس نوزه ديويې دمه اوسست سړي په خبر شوی وم چې هره گړۍ مې دلوېدو شونتيا وه . په هرې خواړۍ چې و ماځان واټ ته ورساوه ديويې شېبې لپاره مې دلومړۍ ورځې ملاقات راپه ياد کړ ، نوی پوه شوم چې په هغه ورځ د رويا اکړپه قهوه تون کې ولې تغير وکړ ، نوهغه پوډرۍ شوې ده اوزه پدې نه پوهېدم . احساس مې وکړ چې درويا ژوند په خطر کې دی اوهر څنگه چې کېږي هغه بايد وژغورم ، ماله رويا سره دزړه له تله مينه درلوده او اوس داشونتيا وه چې هغه له لاسه ورکړم او راڅخه پناشي ، اوس چې په حقيقت پوی شوی وم بې له دې چې هغه پوه شي بايد زه يې وژغورم .

اوس نوهره شېبه دهغې ژوند په خطر کې و او ډېر ژر يا وروسته به دمرگ غېږې ته ځان تسليم کړي ، اوپدې صورت کې زه هم بايد مړ شوی وای ، په همدې سوچونو کې ډوب وم چې کورته ورسېدم .

له کوره مې رويا سره ټيليفونې اړيکه ټينگه کړه هغه په کور کې وه ، زه بې له دې چې دپوهنتون دتللو په هکله ورته څه ووايم ورسره مې وټاکله چې سبا دمازديگر په څلورو بجو دتريايي واټ په سيمه کې دضيا شاعر په واټ کې سره وگورو ، وروسته له ټيليفون څخه په سوچ کې ډوب شوم . په عجيبه او ډير خطرناک سوچ کې چې دپوډرو زهرو په هکله و او رويا يې گواښله ، زه يې ډېر ځورولم ، هرڅنگه چې وخو ترسبا مازيگر څلوروپورې مې صبر وکړ ، سبا په ټاکلې وخت په يوه ټکسې کې دتريايي قهوه تون ته ولاړم .

رويا خوشېبې وروسته راغله ، زه هم له خپله ځايه راجگ شوم اوپداسې حال کې چې کوبنس می کاوه له ناکامه و خاندم د کښېناستو بلنه مې ورکړه ، هغه هم کښېناسته ، ورته مې وويل :

(ځنډ دې وکړ ؟)

(بنسټه غواړم کارمې درلود ځکه خوشېبې و ځنډېدم)

(بنه څه خورې ؟)

(ايسکريم)

ډېره بنه ده

گارسون ته مې د ايسکريمو وويل ، وروسته رويا خبرې پيل کړې اوزما دحال يې وپوښتل ، ددې لپاره چې زما خفگان (ناراحتۍ) ته ځيرنشي نو د نوموړې پوښتنو ته مې عادي ځوابونه ورکول ، گارسون ايسکريمونه راوړل اودواړوپه خوراک پيل

وکه ایسکریم مې په بې کړونۍ وخور، کله چې خلاص شوورته مې وړاندیزو کړ چې بهرووځو، لږچکروو هواو په څنگ کې یې لږې ازادې خبرې هم وکړو، ویې منله د تریا دقهوه تون نه بهر شوو او د رامسترپه واټ کې ورسم شوو. لمړخپلې وروستۍ په وینولرلې وړانګې دغاړه غړۍ غرونو ترشا پناه کولې او غروب هم په خپل خوند وراو زړه رابښکونکي خپواو ولولوسره رادبره کېده. زه او هغه په ماتواو ګوډو ګامونو پیلې درامسترواټ څخه تریا واټ پرلورې وگرځیدو. زما په زړه کې سوزونکې لمبې بلې وې. داسې حس مې کاوه چې په رویا مې زړه سوځې خودازړه سوی نه و، بلکه دهغې سره مې مینه وه او همدامینه وه چې زه یې اړکړی وم ترڅو رویا له دغې جهنم څخه وژغورم. له ډېرو سوچونو وروسته مې داهوډو کړ چې دا خبره په خپله رویا سره مطرح کړم که ګوندې دهغې په مرسته ددې بد مرغۍ لپاره کومه دحل لپاره پیدا کړو، کله چې مې ورته حال ووايه نوماته او نا هیلې شوه، اوبښکې یې په سترگو کې وځلېدې او ساه یې په ستونې کې زندۍ شوه، اودا چې پوه شوه زه په ټولو شیانو پوه شوی یم ډېره بده خواشینې شوه، خوماورته ډاډورکړورته مې وویل ما ځکه دا خبره له تا سره شریکه کړه چې مینه درسره لرم او غواړم مرسته درسره وکړم، ژمنه مې ورسره وکړه چې دژوند ترورستیو شېبو پورې هم ورسره دټولوناخالو پروړاندې ولاړیم. اوددې په څنگ کې مې هیله هم ترې وکړه چې له دې وروسته دې نوره داحمدف سره په موټر کې نه سپریږي، او دخپلې اړتیا دپوره کولو په موخه دپوډرو له کبله دې داحمد سره ملګرتیا نه کوي.

هغې له ماسره ژمنه وکړه چې وروسته تردې به ډاکار نه کوي او دا خبره یې ماته مستند اسناد شول، وروسته له هغې ورځې رویا په محسوسه توګه خپله کړنلاره بدله کړه او کومې پوښتنې او څېړنې چې ما وکړې، رویا داحمدف سره خپله ملګرتیا خلاصه کړې وه، په داسې حال کې چې څو ځلې داحمد له خوا ګواښل شوې هم وه، خو لکه څنګه چې رویا پوډرۍ وه او خوشې کېدل (ترکول) یې په داسې اسانۍ شوني نه وه نو کومې پیسې چې پلار ورکولې په ټولوبه یې پوډر اخیستل او ځکول به یې، خوماډپرکوبښې کاوه چې هره ورځ یې پرې لږ، لږکم کړم ترڅو په اوډلې ډول یې پرې پرېږدم زه دکوم اکر(حالت) نه چې په مخه راته ډېر خوشحاله وم اومطمین وم. کوم اکر چې رویا غوره کړې دی ډېر ژر به پوډر ترک کړي او هغه وخت بیا کولای شو په خوشحالی ژوند پیل کړو.

زموږ ددې دومره ستونزو او کړاوونو ګاللو سره سره بیا هم احمد غلی پاتې نشو اودخپل غچ اخیستلو په موخه یې د رویا پلارته شیطاني وکړه، درویا پلار هم یو بډایه او کنجوس

سړی و، اصولاً تردې ورځې يې هېڅ کومه پاملرنه د رويا ژوند ته نه وه کړې، هغه داسې يو پيسه دوست سړی و چې ترهرڅه به يې کارته ډېر ارزښت او اهميت ورکاوه، فوق العاده مستبد انسان و او کله چې دلور روږدېدو نه خبر شو نو لکه په زرهاوبې پازه پلرونو غوندې يوازې پخپل لور ورځنې جيب خرڅ بند کړ او...

داسې د دې پرځای چې درويا د بچ کېدلو په خيال کې واوسي دخپلو پيسو په غم کې وو او داسې گومان يې کاوه چې هر گوره په دې کار به يې لور د روږدېدو څخه خلاصې ومومي!

کله چې رويا ماته داجريان ووايه نوورسره مې ژمنه وکړه چې که هر څنگه کېږي او له هر ځايه کېږي هېڅ کله به يې بې پيسو نکړم او په دې اساس کومې پيسې به چې ما رويا ته ورکولې بس کېدې يې او دپلار پيسو ته يې اړتيا نه پيدا کېده. پلار لوده يې هم گومان کاوه چې گوندې په دې ډول يې لور د پوږو له روږدېدا څخه خلاصې ومومي.

اوس ما او رويا ډېرې ورځې د بېکارۍ پرمحال سره کتل اوسره يو ځای کښېنا ستو ورځې اومياشتې مو سره يو ځای تېرې کړې، اود ازموينو موسم موراوړسېد ما د رويا په هڅونې او ټينگار ډېر زيارگاللوچې خپلې ستونزې اودرسونو وروستوالی بشپړ کړم، رويا هم له ماسره په درسونو کې خورا ډېره مرسته وکړه چې په دې توگه ما وکولای شول په خپلو کالنېزو ازموينو کې بريالی شم او ښه نمره واخلم

کله چې رويا زما له برياليتوبه خبره شوه نو د ډېرې خوشحالي نه په جاموکې نه ځاېده، ځکه اوس زه او هغه دومره سره نږدې شوي وو چې غمونه او خوشحالي مو سره يو ول، زه او هغه د دوو بدنونو يوه ساه (روح) وو. خو اونۍ وروسته د رويا ازموينې هم بشپړې شوې او هغه هم په ښو نمروبريالی شو او اوس نوزه دهغې او هغه زما په برياليتوب خوشحاله وو !!

کله چې د اوړي گرميو رخصتۍ پيل شوې او د رويا پلارچې گومان يې کاوه د پيسو په نه ورکولو دخپل لور د روږدېدو درملنه کولای شي، هوډ وکړ چې دخپل کار دلا برياليتوب په موخه اودخپلې لوردپام غلطۍ لپاره نوموړې خپل بڼ (ميگون) ته دنيا کره ولېږي.

کله چې رويا دا خبره ماته وويله ډېر خوشحاله شوم ځکه ما هم کولای شول چې خپلې رخصتۍ په ميگون کې دخپل تره (کاكا) کره په ښکليو بڼو نوکې تېرې کړم او هلته بيا کواي شم چې ډېری وخت له رويا سره ووينم.

په پایله کې همداسې وشول زه او هغه دخو ورځو لپاره میګون ته لاړو، دهغې ورځې له سبا وروسته ما اورویا ډېرې ښې ورځې سره یو ځای تېرې کړې، هر سهار به دنوردي غره، ښوونو، دهلکانو او نجونو یو ځایې لوبواو خلاصه بېلابېلو لوبو او ځایونو ته تللو او په دې توګه، مومینه هره ورځ دېلې ورځ په پرتله زیاته بده داوړې ډېرې اوږدې او ګرمې ورځې تېرې او ورځې بیرته په خپل آر (اصلي) اکر شوې، یوه ورځ یې ماته خبر راګر چې پلار مې تهران ته غوښتې یم، ما هم خپل کالي راټول، او له رویا سره مې خدای په مانۍ وکړه زما د بدرګې پرمهال رویا غټې غټې او ښکې تویيولې، زه مجبور شوم او ورسره مې ژمنه وکړه چې د همدې ورځې په مازیګر که هر څنګه کېږي بېرته راځم او په همدې ژمنه له هغې څخه لاړم، کله چې له میګون څخه تهران ته ورسېدم ترو خپل کورته لاړم هلته وضع بل ډول وه هرشي له پخوا سره توپیر درلود، زموږ ډېری خپلوان زموږ په کور کې تر سترګو کېدل ټول ماتم وهلي ول، او د ټولو سترګې له اوبښکو ډکې وې، دلته زه دیوه تر څه حقیقت سره مخامخ شوم او ډېر ژر پوه شوم چې مور مې د تل لپاره سترګې پټې کړي دي، دمور د مرګ دخبر له اورېدو سره مې ډېر وژړل حتی دومره مې وژړل چې څو څو ځلې بې خوده شوم چې خپلو خپلوانو بېرته را په صد کړم، اوس نو ما خپل خورا نږدې کس د لاسه ورکړی و او نه پوهېدم چې وروسته تردې به زما برخلیک څنګه کېږي !

دمور مړینې زما وضع بل ډول کړه او زما لپاره یې رابده کړه، دمور له مړینې وروسته زه نور ښوونځي ته لاړن شوم او لکه څنګه چې زما پلار هم شپږ میاشتې وروسته دېلې ښځې سره واده وکړ نو زما ژوند نور په هغې کور کې تنګ شو او هغه کور راته دوزخ ښکاره شو، شاید که زما پلار دمور په ژوندونې بله ښځه کړې وای دومره به یې نه وای ځورولی، خو کله یې چې دهغې له مرګ څخه شپږ میاشتې وروسته دا کار وکړ نو یوه عجیبه او وېرونکي کرکه مې ورته په زړه کې پیدا شوه !

اوس نو په نړۍ کې زما یوازنی هیله او امید رویا وه، د همدې کبله مې هوډ وکړ چې برخلیک مې هسې هم دمور له مرګه وروسته بدل شو، ښه داده چې له رویا سره واده وکړم او دهغې د عمل پرېښودو څخه وروسته یو ښه سوکاله او آرام ژوند پیل کړم. د همدې هوډ له کبله مې له پلار څخه په داسې حال کې چې کرکه مې هم ورځنې کوله دیوه کار پیدا کېدو غوښتنه وکړه، ځوانۍ وروسته یې راته کار پیدا کړ او دهغه په غوښتنه دیو ودانېزې (ساختماني) کارخانې د حسابدارۍ په برخه کې وټاکل شوم. زه له خپله کاره راضي وم او کونښن مې کاوه چې د کارخانې پازه وال هم راڅخه راضي و اوسي، د همدې

کبله مې صداقت داري او امانت داري کوله چې په ډېر کم وخت کې مې وکولای شول واده وکړم او د صندوق رئیس شم، خپل سرو سامان مې هم جوړ کړ او تنخواه مې هم دیوې کورنۍ د جوړېدو لپاره بسيا وه، کومې پیسې مې چې د تنخواه په نامه اخیستې هم مې رویا ته ورکولې او هم ما لگولې. اوس نوزما ستونزه یوازې درویا پوږي توب و، ددې لپاره چې له هغې سره واده وکړم نو په کار وه چې هغه دې خپل روږدېدل پرېږدي، یوه ورځ چې زه او هغه بهر د چکرو هلو په موخه وتلې وو ورته مې وړاندیز وکړ چې یوه ځانګړې روغتون ته لاړ شو او ورسره وګورو چې ددې عمل د پرېښودو لپاره څومره لګښت ته اړتیا شته رویا ومنله او په مشوره یوه ځانګړې روغتون ته لاړو دروغتون مدیر چې ددې برخې ځانګوال (متخصص) هم وو ویې ویل لس زره تومانو ته اړتیا شته ترڅو دا روغه شي، ما ډېر کوبښ وکړ چې پیسې څه کمې کړي خو ویې نه منله، او زیاته یې کړه چې په روږدېدو یې ډېر وخت تېر شوی او موږ اړیو چې وینه یې بدله کړو. نور نو ټینګار راته ښه ونه ایسېده او او د ځانګوال سره مو خدای په امانې وکړه اوله روغتونه رابهر شو په لاره کې له ځانه سره دیوې لنډې محاسبې وروسته څیر شوم چې د دغو پیسو د پیدا کېدو لپاره زه باید حداقل دوه کاله زیار وګالم ترڅو دغه پیسې چمتو کړم او په دې دوه کالو کې شونتیا وې شته چې څه نوې پېښې راپیدا شي او ممکن زه او رویا سره جلا شو په همدې موخه مې له ځانه سره هوډ وکړ چې هر څنګه کېږي او په هره توګه چې کېږي زه باید دغه پیسې پیدا کړم او خپله مینه وژغورم.

څلورم خپرکی

دهغې ورځې له سبا څخه ما خپلې خواری د پیسو پیدا کېدو لپاره د رویا د درملنې په موخه پیل کړې، هر چېرې مې چې وکولای شول لارم او هر صمیمي او کلک ملګري مې چې درلود ورغلم خوله ټولو ناهیلې راغلم په دې وخت کې مې ذهن ته راغلل چې یو ځل خپلې مشرې خور ګره تهران ته ولاړ شم کېدای شي ستونزه مې اواره کړي، خور مې په شپراز کې پیژندل شوې او بډایه ښځه وه هغې کولای شول چې د اډومره پیسې ماته راکړي ښالي (د خور مېړه) مې درې کاله ترمخه په یوه ترافیکي پېښه کې مړ شوی واولکه څنګه چې هغوی اولادونه نه درلودل او په څنګ کې یې کوم وارث هم نه درلود نو ټول شته او پانګه یې زما خور ته په میراث پاتې وو. خور مې د خاوند له مړینې وروسته بل واده ته زړه ښه نکړ او په یوازې توګه یې په شپراز کې ژوند پیل کړ اوله

کومو پیسو څخه چې دې ته له خاوند څخه په میراث پاتې وې او کومه گټه یې چې ورته کوله کولای شول ماته زما د اړتیا لپاره یې راکړي.

دا تر ټولو خور اېنه لاره وه په دې توگه ماتیلیفوني رویا ته اطلاع ورکړه او وروسته تر هغې د شېراز پر لورد خور کړه روان شوم ، کله چې هلته ورسېدم نږدې سهاروله موټره ښکته شوم هوا ډېره یخه اوباراني وه تورو وریځو په اسمان کې غویامند جوړ کړی و ، په غم خپلې زړه ، خواشینی د خور د کور پر لور رهي شوم ، په خیال کې مې رویا لېدله چې دواده په سپینه جوړه کې مستي کوي او خپل سپین مرغیلین لاسونه یې زما پر لور اوږده کړي دي . او موسکۍ موسکۍ کېږي ، زه هم په ډېرې خوشحالی ورته زیری ورکوم چې ډېر ژبه یې له دغې ناوړې او وژونکې ناروغۍ وژغورم ، ښه مې نه دي په یاد چې څومره به په دې سوچ کې ډوب وم چې نوی ځیر شوم د خور کورته مې رسېدلی یم نږدې پنځه بجې وې چې زه د خور کور دوره تر شاه ورسېدم په کراره مې خپل ساړه لاسونه د پطلون له جبهه راو کښل او د کور ټالۍ مې ووهله د دریو دقیقو لپاره مې همدا سې ټالۍ ووهله تر څو یوه غټه پېړه او سره پره مزدوره یې له خوبه راوښه شوه او ورپې پرانیست .

زه یې وپېژندلم او سلام یې راکړ په داسې حال کې چې زما له ورتگ څخه په هغه وخت کې اوتره شوې وه د کور بلنه یې راکړه ، بې له دې چې دنوموړې اوترېدو ته کوم اهمیت ورکړم ترو د خور خونې ته ورغلم هغه چې هم د ټالیو په اواز راوښه شوې وه راته ډېره خوشحاله شوه او په غېږ کې یې ونيولم ، وروسته له روغېږه او پوښتنو مې ښه ونه گڼله چې ورته ووايم ، هغه د کور د ټولو له احواله خبره شوه او زه یې سترې ولیدم نو په بله خونه کې یې راته ځای جوړ کړ چې یوه سترگه خوب وکړم سم نپوهېږم چې څومره خوب به مې کړې وي خو چې کله له خوبه راوښ شوم نو نږدې دولس بجې وې له ځایه پاڅېدم او وروسته دمخ له وینځلومې ډوډۍ وخوره د خور په غوښتنه مې دمیلمنو کوټې ته دخبرو لپاره لاړو ، ما دلارې په هکله دیوې لنډې سريزې وروسته د اړې سکالو په اړه ورته وویل او ورته مې شرح ورکړه چې څنگه له رویا سره اشنا شوی یم او څنگه وضع اوس لري او کومو پیسو ته مې چې اړتیا لرله ورته مې یا دې کړې ، خور مې لومړۍ مسکۍ شوه زه هم خوشحاله شوم چې ښایي رایې کړي خو ناڅاپه یې خبرې بدلون وموند او ویې پوښتل : ((رښتیا څومره پیسو ته اړتیا لرې ؟))

((لس زره تومانو ته !!))

په داسې حال کې چې حق په جانبه خبره یې غوره کړې وه ویې ویل: ته زما ورور یې او زه لیواله یم له تاسره مرسته وکړم خو په تاسف سره دا کومه شمېره چې ته یې غواړې دستي ساعت راسره نشته دي، خو که غواړې درې زره به درته او س درکړم او پاتې به شپږ میاشتي وروسته درولېږم، غیر له دې زه هم بله چاره نلرم او داشونتیا له ماسره نشته چې ټولې یو ځل درکړم.

دخور په خبرو نږدې و چې لیونی شم په دغې ځواب سره یې چې ماته راکړ ټولې هیلې او ارمانونه مې په سین لاهو شول، زه په ډېرې هیلې او امید هغې ته ورغلی وم خو هغې زه ناهیلې او زړه تورن کړم، دلته و چې دېدایه خلکو سره مې کینه او حسد پیدا شو زړه مې غوښتل چې زه هم بډایه واوسم او په خپلو پیسو باندې خپل ټول ارمانونه پوره کړم خو افسوس او بیا هم افسوس چې ما پیسې نه درلودې او زه مالداره نه وم، په زړه کې مې خدای (ج) ته وویل (ولې یو شمېر دومره پیسې لري چې ټولای یې نشي او یو شمېر بیا دومره محتاج او مسکین دي چې حتی بیګاه ته د ډوډۍ روپۍ هم نلري او وږي تږي دسلهاو سوچونو سره په برستني ننوځي خو حتی ددې پوښتنې لپاره مې هم ((قانع کېدونکې ځواب پیدا نکړ په ډېرې ناهیلې دپوچو او ګډوډو سوچونو سره او دهغې خیالونو سره چې کله شپږازته ننوتم ترې راووتم او رورسته دیوې وچې او یخې خدای په امانۍ دخور او مزدورې سره یې بې له دې چې دپاتې کیدو ست ته یې پاملرنه وکړم له کوره یې راووتم، یو څو شېبې یې موخې دشپږاز په واټونو کې وگرځېدم راوگرځېدم او په پایله کې په ناهیلۍ په داسې حال کې چې نه پوهېدم څه راپېښېږي دتم ځای پرلور روان شوم او په داسې حال کې چې خورا ډېر ناګراره مغموم او غوسه وم په یوه زاړه او مات ګوډ موټر کې راسپور شوم او دتهران پر لور مې حرکت راوکړ، کله چې تهران ته ورسېدم ناوخته و او زموږ شرکت دسهارنۍ حاضری ډېر وخت تېر شوی و دهمدې کبله مې دخپل مشر (رئیس) سره ټیلیفوني اړیکه ټینګه کړه او ورته مې پلمه وکړه چې نن سهار دکلکې ناروغۍ له امله ونه توانېدم خپل کارته راشم، پس له غرمې به انشاءالله خپل سهارنۍ پاتې شوی کارهم بشپړ کړم وروسته له دې چې غوږی مې کېښود، په تهران کې ټولو ملګرو او یارانو ته ورغلم که ګوندې پیسې ترې واخلم خو په تاسف سره باید ووايم چې ټولو ملګرو څخه بیا هم بېنوا راغلم.

نا هیلی. مې ټول بدن لکه خوړونکي ځناور سوری کړی و او داسې حس مې کاوه چې نور نور روح مې په تن کې په تنګ شوی او ډېر ژر به د هوا څپو سره ګډه شي او بدن به مې لکه د سلګونو جسمونو په څېر په فراموشۍ لاهو شي.

خو نه هېڅکله هم داسې ونه شول زه مې نه شوم او مقاومت مې وکړ او کوبنس مې کاوه چې اخر به بریالی شم زه ځکه ژوندی پاتې شوم چې پنځ (طبیعت) زما په برخلیک نورې لوبې هم کولې او هر ډول برخلیک یې چې زړه وغواړي را په برخه یې کړي. دهغې ورځې له غرمې وروسته بیا هم په ډېرې بې اوسلګۍ (حوصلګۍ) شرکت ته ولاړم او دخپلې خونې په کرسی کې سیناستو مې د سلګونو سوچونو سره په کار پیل وکړ دا چې دشپراز یون (سفر) له امله مې کارونه وروسته پاتې ول نو تر ناوخته پورې مې خپل کارونه وکړل ترڅو چې کار بشپړ شو که څه هم نور کار کوونکي لا څو ساعته دمخه تللي وو.

کله مې چې کار بشپړ شو غوښتل مې له خونې ووځم چې په دې وخت کې یوې مرموزې او زړه راښکونکې قوې راباندې یرغل وکړ او د صندوق په لور یې راښکودم! د صندوق په منځ کې روپیو له ورايه راته سترګې وهلې په سوچ او خیال کې مې رویا ولیده چې په همدې پیسو له مرګه ژغورل کېږي او ماته سوري وهي چې ما وژغوره که هر څومره کوبنس مې وکړ چې دغه مرموز غږ مې په ضمیر کې غلې کړم خو ونه توانېدم ځکه پیسې راته مخامخ وې خو د راخیستو جرات مې هم نه درلود، له ځانه سره مې سوچ وکړ که دا پیسې واخلم نو یوه ستره رسوایی او بدنامي به ترې جوړه شي او دا کار زما لپاره چې د شرکت د مشر اعتمادی سړی وم خورا ستونزمن کار و، خو په پایله کې چې په یوه داسې ستونزمن اکر کې راښکېل وم دا کار مې وکړ او دخپلې اړتیا وړ روپیې مې ترې را واخستلې او له شرکت څخه را بهر شوم. له ځانه سره مې سوچ کاوه چې زه خپله د صندوق مسوول یم کواي شم تر یوې اونۍ دا سکالو پټه وساتم او څوک راڅخه خبر نشي او په څنګ کې هیله من وم چې په دې یوې اونۍ کې که هر څنګه کېږي د پیسې پوره کړم او بېرته یې په خپل ځای کې امانت کېږم او همدارنستیني یا دروغجنه هیله وه چې زه یې د صندوق غلام ته اړ کړم. سبا ه ډېر وختي په وېرې او اُمید له پیسو سره یو ځای خپل صمیمي او کلک ملګري ((حمید)) کورته ورغلم.

حمید مې یو له کلکو ملګرو څخه و چې پلار یې ډېر ښوونه او ځمکې د تهران د اطرافو په سیمو کې درلودې او حمید دغه جايداد کنټرول او هغه ډېری وختونه له ماسره مرسته

کړې وه او حتی ټکله چې ما ترې د رويا دبسترېدو له کبله پیسې وغوښتې نو ډېرې هلې ځلې یې وکړې چې له پلار څخه یې واخلي خو بريالی نشو.

زه او حمید ډېر کلک ملگري وو ، دهماغه ورپکېتوب نه به مو سره یو ځای لوبې کولې او له یو بل څخه به مو مشوره اخیسته حمید په ظاهره ډېره ښه هلک و خو په شديده توگه یې دپلار خبرې منلې او که دپلار خبرې یې نه وای منلې نو ښکاره وه چې پلار یې یوه روپۍ هم نه ورکوله ، خو ددې ټولو خبرو سره سره هغه ماته یو خورا ښه او مهربان ملگری و.

دهغې ورځ په سهار وختي چې کله ما دحمید دکور ټالۍ ووهله ، مزدوریې راته ور پرانیست او سلام یې وکړ ، زه یې د سلام له ځوابولو وروسته تر و دحمید خونې پر لور روان شوم هغه تا زه له خوبه راویښ شوی و زما په لیدو سره یې تعجب وکړ ، ورته مې وویل یوه ډېره مهمه سکالو راته پېښه شوې ده او بې سربزې مې ورته موضوع تشریح کړه ، حمید دکیسې له اورېدو وروسته ډېر ټینگار وکړ چې پیسې واپس په خپل ځای کې کېږم او له سره یې ژمنه وکړه چې په ډېره کم وخت کې به دغه پیسې درته چمتو کړم. ما هغه ته ډاډ ورکړ چې دپیسو دپیدا کیدو پورې کولای شم دغه سکالو پټه وساتم او چې کله دې پیسې راکړې نو بېرته به یې پخپل ځای کې کېږم ، حمید ډېر ټینگار وکړ چې پیسې بېرته کېږم ځکه شونتیا لري دا خبره په ډاگه شي او هغه وخت بیا تا دیوه غل په نامه حوزې ته وسپاري ، ما بیا هم هغه ته ډاډ ورکړ چې خبره به دومره نه شړېږي ، ځکه که ته (حمید) هم ونه توانېږې چې تر ټاکلې مودې پورې پیسې راکړې نو زما پلار به دخپل ابرو او عزت خوندي ساتلو په خاطر دشرکت مشرته پیسې ورکړي ځکه هغه یې ملگری دی او خبره به پټه پاتې شي.

خو حمید راته وویل ته لیونی یې ، ته غواړې دیوې پوډرۍ او بې اندېښه نجلۍ له کبله خپل موقف او عزت په خطر کې واچوې ، ښه به داوي چې دا کار ونکړي !
زما چپغې دحمید خبره په نیمايي کې ورغوڅه کړه او ورته مې وویل ما دا کار کړی او له خپله هوډه په هېڅ وجه نه اړم ، حمید چې کله زما بې کچې ټینگار ولید له خپلې خبرې واوښت او نور یې هېڅ ونه ویل.

پنځم خپرکی

بله ورځ په ډېرې وېرې او خپګان شرکت ته ولاړم او بې له دې چې څوک ماته ځیر شي یا پر ما شکمن شي په خپل کار مې پیل وکړ ، کله چې شرکت رخصت شو او خلک لاپل نو راساً رویا ته ولاړم هغه تر ټولو ورځو بنایسته او جذابه بنکارېده کله مې چې سترګې دهغې سترګوته ځیر شوې نو احساس مې وکړ چې زړه مې له ډېره هیجانه لږزېږي چې ګواکې ته به وایې دهغې په مینه کې بریالی شوی یم له ځان سره مې وویل د رویا ددې دومره معصومیت او محبت پروړاندې ځان هم ارزښت نلري په خوشحالی مې دهغې په وینستانو لاس راکش کړ او وروسته مې دپیسو چمتو کولو په هکله له ځانه یو لوی داستان جوړ کړ او ورته مې وویل چې داپیسې مې له خپل یو نږدې ملګري څخه واخیستې په داسې حال کې چې په شکمنه توګه یې ماته کتل ډېرې پوښتنې او ګروېږنې یې راڅخه وکړې چې رښتیا ورته ووايم خوم مایې ټولې پوښتنې په یو ډول او بل ډول ځواب کړې ، هغې ته چې هم نورې پوښتنې بې ځایه بنکاره شوې نو تسلیمه شوه او نوریې څه ونه ویل ، پرېکړه مې وکړه چې دهماغې ورځې په مازیګر له حمید سره یو ځای

ځانگړي روغتون ته چې ټاکل شوې وه ، درويا درملنه په کې وشي لاړ شو او دکارونو اوډنه (ترتيب) ورته ووايو. په داسې حال کې چې رويا ډېره خوښه وه له مايې مننه وکړه له دې چې رويا مې ډېره خوښه او هيله منه وليده نو په خپل غلط کارمې حتی ښه يوه کوچنۍ پېښماني هم ونکړه. ځکه دهغې خوشحالي ماته يوه نړۍ ارزښت درلود. ما او هغې کولای شول د روږدېدلو له درملنې څخه وروسته يې يوښه او نوی ژوند پيل کړو ، له دې خبرو وروسته چې غرمه نږدې وه وړاندیز مې وکړ چې ډوډۍ په يوه رستوران کې وخورو ويې منله او په ډېره مينه يوه رستوران ته لاړو او ډوډۍ مو وخوړه ، وروسته سينما ته لاړو او بيا مې رويا کورته ورسوله او وټاکل شوه چې رويا به وروسته له غرمې خپلې کورنۍ ته درواغ وايي چې نوموړې دخپلو ټولگيوالو سره يو ځای ديوه جمعي گرځيدو او علمي پرکتيک په موخه ديوه اوږده وخت لپاره دهبواد بېلا بېلو سيمو ته ځي او وروسته بيا بايد دهماغې سينما مخې ته ودرېږي چې يو ځای په گډه ځانگړي روغتون ته لاړ شو.

ساعت په شپږو خرڅېده چې په عجله مې خپل کالي واغوستل او حميد ته مې هم ټيليفون وکړ ، چې کوم ځای کې موچې له رويا سره ژمنه کړې راشي او وروسته له هغې دکوره رابهر شوم.

کله چې نوموړي ځای ته ورسېدم رويا تر ما دمخه راغلې وه خو دحميد لادرک نه و په دې وخت کې ديوه مات گوډ ټيکسي چې رنگ يې هم شپږدلی و دبريک وچ غږ دفضا چوپتيا وڅيرله او شېبه وروسته حميد ترې رابښکته شو. درويا او حميد له ورپېژندلو وروسته درې واړه دروغتون پر لور چې په هماغه نږدېو کې و روان شوو دپنځو او شپږو بجو شاوخواکې موږ روغتون ته ورسېدو ، دااطلاعاتو مسوول تن موږ دانظار خونې ته بوتلو او اړوند ډاکټر ته يې ټيليفونې اطلاع ورکړه خو شېبې وروسته ډاکټر راغی او موږ يې خپلې کوټې ته بوتلو ، له ډېرو خبرو وروسته زه او ډاکټر دې پايلې ته ورسېدو چې رويا همدلته بستر کړو او وروسته مې بيا ددرملنې پيسې تحويلې کړې او په څنگ کې مې لږې روپۍ رويا ته هم ورکړې چې ويې لگوي او په ځان تنگسه تېره نکړي ، په ډاکټر مې ټينگار وکړ چې درويا خيال وساتي ډاکټر هم ژمنه وکړه چې تر خپله وسه به کونښن وکړي . او رويا به خوشحاله وساتي او په څنگ کې يې ډېر ژر به سيستماتيک ډول درويا درملنه وکړي. او دغه راز رويا به دتل لپاره له دې وژونکي ناروغۍ څخه وژغوري.

په دې وخت کې ډاکټر موږ هغې کوټې ته بوتلو چې رويا په کې بسترېده ډاکټر ووت او حميد هم په يوه پلمه له کوټې بهر شو. زه او رويا يوازې په خونه کې پاتې شو کله چې يوازې شو نو رويا ناڅاپي خپل ځان زما په غېږ کې راغوځار کړ او په شتکوشتکو يې وژړل او دلومړي ځل لپاره يې شونډې زما پر شونډې کېښودې او دميني په نړۍ کې سره ورک شو ، بدن يې سوزونکي گرمي درلوده ، او سترگې يې له اوبښکو ډکې وې خبرې يې يوه عجيبه اکر درلود . داشبېه زما لپاره هم دنه زغم وړوه او داسې احساس مې وکړ چې زه هم ژړېږم ، کوبښ مې وکړ چې ځان په واک کې کړم خوبې اختياره مې اوبښکې توپدې ، زما اوبښکې دهغې په صورت او دهغې اوبښکې زما په صورت توپدې ، يو بل مو ښکلول ځکه دجدايي او بېلتون زغم مونه درلود .

ډېر وخت په همدې ډول تېر شو څو عادي اکر ته راغلو او چې کله عادي شو نو دخدای په امانۍ او وداع وخت رارسېدلی و . په دې وخت کې حميد هم کوټې راغی ددې لپاره چې ډېر په تکليف نشم رويا له ما غوښتنه وکړه چې ډېر ژر له روغتون نه لاړ شم ، سره ددې چې اماده نه وم روغتون پرېږدم او لاړ شم خو درويا ټينگار اړ کړم ترڅو ورسره خدای په امانې وکړم او وروسته ترې دحميد سره يو ځای ډاکټر له خونې راووتو ، رويا زموږ دبدرگې لپاره دکوټې تر وره راووته او په ديوال يې تکیه وکړه او زموږ پر گامونو کې يې سترگې ښخې کړې .

کله چې دهليز ختم شو او غوښتل مو چې له نوموړي ځايه ووځو چې درويا غږ په دهليز کې انگازې جوړې کړې ، بهمنه زما پوښتنه ژر ، ژرکوه ، زما پوښتنه ژر ، ژر... نور ژړا مهلت ورنکړ او خپلې کوټې ته ننوته مايې چې کله دوره دبندېدو غږ واورېده نو نه پوهېږم چې څه حال به مې درلوده او دحميد په مرسته له روغتون څخه بهر شوم ، کله چې له روغتون نه رابهر شو نو شپې خپلې وزې خورې کړې وې او ستورو هم په سترگک وهلو پيل کړی وو . زما صميمي ملگری حميد چې زما وضع ته ځير شوی و ډاډ او زړه ورتوب يې راکاوه ، هغه شپه ماته ډېره سخته او دردونکي شپه وه ، په داسې حال کې چې درويا له بسترېدو څخه مې زړه راضي و خو خپل ځان مې هغې غلا له کبله مسکين حس کاوه .

اوس نو زه په يوه خراب اکر کې وم نه پوهېدم چې پايله به يې څنگه وي يا څنگه کېږي ځکه پلار مې دې شرکت ته ورپېژندلی وم ، نه پوهېدم چې که دا خبره بربنډه شي څه به کېږي ، دهغه چالپاره چې ټول ژوند يې په ابرو او عزت کې ژوند کړي وي ، ښکاره ده چې دداسې کس لپاره غلا ښه نه ده . زه پخپله هم پوهېدم چې ديو انسان ژغورنې لپاره مې

غلا کړې ده خودادلیل دتولنې لپاره دمنلو وړ او معقول نه و ځکه غلا ، غلا ده که دیو انسان دژغورنې لپاره وي او که دژوند تامینو لو لپاره .

دغې افکارو زه بې کچې زورولم خو څه مې کړی وای چا ره نه وه ، او باید ځان مې دبرخلیک لوبوته تسلیم کړی وای ، زما لپاره چې په دې وخت کې څه راپېښ شوی ویو داستان و چې هېڅوک یې په پای نه پوهېده !په همدې گډو وډو افکارو کې ډوب وم او بې موخې خوشې په خوشې په واټونو کې گرځېدم راگرځېدم ، حمید غریب که هرڅومره نصیحت راته وکړ خو پرمایې لږه اغېزه هم ونکړه اخر مې له حمیده سره مخه ښه وکړه او بېرته دکور پر لور ستون شوم ترو خپلې کوتې ته ولاړم او دډېرې ستړیا او نارامی له امله په کټ کې وغځېدم او په سوچونو کې لاهو شوم ، سوږ باد له ونو راتېرېده او په کړکیو لگېده ، زه بې حاله اوله وېرې سره سوچونو وړی وم او په پایله کې له خپلو سوچونو ستړی شوم او دهمدې سوچونو سره خوب یووم .

په دې ورځ لږ څه دمخه دنورو ورځو په پرتله را پاڅېدم او په ډار او وېرې شرکت ته ولاړم کله چې شرکت ته ورسېدم او دننه شوم غیر له ساتونکو ، نور څوک لانه و راغلي ، خپل دفتر ته ننوتم بې سابقې وېرې مې زړه رامحاصره کړی و له ځانه سره به مې ویل هره گړۍ دا شونتیا شته چې دشرکت مشر له ارې سکالو خبر شي او ما زندان ته ولېږي .

ددې سوچ له کبله چې ما به زندان ته لاس ترلی بوزي ډېر وېرېدم حتی لږې هم پسې را اخیستی وم ، خو چاره څه وه ، ځکه ما پخپله خپل ځان برخلیک ته سپارلی و او دا دبرخلیک خوښه وه چې څه یې زما پر سر راوړل ، زه یوه داسې خپه وم چې غاړې ته په رسېدلو سره له منځه تللم ، او نابود کېدم ، په دې اساس ما باید ځنډ ایستلی وای چې په دې وخت کې برخلیک زما په سر لوبه پیل کړه او په دغه جوارۍ یانې لوبه کې برخلیک کامیاب شو !

نږدې غروب و چې دشرکت یوه مشر دیوه مهم قرار داد لپاره زما څخه دصندوق دپیسو غوښتنه وکړه ، زه گونگ او گنگس شوم نه پوهېدم څه وکړم ، دستي مې دحمید کور ته ټیلیفون وکړ خو بیا هم له بده مرغه چې هغه نه و ، یو څوک مې دپلار پسې ولېږه خو پلار یې زما پیدا نه کړ ، بالاخره کومه بدبختی او رضالت چې ما پخپله په ځان راوړی و دشرکت خاوند پرې خبر شو او لکه څنګه چې نوموړی زما دپلار ملگری نو په هماغه شپه یې زما پلار شرکت ته راوغوښت او دغلا خبره یې ورته وکړه ، پلار مې هم په ښکاره دشرکت مشر ته وویل : لکه څنګه چې زه مې دزوی معرف یم نو پولیسوته یې وسپاری تر

خو ورتل شي او خپله سزا وويني ځكه نوموړی غل دی او څوک چې غلا کوي بايد سزا وويني ولو که زما زوی هم وي.

کوم ځواب چې زما پلار د شرکت مشر ته ورکړو نو هغه هم اجباراً زه پوليسو ته وسپارلم او زه په داسې حال کې چې د پوليسو ټولو پوښتنو ته بې ځوابه وم دوسيه يې راته جوړه کړه او د محاکمې په موخه يې زندان ته وروستم.

درې مياشتې وروسته يې زه د محاکمو په يوه محکمه کې محاکمه کړم، هغوی ټينگار کاوه چې زه ورته د غلا لامل ووايم، خو د خبرې له سپيناوي او حقيقت څخه مې سترگې پټولې ځکه داسې ونه شي چې خلک زما او رويال له داستانه خبر شي.

په همدې دليل د قاضي پر وړاندې غلی او بې ځوابه ودرېدم او چوپتيا مې غوره کړه، کله چې قاضي څير شو چې زه غلی يم او په هېڅ وجه ورته د غلا لامل نه وایم نو مجبور شو زه يې لس زره تومان د غلا په تور په يو کال بند محکوم کړم.

مهمه نه وه چې زه يې د غلا په تور د يوه کال لپاره محاکمه کړم او محکوم شوم او دې کار راته کوم اهميت نه درلود چې زه د غله په نامه پوليسو ته ور وپېژندل شوم او تريوه کاله پورې هلته بندي واوسم. بلکې زما لپاره مهم او اړين درويا ژغورل و چې ما د زړه له تله دهغې د ژغورلو لپاره دا کار وکړ او دهغې دروغتيا لپاره مې دا قرباني ومنله او يو کال زندان مې په پراخه ټنډه ومانه.

په هر حال هغه مهال ما چوپتيا غوره کړه او دا پرې مې په ځان ومنله که رښتيا ووايم هغه وخت اصلاً زه هېڅ په خپل حال نه وم، يوازني شي چې ماته ارزښت درلود، درويا صحت او روغتيا وه او د همدې کبله مې هم دا پيټی په خپلو اوږو واخيست او نړۍ ته مې ځان د غله په نامه وروپېژانده خو خپل وجدان او ضمير ته نه وم پر ځکه ما دخپلې مينې لپاره قرباني ورکړې وه او دغه قرباني مې د زړه له تله ومنله او يو کال زندان ته مې ټټرودرزاوه.

په زندان کې و چې زه د ژوند ترخه حقيقت سره آشنا شوم او داحس مې هلته وکړ چې رښتيا هم آزارې څومره خوند لري. ځکه اوس نو آزادۍ او زندان ترمنځ يوه جگ دېوال وجود درلودله. ديواله هاخوا آزاد او ونېکمرغو خلکو ژوند کاوه او هم دخپل ژوند د جوړېدو په هلوځلو کې ول، خوله دېواله دېخوا کيسه بل ډول وه، بس يوازې ورځې د شپې او شپې د ورځې په نامه سبا کېدلې، ترڅو محکوميت يا کومه سزا چې ورته ټاکل شوې وه بشپړه کړي.

انسان په زندان کې د ځينو زندانيانو له روحې څخه سخت په تعجب کې کېږي چې بڼه بېلگه يې هغه شمېر زندانيان دي چې د اعدام يا ابدې حبس حکم پرې صادر شي خودوی هېڅکله خپل اُميد له لاسه نه ورکوي او هېڅکله د خدای له دربار نه ناهيلي کېږي.

دوی چې هريو ډېر بد او ناوړه برخليک لري هېڅ کله نه غواړي چې خپل خوږ ژوند يې په داسې ځايونو (زندان) کې په حبس تېر شي او ډېری يې نه پوهيږي چې ولې برخليک په يوه داسې برخليک اخته کړل او همداراز هغوی په دې گروهه دي چې انسان په هر ځای کې چې وي او په هر پېر کې چې وي بويه ناهيلي نشي.

کله چې قيديان زماله بنده خبر شول نو ټول راڅخه راټول شول او راته يې وويل خوشحاله اوسه ډېر نېکمرغه سړی يې ځکه ته يوازې يوه ورځې دلته يې او بېرته آزاد يږي، رښتيا هم چې خبرې يې ماته له تعجب ډکې وې خو چې کله يې بشپړه توضيح ورکړه نو هغه وخت پوه شوم چې دوی رښتيا وايي ځکه هغه څوک چې د ابد حبس يا اعدام په حکم محکوم شوي هغوی ته يو کال يوازې يوه ورځ ده اوبس او هر څنگه چې وي د يو کال تېر يږي او په پايله کې قيدي آزاد يږي خو څوک چې د ابدې حبس يا اعدام په حکم محکوم شوي وي هغوی ته بيا يو کال او اوولس (۱۷) کاله کوم ځانگړې ارزښت نلري، خوددې سره سره بيا هم هغوی هيله لري چې گوندې يوه ورځ عمومي بڼه اعلان شي او دوی د ابدې حبس يا اعدام څخه خلاصی ومومي.

خو پخپله د طبعي غريزې له پلوه هر انسان ته ځان خوږېدی او دې ته چمتودۍ چې د زندان د دېواله تر شاه هره ورځ مړ شي او بيا ژوندی شي خو هېڅکله نه حاضر يږي چې اعدام شي !!

دغه ډله خلک سره ددې چې پوهېږي مرگ حتمي دی او يوه ورځ نه يوه ورځ سړی مړ کېږي خوبيا هم بې کچې زيار کاږي چې په اسانۍ مرگ ته تسليم نشي، ددوی په اند ددوی مبارزه بايد يوه پنډ او عبرت وي دهغه چالپاره چې په خوراوړې اشتباه ځان معدوم شوی حس کوي!

کله به چې ما هغوی ته درويا په اړه خبرې ويلې او کله به مې چې خپل احساس او مينه درويا په هکله دوی ته وويله نو هغوی به راته وويل، ناهيلي مه اوسه مبارزه او مجاهده وکړه، موږ هم موږ، پلار، خور، ورور، ښځه او بچي لرو، خو په زندان کې مو هېڅکله هغوی هېر نه کړل او هېڅکله ناهيلي نشو، ددوی خبرو به ماته نوی ژوند راوبخښه او هيله من کولم به يې او کله به مې چې له خانه سره سوچ وکړ چې زما په بندي کېدو د بل انسان

ژوند له خطرې بچ کېږي او له مرگه ژغورل کېږي نو د خوشحالي احساس به مې کاوه ،
رويا زما لپاره هر څه وه او دهغې له کبله زما زنداني کېدل ماته هېڅ ډول ارزښت نه درلود

ژوند په زندان کې له بهر سره غیر له محدود ديته دومره توپیر نه درلود ، په دې مکان کې
چې په واقع کې یو ځانگړی ښار و د جگو دېوالو تر شاه یې یو شمېر انسانانو دخپل
ژوندي پاتې کېدو له کبله یوازې ژوند کاوه ، زه هم ددغې انسانانو په منځ کې دیوې ښې
گاندې په هیله وم او د زندان شپې او ورځې مې سبا کولې زندان ته غیر له حمیده نور مې
نه هېڅ خپلوان او نه ملگري پوښتنې ته راغلل او یوازې هماغه و چې زما پوښتنه یې
کوله او په څنگ کې یې زما او رويا ترمنځ اړیکه هم وه ما حمید ته دنده سپارلې وه چې
هرڅنگه کېږي زما دبندی کېدو څخه رويا ته څه ونه وایي او هغه هم راسره ژمنه کړې وه
چې خپله پوره وسه به وکړي چې دا خبره ترې پټه وساتي او رويا ترې خبره نشي . سره ددې
دومره ډاډگېرنې چې زندانیانو ماته را کولې خو بیا هم ما ځان یوازې بې له رويا مړ گانه ،
په ورځو به مې سوچ کاوه او په شپو شپو به بې خوبه وم داسې ونه شي چې رويا ماله یاده
وباسي . خو لکه څنگه چې مې په خپله مینه باور درلود نو داسوچ به مې ډېر ژر له سره لاړ
او... له بله پلوه تريوې اندازې مې خیال هم ارام و ځکه حمید ته مې دنده سپارلې وه چې
رويا ته ووايي زه یې په اجباري توگه یو اوږده مسافرت ته لېږلی یم او دا باید تر
راستښدو پورې انتظار وکارې ، خونه پوهېږم چې ولې هر وخت په زندان کې درويا په
سوچ کې وم او بې دلیلې مې زړه درزا کوله ، ډېر ځلې مې داهيله کوله چې ای کاش درويا
رخصتیدو پرمهال (له روغتون څخه) زه هم آزاد وای او تر کوره مې بدرگه کړی وای ،
او یو بل مو په غېږ کې ټینگ کړی وای او ښکل کړی مو هم وای .

او دغه راز ما ورته د پوډرو دترکېدو مبارکي هم ورکړې وای ، زړه مې غوښتل چې
وروسته له روږدېدا څخه یې یونوی اوسوکاله ژوند سره یو ځای پیل کړو او نېکمرغه
واوسو خوافسوس چې هېڅکله مې داهيله ترسره نشوه ، ځکه زما لا تازه پنځه میاشتې
په جېل کې تېرې شوې وې چې رويا له روغتون څخه رخصت شوه ، خو زما چې دوه
میاشتې په محاکمه او درې میاشتې په زندان کې تېرې شوې نو بویه چې پاتې اووه
میاشتې نورې هم په زندان کې تېرې کړې وای .

په هر حال دې سکالو زه خورا ډېر زيات زورولم په داسې حال کې چې مطمئن وم حميد زما په غياب کې په خورا ښه توگه درويا پالنه کوي ترڅو له زندان خلاص شم نو په دې وجه ډېر کلک دخپلې او رويا راتلونکي ته په تلو سه کې وم.

يوه گونگ او مبهم احساس شپه او روغ په زندان کې زورولم ، کله به چې غروب پيل شو او ورځ به مړه شوه نوزه به په يوه کونج کې کښېناستم او په سوچ کې به ډوب شوم.

ښايي تاسې باور ونکړئ ، خو په جرات ويلای شم چې غم لړلی او خپه کوونکی غروب د زندان غروب دی ، ټول شيان په زندان کې دغروب پرمهال رنگ الوتي او مړه ښکاري ، حتی غرونه هم د ورځې په دغه وخت کې محزون تر غوږو کېږي دجبل غروب ددغې ځانگړتياوو په درلودلو سره زه اور ته راکارلم او په خورا سرعت سره يې زه غم خپلې او خپه کولم ، په داسې حال کې چې وايي خورا غم لړلی غروب دژوند غروب دی ، خو زه په دې گروهه يم چې د زندان دغروب څخه بل غم لړلی او غمگين غروب وجود نلري.

دژوند له غروب سره سپړی دتل لپاره دخاموشۍ نړۍ ته ځي خو په زندان کې دغه ځان وژونکې او دردونکی غروب هره ورځ تکرارېږي.

په واقعيت کې دجبل دغروب پېلېدل زما دغمونو ، رنځونو او ترڅو اوښکو پيليدل ول. دغروب ژړا مې دزړه يوه تياره سلول ته آرامي بخښله ، کونښن مې کاوه چې ځان دجبل له چاپېريال سره عادت کړم او خواه ناخواه لکه څنگه چې انسان په ژوند کې له هرشي سره عادت کوي ماهم په پايله کې د زندان له چاپېريال سره عادت وکړ. کله به مې چې زړه تنگ شو او درويا يادونه به راپه زړه شول نو لکه ماشوم او ښکې به مې توييولې خو بيا به مې هم زړه ته تسکين ورکاوه ، ځکه يوه ورځ نه يو ورځ به له جبل څخه خوشې شم او بيا به خپلې محبوبې رويا سره کښېنم او مجلس به کوم. خو افسوس چې انسان هېڅ کله دخپلو هيلو او غوښتنو په خلاف هغه څه چې پېښېږي فکر نه کوي خو په حقيقت کې انسان بويه هېڅ کله په دې هيله ونه اوسي هغه څه چې غواړي هرومرو رښتيا شي. هرڅوک بويه دا ومني هغه پېښې چې اټکل يې هم نه کېږي ممکن هره شېبه دانسان مخې ته راشي او دژوند لاره يې وربدله کړي. لکه ماته چې په اټکلي توگه راپېښه شوه او مايې په خوب کې هم اټکل نه کاوه.

دهغې ورځې نېټه ليک (تاريخ) مې سم په يادنه دی خو تقريباً دوه مياشتې مې آزادي ته پاتې وې چې يوه ورځ حميد مې دحال پوښتلو ته راغی ، خبره يې دمخکې په خبر نه وه ، له ورايه ښکارېده چې په کوم کړاو کې رانښکېل دی ، کله مې چې ترې دورپېښې شوې

ستونزي په اړه پوښتنه وکړه ، نو لومړی یې پر ما ژمنه (قول) وکړه چې خپه نشم ، ما ورسره ژمنه وکړه ، نو په لږږېدلي اوازیې داسې بې له سرېزې (مقدمې) پیل وکړ : ((بهمنه: رويا غواړي چې په مسافرت ولاړه شي !))

ددې خبرې په اورېدو مې ټیندک (ټکان) وخوړ او بې اختیاره مې چیغه کړه .
((ولې ؟ ولې حمیده ؟ دڅه لپاره غواړي ولاړه شي ؟))

حمید په تاسف سره سروخوراوه ویې ویل : ما ډېر کوبښن وکړ چې دهغې (رويا) مانع شم خو هغه له حقیقت څخه خبره نه ده او داسې گومان کوي چې زه ورته دروغ وایم او تا هغه دتل لپاره پرېښې ده ، ځکه خویې پرون له ما څخه ستا دځای ځایگي پوښتنه هم وکړه او ویل یې چې زه لیک وراستوم ، خو ما بیا هم هماغه زړه خبره ورته تکرار کړه او منفي ځواب مې ورکړ ، نو ځکه یې دمسافري هوډ وکړ او چې کله مې ترې لامل وپوښت ویې ویل : ته په هرڅه پوهېږې او ماته درواغ وایې ، زه بهمن دتل لپاره خوشې کړې يم که نه هېڅ شونتیا نلري چې هغه دې په دومره وخت کې زما پوښتنې ته رانشي او ته ددې لپاره ماته درواغ وایې چې حقیقت زما دخپګان لامل ونګرځي او زه هم په اجباري توګه مسافرت ته ځم ؛ څو لږ ارام وکړم . سترګې مې په ډېرې ناهیلۍ دحمید پر لور ورواړولې او ورته مې وویل : حمیده که هغه نه پوهېږي چې زه چېرې يم نو ته خو پوهېږې ! ؟

((هو : زه پوهېږم خو څه وکړم ، چې زما کوبښنونه درويا دقانع کېدو لپاره بې پایلې شول هغه نور په هېڅ صورت زما خبرې نه مني او وایي که بهمن په مسافرت تللی نو لږ تر لږه پته (آدرس) خویې ماته راکړه ترڅو یو لیک خو ورته ولیکم ؛ رويا وایي : بهمن خویوه شېبه هم له ما پرته نشوه تېرولای ، اوس څنګه میاشتې او کلونه له مالیرې تللې دی ؟

په همدې دلیل هغه نور په هېڅ وجه زما خبره نه مني او زه ورته دیوه دروغجن په توګه معرفي شوی يم !)) تر لږ سوچ وروسته ځیر شوم چې حمید رښتیا وایي ، خو ما هم چاره نه درلوده ځکه ما خو تر نن ورځ پورې ټولې خبرې پټې کړې وې نو څنګه دحمید په وسیله ټولې خبرې رويا ته ووايم په داسې حال کې چې دزدان موده مې هم نږدې په بشپړېدو وه . نه هېڅ کله ، نه ، داغیر ممکنه وه ، داسې مې انګېرل چې هرڅه پای ته ورسېدل او ما رويا له لاسه ورکړه دامهال مې درويا نه شتون ښه په کلکه احساس کړ خوددې ټولو سره سره به مې بیا هم ځان ته تسکین ورکاوه چې هرڅنګه کېږي باید دزمانې له تاراکونو سره مقابله وکړم ، او کېدای شي هرڅه سم شي خو له بده مرغه دمقاومت کولو توان هم له ما کډه کړې وه ، په همدې دلیل په ناڅاپي توګه مې په ژړا پیل

وکر او له خپل ملګري حمید څخه مې د مرستې غوښتنه وکړه ، هغه په ډېرې ارامۍ سره چې زه اذیت نشم وویل : ((بخښنه غواړم بهمنه په دې اړه چې زما څومره توان و مرستې مې وکړې خو اوس هېڅ هم نشم کوی !)) په داسې حال کې ډېر خپه ، ناچار او وتروم خو بیا مې هم له حمید څخه هیله وکړه چې په دې اړه هرڅنګه یې چې خوښه وي ، څه کار وکړي ، څو رویا پاتې شي او د مسافری خیال له دماغه وکارې ، هغه هم په کلکه ژمنه وکړه چې تر خپلې وسې به لازيات یوځل بیا کوښښ وکړي او له دې وروسته یې له ما سره خدای په امانې وکړه او ولاړ .

زړه مې ډېر ناګراره و د زندان یوې خونې په کونج کې سوچونو پسې واخیستم اسمان لږلږ تورېدو ، درنا استازو خپل ژوند له لاسه ورکاوه ، او پرځای یې د شپې تورې تیارې او ظالمې وړانګې چې غولۍ غولۍ راروانې وې او دخاموشۍ انګازې یې خورولې ځای ونيو .

وخت بې له وقفې پرمخ روان و او پېښو هره شیبه دلسگونو او سگونو ژوند اخیستو زه هم په یوه بوي ناک کونج کې دخپل تباه شوي ژوند او برخلیک په سوچ کې وم ژړل مې بې له دې چې زه وغواړم او که نه ، غټې او ترخې اوبنکۍ چې یوازې قلم یې انځور کښلای شي تویيولې . البته دا اوبنکې یوازې زما دسترګونه وې بلکې زړه مې هم ورسره ژړل او وینې یې تویيولې ، داسې احساس مې وکړ چې دلومړي ځل لپاره په رښتیني توګه د ماشومانو په څېر له زړه نه ژاړم ، ټول هغه سړي چې په ژوند کې ژړاته اړکېږي او دکومې ستونزې له کبله ژاړي نو هغه وخت زما ؛ په حال ښه پوهېدای شي او زما د زړه درزا اورېدای شي او هغه وخت بیا پوهېږي چې د مجبورۍ او غم ژړا څومره ترخه او ستونزمنه ده ، سړی چې کله د ذلیل توب او غم احساس وکړي او غرور یې ترې واخیستل شي نو نور ژوندی نه دی ، او هسې د بټ په شانې جسماً موجود وي او ما هم په هغه وخت کې همداسې یو اکر درلود ، هېڅ چاره مې هم نه درلوده ، نو مجبور وم چې په دغو لمبو کې وسوځم او ځان ورسره عادت کړم .

هغه شپه مې ډېره په سختۍ او کړاو سره په زندان کې تېره کړه او کله چې سهار شو بې له دې چې د سهار چای وڅښم د زندان په غولي کې مې په قدم وهلو پیل وکړ ، له هېڅ چا سره مې خبرې نکولې او یوازې دخپلو ګونګو او مبهمو سوچونو په دریاب کې ډوب وم .

غرمه مې هم دېې اشتهايې او زړه بدوالي له امله ډوډۍ ونه خوړه او همداسې خو غرمې سهار او شپې مې ډوډۍ ونه خوړه او يوازې مې د زندان په غولي کې گامونه او چټول خو چې حميد مې پوښتنې ته راغی .

دهغه راتگ ماته يو ډېر بد زېرى و ، او ډېر كوښښ يې هم كړى و خو ، بالاخره ترې رويا شېراز ته تللې وه . ددې خبرې په اورېدو سره زه ډېر خپه شوم خو حميد ماته ډاډ گيرنه راكوله ، او راته ويل به يې چې ستا د بند وخت هم نور لږ پاتې دى او كېداى شي ډېر ژر په دې نږدې وختونو كې راخلاص شي ، نو بيا ته پخپله هم كواى شې چې شيراز ته درويا ليدلو لپاره ورشې او سربېره د بڅښنې په غوښتنو سره چې دادومره موده نه وې ورسره يو ښه ژوند پيل كړې او

كه رښتيا ووايم نو د حميد خبرو په هغه وخت كې ډېر تسكين راكاوه او خو شپې به قرار كېدم له هغه مې هيله وكړه چې زما تر خلاصېدو دمخه دې يوځل هرومرو شېراز ته ولاړ شي او درويا پوښتنه دې وكړي او د ډاډ گېرنې تر څنگ دې زېرى هم وركړي چې زه په دې نږدېو كې له مسافرت څخه راځم

حميد راسره ژمنه وكړه چې ولاړ به شي خو په تلو تلو كې يې بيا هم ټينگار وكړ چې خپگان ډېر ونه كړم ، او ددې تر څنگ يې درويا يو ليك هم راكړې د تگ پر مهال يې ليكلې و او په هغه كې يې دخپلې سيمې پته راته ليكلې وه چې زه ورشم نو په هغې پته ورسره اړېكې ټينگې كړم .

د حميد له تگ څخه ورسته په ډېره تيزۍ خپل ځاى ته راغلم او په ډيره بېړه مې درويا ليك پرانيست چې وگورم څه يې راته په كې ليكلي دي ، كله مې چې درويا ليك پرانيست نو رويا ډير ښايسته ، د زړه له سوزه او د احساساتو څخه ډك ليك يې ليكلې ؤ .
(زما گرانه بهمنه

دا ليك د يوې غمجنې او يخې ورځې په پاى كې ليكم ، اسمان ډېرو بدو تورو وريځو پوښلى دى ، او زه ډېر خپگان پسې اخستى يم ، ستا انځور او جسم هروخت راته مخكې مخكې كېږي ، او پرمايې خوب او آرام زهر كړي دي .

زما گرانه بهمنه : نن ښايي زما په ژوند كې تر ټولو بده او كرغېړنه ورځ وي ، ځكه د لومړي ځل لپاره ما د يوه تريخ او زړه دردوونكي مېنې ځكه وكړه ، نن مې وانگيرله چې ته نور له ماسره مينه نه كوي او د تل لپاره دې ترك كړې يم .

زما ښايسته گله ، زما ښايسته بهمنه ، ته دومره بې مينې اوبې وفا وې چې زما دناروغۍ پرمهال حتی ۱ يوځل هم زما دپوښتنې لپاره روغتون ته رانغلې ، په داسې حال کې چې زما سترگو ستا انتظار کاوه ، ماته داسې فکر کاوه چې ته به يوه ورځ ضرور زما پوښتنه کوي او زما دغه سترې انتظار به پای ته رسوي .

خو افسوس چې دا يوه تيروتنه وه او تا تر آخرې شېبې پورې په روغتون کې زما پوښتنه ونکړه او زما سترگو همدا سې ستاراتگ ته لارې او شېبې څارلې .

زما دژوند هيلې ، زما دېر ښايسته محبوبه ، زما د زړه سره ، زه درسره دېره دېره مينه کوم ، حتی غواړم عبادت دې وکړم ، خوڅه وکړم په خپله بې مينې اوبې وفا وې داته وې چې زه دې يو ځلي پرېښودم او حتی يو وړوکی ليک چې دېر څه په کې پراته وي راته ونه ليکه ، خو زما گرانه بهمنه پدې خبره پوه شه چې زه تل له تا سره مينه کوم او ترڅو چې ژوندۍ يم ستا مينې ته به وفاداره يم .

ته زما دژوند د ښکلا وگل يې ، ته يوازنی کس يې چې زما ويجاړ شوی زړه دې ورغاوه ، ډاډه اوسه چې بې له تا به هېڅوک زما په زړه کې ځای ونه نيسي او نه به ورته ځای ورکړم . دادرسه زما ژمنه ده ، زما گرانه بهمنه ، غواړم چې کله مړه شم نو قبرمې وسپړې او وگوره چې زما په زړه څه ليکل شوي ، او که چېرې په هغې ورځ هم ستا مينه زما په برخه شوه نو به گوري چې زما پر زړه يې ليکلي يوازې له تا سره مينه کوم .

زما گرانه بهمنه ، ستا ښايسته او جذابي سترگې ماته الهام راکوي او زه بې له دې هېڅ يم مړی يم ، خونه پوهيږم چې ولې دې ونه غوښتل چې هغه زما شي ، نه پوهيږم نه پوهيږم ولې دې يوازې پرېښودم او راڅخه ولاړې ، آخر ولې ؟

اې زما گرانې گلې کاشکې چې ته پوهيدای ، څومره درسره مينه لرم ، او څومره مې زړه غواړي چې ستا په څنگ کې واوسم ، او ستا نه بغير خو زه هېڅ يم ، هېڅ .

زما ښايسته بهمنه ، زما دژوند ښکلا خوښونکيه ، زړه مې غوښتل چې تاهم لکه زما په څېر ماسره مينه کړې وای .

کاشکې چې ته پوهيدای چې په داسې يو چټل اوناولي وخت کې يوه غريبه ، مظلومه اوبې کسه نجلۍ ستا په پاک او سپېڅلي عشق کې سوزي ، لمبه کيږي چې دا عشق او مينه يوازې ستاده .

بهمنه او

زما گرانه ، هيله درخه کوم چې حداقل هېره مې نکړې ځکه زه هېڅکله تانه هېروم. زه نن شپه چې يوه توره تياره شپه ده ستا په پاراوبنکې توييوم ، اوبويه ووايم چې نن شپه ما لپاره داوبنکو توييولو اودغم شپه ده .

زه اوس مهال دخپلو برباد شويو هيلو پسې افسوس کوم ، او نه پوهېږم چې ستا دناخاپې تېښتې او ليرې والي لامل څه و ؟

زما گرانه بهمنه ، که چېرې په رښتيني توگه يوه نجلی ميينه شي نو هېڅکله ددويم سړي مينې ته په خپل زړه کې ځای نه ورکوي ، او ای زما دزړه ټوټې زه ستا په هکله داسې يم . زما بهمنه ، زما ډېر گرانه ، که چېرې دې ولېدل چې کومه ځوانه نجلی دهدېرې پر لور بيایي نو زما لپاره يو څو گامه دهدېرې پر لور ورسره لاړ شه او څو اوبنکې پسې تويې کړه ، ځکه دغه جسد سم زما دې ځانه جسم په څېر دی چې سوی او ايرې شوې دی ، اولکه څنگه چې له خاورې نه جوړ شوي يو بېرته خاورې کېږو .

زما گرانه بهمنه ، نن چې دغه دځاطرو او شېبو ښار پرېږدم او ترې ځم پوهېږې څومره راته گرانه او ستونزمنه ده او پوهېږې څومره پرې زورېږم ، دلومړۍ ورځې اشنایي او دساعتونو مزې او خوندونه چې سره يو ځای وو راپه زړه کوم او بې اختياره اوبنکې توييوم. هغه اوبنکې چې دتللې مينې او شېبو استازي کوي ، دهغې مينې چې تل به زما په زړه کې ځای لري ، خو له بده مرغه چې تا هغه مينه ډېره زړوېږه او وېره څه چې لا پر قبر دې ورننويسته ، زما لپاره هم خدای جل جلاله يو دی او هم بهمن ، دادهرې رښتيني او پاک لمنې نجلی سيند کې (قاموس) دی چې ديو چاسره دزړه له کومې مينه کوي .

زما دزړه سره زه ځم او اطمینان لرم چې يوه ورځ به ته ددغې تللې مينې پسې خپه شي او پښېماني به ښکاره کړې ، او په ژوند کې به دې تل افسوس کوې چې زموږ مينې ولې ثمره نه درلوده . خوگران بهمنه دا يوه خبره په یاد وساته او هغه دا چې داته وې چې زموږ دمینې دپوالونه دې ړنگ کړل او زموږ دزړونو مراندې دې وشکولې خو زه هېڅ کله درښتینې مينې په منځه تللو باندې ايمان نلرم ، مينه که په رښتيني توگه واوډل شي نو تل پاتې کېږي . او مرگ هم زړه نشي کواي چې رښتيني مينه له منځه یوسي . خو دغه ښکمرغي او خوشحالي اوس دتل لپاره له منځه تللې او مړه شوې ده ، او داسې کېدای هم شي چې زه داسې تصور کوم چې دتل لپاره مړه شوې ده .

زه يوازې دخپلې لېوالتيا او ستا په نغوته (اشاره) چې زه دې پوهولم چې وېره کړې دې يم له تا څخه بيله شوم ، په داسې حال کې چې زما زړه يوازې ستا دمینې پسې درزېږي او

لکه ویشتلې مرغۍ درېسې توپونه وهي ترڅو چې زه ژوندۍ یم هېڅ کله به دې هېرنکرم
او تل به مې په یاد اوسې ، دخدای په امان زما گرانه بهمنه خدای په امان ای زما د زړه او
ژوند عزیزه ، خدای په امان ...))

څوک چې هېڅ کله تانه هېروي ((رویا))
کله چې مې درو یا لیک ولوست نو لیک مې بې اختیاره له گوتو وغورځېد او پرځمکه
ولوید زړه مې غوښتل چې چیغې ووهم او رو یا ته ووايم چې زه بې وفا نه یم ، او
د ایلوالی ، مصلحتي دی ، غوښتل مې چې رو یا دلته وای او هرڅه یې لیدلای وای او په
دې هم پوه شوی وای چې زه ولې اودڅه لپاره په زندان کې پروت یم ، او ولې یې لېدو ته نه
ورتلم ، خو افسوس مخکې له دې چې چیغې او کوکارې مې د رو یا غوړو ته ورسېږي زما
په ستونې کې زندگی شوې او د بې پایه دریاب په څېر سوچونو کې ډوب شوم .

شپږم څپرکی

ورځې او اونۍ تېرې شوې او په پایله کې زه دخپل پاتې شوني قيد له تېرولو څخه
وروسته آزاد شوم په کومه ورځ یې چې ماته خبر راکړ خوشې کېږم نږدې و چې

د خوشحالی نه لیونی شم په بېره مې د زندان له ملگرو سره خدای پاماني وکړه او په داسې حال کې چې دهغوی د ژر خلاصېدو هیله مې هم کوله د زندان له تورو او خېچنو تمبو راووتم او خپلې جامې مې وڅنډلې.

د پسرلي یوه ښایسته او سینگار شوې ورځ وه ، گلانو ټولنې ته رنګارنګي ورکړې وه د ونو پانې شنې او طبیعت په بشپړه توګه پسرل شوی و ، د پسرلي زوږ او غوغا انسان ته نوی رنګ او قوت ورکاوه ، ډېر ښایسته او پوست باد (نسیم) چې د ونو له پانو څخه تېرېده او یوه ترنمي فضا یې جوړه کړې وه ، زما پر وجود ډېر خوږ او ارام ارام لږېده ، زه د ښار غټو او بر لرونکو سړکونو ته ورسېدم اوس مهال له یوه کال بند وروسته بیا هم دخپلو خلکو او هېوادوالو په منځ کې وم ، د آزادۍ احساس مې په ټول وجود دخوشحالی واکمني کوله ، دخلکو له زوږ ، غوغا او راکړې ورکړې څخه مې بې ګچې خوند اخیسته . هغوی آزادول او هر کار یې چې زړه غوښته کوو یې ، یوه شېبه خو ګونګو او مبهمو سوچونو ددوی په هکله پسې راخیستی وم . خو وروسته مې په ښار او وټونو کې هلکان او نجونې لیدلې چې په وټونو کې لاس تر لاس او څنګ تر څنګ ، میده میده روان دي . او دخپلې ګانډې لپاره ځان سره نقشي مطرح کوي .

لاسي پلورونکي مې لیدل چې په خپل ماهرانه او جګ اواز چينغې وهي او خپل مال پلوري . د سینما تر څنګ ګڼه ګڼه خورا زیاته وه او هر چا سینما ته د تللو لپاره صفونه جوړ کړي وو ، زوږ او ځوان ، وږ او غټ ټول په خپلو کارونو بوخت ول او ددوی غوغا او شور ماشور دښه او خوشحاله ژوند زیری ورکاوه .

د نیوونونو (خراغونو) بېلا بېلو رڼا ګانو یو ډول ځانګړې ښکلا ښار ته وربخښلې وه او مالګه د لومړي ځل لپاره چې په دې ښار کې پښه ایښې وي ګونګ او مبهم روان وم ، هرڅه راته نوي برېښېدل ، زړه مې غوښتل چې د جېل یو کال بند ، عذابونو غمجنیو او ستونزو څخه وروسته په آزاده توګه ښار کې وګرځم او خپلې تېرې خاطري د ویم ځلې راژوندۍ کړم ، ساعتونه بې موخې په ښار کې دخپل خلاصون د نمانځنې په یاد وګرځېدم ، د شپې نهه نیمې بجې وې چې سترې ، ستومانه او خوشحاله د حمید کور ته ورغلم . هغه زما له لیدلو څخه ډېر خوشحاله شو او دواړو مو یوبل په غېږ کې ونيول په دې وخت کې زما له سترګو بې اختیاره او ښکې را بهېدې ، حمید ددې لپاره چې دخوشحالی په وخت کې درو یا یاد را په زړه نشي مخ راواړاوه او ویې ویل : بهمنه اوس هرڅه پای ته ورسېدل او ته یو ډېر نیکمرغه انسان یې که څه هم په جېل کې پرتا سختې ورځې تېرې شوي خو اوس

مهال چې را خلاص شوی يې کواى شې چې شېراز ته ولاړ شې او هلته له رويا سره نوى ژوند پيل کړي په داسې حال کې چې ما پلټنه وکړه هغه دم گړۍ په شېراز کې دخپل تره (کاکا) سره اوسېږي او ته کواى شې چې هغه په شېراز کې پيدا کړې او دنوي ژوند په هکله سره خبرې وکړئ ، په غالب گومان تاسې به ښه او ښکمرغه جوړه ياستئ ، ځکه رويا نوره معنا ده (پوډرى) نه ده او گولای شي چې له واده وروسته ښه ژوند ولري ، او ددې دومره کړ او نو وروسته يو نوى او خوشحاله ژوند پيل کړئ.

په دې وخت کې چې ستړى هم وم او دحميد دنه مزاحم کېدو هڅه مې هم کوله حميد څخه مې زياته مننه وکړه او له ځايه راجگ شوم چې ارام وکړم ، خو حميد ټينگار وکړ او پرې نه ښودم چې ولاړ شم ، نو دکور مزدور ته يې امر وکړ چې ماته ځاى په همدغه خونه کې جوړ کړي ، خو ويده شم شپه مې دحميد په کور کې تېره کړه ، دبلې ورځ پرسهار حميد څه پيسې دپور (قرض) په نامه راکړې او ما پرې دشېراز ټکټ واخيست په داسې حال کې چې حميد مې هم دبدرگې لپاره راسره راغلى و ورسره مخه ښه وکړه او په موټر کې سپور شوم ، خو شپې وروسته چې حميد راته دخداى په امانۍ په نغوته لاس ښور او موټر دشېراز پر لور حرکت وکړ ، موټر دښار له جگو او اوږدو ، ودانيو او واټونو څخه واوښت او شېراز پر مستقيم سړک سيخ شو او ... اسمان خورا تېزشين رنگ خپل کړى و او دډېرى مغازو څراغونه روښانه ول . موټر دښار له وروستۍ واټن څخه وروسته دلين سړک ته سيخ شو ، زړه مې ډېر درزېده ، سوچ مې کاوه چې په شېراز کې درويا سره څرنگه مخ شم ؟ که رښتيا ووايم نو دهغې په هکله سوچونو هم خوشحاله کولم زړه مې غوښتل چې څنگه له موټره کښته شم رويا پيدا کړم او له هغې څخه ددې دومره مودې دناڅاپي ورکېدو بڅښنه وغواړم ، که رښتيا ووايم په مخکې ځل چې شېراز ته دخپل خور کره تللى وم ، چندان خوشحاله ترې نه وم نو همدا لامل وچې شېراز مې ښه نه ايسېده خو داځل مې موخه دخور کورنه و ، په داسې حال کې چې کواى مې شول دخپلې خور په ښايسته او مجلله کور کې يې هم واړوم ، خو دخور کور نه راته دسړک پريوه ځنډه پرېوتل هم ښه ښکارېدل ، نه دخور کور .

له هغې مودې مې را په دې خوا له خور څخه ډېره کرکه کوله ، هغه يوه ډېره پسته او رذيله ښځه وه ځکه پيسو او دنيا يې سترگې ړندې کړې وې او هېڅ چا يا څېز ته يې پاملرنه نه کوله .

خور مې ددې ټولې پانگې سره سره ماته لس زره تومان رانکړل ، په داسې حال کې چې زه يې نږدې څوک هم وم او ددې لس زرو روپو له کبله ما ميا شتې ، مياشتې په زندان کې تېرې کړې . وروسته له زندان مې له ځان سره پرېکړه وکړه چې نه يوازې دخپلې خور بلکې دخپلې ټولې کورنۍ سره اړيکې ونه نيسم او ځان ترې څنگ ته کړم او دا کار مې هم وکړ . دهغوی ټولو څخه مې کرکه کوله ، ځکه هغوی زه رښتيني او امين نه بللم په داسې حال کې چې هغوی په ميليونونو روپۍ درلودې او نه يې غوښتل چې دهغې څخه لس زره روپۍ ماته دپور په ډول راکړي رښتيا وايي دځينو چې پيسې زياتې شي انسانيت يې هم کمېږي .

زما دېدايه کورنۍ انسانيت هم مړ شوی وو . هغوی حتی ۱ په جېل کې هم يو ځل زما پوښتنه ونکړه او يو ځل لپاره يې هم زما تېروتنه ونه بخښله او هېڅ کله يې ونه غوښتل چې يو ځل زما دغلاد لامل پوښتنه وکړي چې ما ولې غلاکړې ده ؟

پلار مې هم يو ځل زما ليدو ته رانغی او هېڅ کله يې ونه غوښتل چې حقيقت له ما څخه وپوښتي نو په دې توگه ددغې کورنۍ سره زما تر اوکومه مانانه درلوده او په واقعيت کې زما او دهغوی ترمنځ يوه فاصله پيداشوې وه چې دافاصله به زما دژوند تروروستۍ سلگۍ پورې دوام ولري ، په دې توگه مادخپلې کورنۍ سره داريکوشکېدلوپه هکله دخپل وجدان په محکمه کې خورازيات سوچ وکړ خو غيرد رويا بل هېڅ څوک ماته دکورنۍ غړي نه برېښېدل او يوازې رويا ته مې ذهن تللو کله چې شپراز ته ورسيدم بې له دې چې سوچ وکړم کومه خوره مې پدې ښار کې لرم راساً ميلمستون ته ولاړم او يوه خونه مې اجاره کړه کله چې مې ټول خيزونه په خونه کې ځای پر ځای کړل دميلمستون څخه د رويا دپيدا کېدلوپه موخه راووتم او درويا دتره پته چې راسره وه دهغې پرلور مې حرکت وکړه ډېره شېبه دکوڅې سرکې يې ودرېدم چې گواکې رويا پخپله دتره له کوره راووځي خونه يوازې رويا بلکې هېڅ څوک درويا دتره له کوره راونه وتل .

په همدې پارمې مخپتيينه وکړه چې هر څنگه کېږي درويا له حاله ځان خبر کړم په دې اند دکوڅې برسرکې دوکان ته چې خاوند يې دمیز تر شاه څوکۍ کې ناست و ورروان شوم چې له هغې څخه پوښتنه وکړم کله چې ورورسېدم نويوه يخه پيپسي مې هم ورڅخه واخسته او په دې پلمه مې درويا دتره په هکله ترې پوښتنې او گروېږنې پيل کړې ، دزاريه دوکانداره له خبرو پوه شوم چې درويا تره دکورنې سره يوه ورځ دمخه ددې ښار څخه بهر يوه کلي ته دسياحت لپاره تللي دي .

ددکاندار له دې خبرې وروسته راته ځنډ بڼه ښکاره نه شو او له هماغه ځایه مستقیماً د میلستون پر لوري روان شوم.

هغه شپه تر سهاره خوب یو نورم او تر سهاره مې درو یا په اړه فکر کاوه، کله مې له ځانه سره اند کاوه چې که رو یا ما له دې دومره وخت وروسته وگوري، مخ رانه ونه گرځوي او ما د تل لپاره له ځانه ونه شري، او کله به مې په خیال کې لیدل چې رو یا له یوه بل هلک سره په گرمو خبرو بوخته ده او کله به مې سوچ کاوه چې رو یا زما له لیدلو څخه ډېره خوشاله شوې او دواړه د خوشالې له امله ژاړو او اوبنکې تویو.

الله دا ټول خیالونه او اندونه ول او هېڅ یوه تردې دمه حقیقت نه درلود.

دا ټول هغه سوچونه دي چې یو رښتینی مین یې مخکې له مخکې په خپل ذهن کې جوړوي او خپل زړه ته پرې تسلیت ورکوي، هغه شپه ما هم داسې یو اکر درلود او هر څه چې مې کونښ وکړ ویده شم ونه توانېدم دومره په یو او بل اړخ واوښتم راواوښتم چې اخر سهار شو.

کله چې د لمر زړینې پلوشې د غاړه غړۍ غرونو څخه په ناز او نخرو راواوښتې زه د خوب له ځایه راپاڅېدم او د سهار له چای څښلو وروسته مې له ځانه سره تصمیم ونيو چې نن به ټوله ورځ د شپراز په ښکلیو ځایونو او منظرو کې چکر وهم.

دهمدې تصمیم پر بنسټ لومړی د حافظ صاحب او وروسته د سعدي مزارونو ته ولاړم او له دې وروسته تر مازدیگره پر تاریخي لیدنو او ښکلو ځایونو وگرځېدم، د شپې سترې ستومانه مېلمستون ته ولاړم او په خپله خونه کې تر سهاره ویده شوم، د بلې روځې پر سهارد (جمشېد تخت) ته ولاړم د لمر پر پواته پر مهال چې کله بېرته شپراز ته راستنېدم د (کریم خان زند) د اثارو د لیدلو لپاره هم ورغلم، کله چې د شپراز له عمومي ښارگوټي تېرېدم یوه نه باور کېدونکې صحنه مې ولیده، لومړی خو مې فکر وکړ چې دا هر څه اشتباه گورم خو چې کله بڼه ځیر شوم که کسم هغه څه چې وینم حقیقت دي.

په یوه زېږ بوخونې موټر کې دننه چې د پارک په څنګ کې ولاړ دی رو یا ناسته ده او مجله لولي، او تر (ترور) شوی وم، غوښتل مې چې وړاندې ورشم چې په دې وخت کې یو سړی د ډوډۍ پلورنځي (نانوایی) څخه راووت او د موټر جلب ته کېناست او مخکې له دې چې زه کوم گام دهغوی په لور ورجگ کړم موټر حرکت وکړ.

هغه موټر کې چې رویا او هغه نابنده سړی پکې ناست وو ولاړ خو زه لا هاغسې په خپل ځای کې لکه بت ولاړ وم او دهغوی تش ځای ته مې کتل، په پایله کې مې د ډېر ځنډ او خوشې درېدو وروسته په ډېره غوسه او نا ارامۍ سره دیوې ودانۍ پر لور حرکت وکړ. اسمان کې ورپځې تاوېدې راتاوېدې او دلمر کوم درک نه معلومېده، ډېر بڼایسته خوږ باد لگېده او زما وینستا نوته یې یوه ځانگړې بڼکلا ورکوله، ما دهغه نا پېژندل شوي سړي په اړه چې رویا ورسره موټر کې ناسته وه او تردې دمه مې نه پېژندلی فکر کاوه، کله به دې خبرې چې خدای جل جلاله مه کړه رویا او داهلک یا سړی سره ملگري ونه اوسي زورولم، خو کونښن مې کاوه چې په حقیقت پوه شم، خو بیا هم دې اندېښنې دومره زورولم چې دجنون اکر ته نږدې وم.

داسې مې انگېرله چې زما مینه لکه چې داغل شوې او له منځه ولاړه، او له ځان سره مې قسم وکړ که چېرې دغه ناپېژندل شوی هلک درو یا ملگر اویا نامزد واوسي نو ډېر بد او خطرناکه غچ به ترې واخلم، خونه پوهېږم چې ولې هروخت مې دغچ اخېستلو فکر کاوه، نه مې غوښتل چې درو یا پر وړاندې کوم کار وکړم، زړه مې نه غوښتل چې دهغې پر وړاندې کوم ډول گډوډي وکړم او زړه مې دې ته نغوته کوله چې زه درو یا سره دزړه له تله مینه کوم. ما په رویا باور درلود. هغه څه چې رویا په لیک کې راته لیکلي ول، هغه به نه ترېښو لاندې کوي او زه ډاډه وم چې رویا به غیر له ما بل دهېڅ چا سره مینه ونه کړي، خو هغه ناپېژندل شوی هلک څوک و؟

هر څومره به مې چې سوچ کاوه ذهن مې کار نه ورکاوه، یوازنی دحل لاره داوه چې په خپله رویا ووينم او هغه وخت به هرڅه روښانه شي، په همدې گډوډو سوچونو کې ما یوه ورځ بله هم تېره کړه، تر څو چې بله ورځ دمیل مستون څخه دوتلو پرمهال په ناڅاپي توگه په پاتخو (زینو) کې له رویا سره مخامخ شوم. سم نه پوهېږم چې په هغه شېبه کې به ما څه حال درلود. خو دومره پوهېږم چې هغه شېبه ټول رپېدم، او ښکې مې په سترگو کې ډنډ شوې وې او دنور تلو توان مې نه درلود، اوس نو رویا څو گامه وړاندې زما پر لور مخامخ راروانه وه خو ما کې نور دومره توان نه و چې وړاندې ورشم، هملته یو ځل په خپل ځای کې ودرېدم، هغه وړاندې راغله او دومره رانږدې شوه چې نور ماته مخامخ ولاړه وه، ما په ډېره ټیټه اواز چې تا به ویل له شاه څخه راوځي بې اختیاره ورغږ کړ: ((ته یې.....رویا)))

هېڅ يې ونه ويل په کراره مې خپل لاسونه وراوږده کړل او دهغې لاسونه مې په خپلو لاسوکې راتينگ کړل ، دواړه غلي وو ، که رښتيا ووايم په داسې يوه ښکلي او هيڅاني شېبه کې زموږ ستوني زندي شوي ول او ژبې مو گونگې وې ، سترگې مو د خوشحالي نه داوښکو څخه ډکې وې ، ډېره شېبه هوا سره وه او زموږ ترمنځ سکوت واکمن و خو شېبې وروسته بې له دې چې څه ووايو په لاره روان شو او ميده ميده گامونه مو پورته کول . ددې ناڅاپي ليدو له امله زموږ دواړو ژبې گونگې شوې وې او دا چې پس له ډېرې مودې بيلتون يو له بل سره يوځای مخامخ شوي وو هېڅ يو هم دخبرو توان نه درلود زړه مې غوښتل چې چيغې ووهم ، هغه په غېږکې راتپنگه کړم او په چيغو چيغو وژاړم ورته ووايم چې دادومره موده يوازې ستا په پار په زندان کې وم او ورته ووايم چې دزړه له کومې درسره مينه کوم ، خونه مې شول کولای ، يانې ددې خبرو توان مې نه درلود ، او ښايي نه مې غوښتل چې هغه پوه شي چې دادومره موده دهغې له کبله په زندان کې وم ، حتی ټ حاضر وم چې هغه ماته بې وفا او بې مينې ووايي خو هېڅکله مې نه غوښتل چې هغه زما دغلا او زندان په هلکه پويه شي ، خو اړ (شرط) داو چې آخر هم بويه خبرې وکړو او تردې زيات سکوت او خاموشي زموږ په منځ کې ښه نه وه . ددې لپاره چې دغه اکر مې بدل کړی و اوسي او دخبرو لړۍ مې پيل کړې وي دهغې نه مې غوښتنه وکړه چې کوم ارامه ځای ته لاړ شو ، کښېنو او سره خبرې وکړو ، او ددې دومره ناخوالو او ليرې والو وروسته سره لږ څه بندار وکړو . ويې منله او دواړه يو هوټل ته ولاړو او دچای فرمايش مو ورکړو ، کله چې هوټلي چای راوړ او چای مو وڅښونو رويا په گيلو او دنکلو شروع وکړه او څومره يې چې وسه رسېده زه يې ودگلم ، زه غلې ناست وم او هغې ته مې لېدل احساس مې وکړ چې زړه مې غواړي نورهم ورنږدې شم او ټول ژوند يې په څنگ کې واوسم او يوازې هغې ته وگورم او ښکل يې کړم ، خو دا يوازې په گيلو او داو بوخته وه ، غير دې وفايۍ او گيلويې نورې خبرې نه کولې زه يوازې غلې وم او ددې خبرو ته مې غوږ ايښی و .

وروسته له دې چې گيلې او خپگان يې خلاص شول ، دهوټلي پسې مې ورکړې او بهر ددې لپاره چې لږه آزاده هوا مو تنفس کړې وي له هوټله راووتو او په هغه لاره چې دښار له لوري راغلې وه په قدم وهلو پيل وکړ ، کله چې وات پای ته ورسېدو ديوه زاړه او پخواني چنار ترڅنگ چې هېڅ څوک نه ترسترگو کېدل ودرېدو په دې وخت کې هغې زما

په غېږکې ځان راغوځارکړ او ناڅاپي يې په ژړا پيل وکړ داسې يې ژړل چې ټوله ورسره رپېده ، ماهم دخپل مهارت نه کارواخيست او په يو ډول نه يو ډول مې غلې کړه .

په هغه خوندوره شېبه کې مې احساس وکړ چې زموږ تېرې خوږې خاطرې يو ځل بيا راژوندۍ شوې دي او زموږ مينه بيا ژوندۍ شوې ده او په دې دومره موده کې مو چې هرډول ستونزې گاللې وې نورې ټولې پاى ته رسېدلې او دسوکالۍ شېبې مو رارسېدلې دي ، او اوس مهال چې دواړه يو ځای شوي يو دژوند خوږې شېبې مو بيا پيل شوې دي .

هغه ورځ ما نېکمرغي يو ځل بيا لاس ته راوړې وه او ددې مينې لپاره ما په زړه کې دخوشحالۍ گورې ماتولې ، ساعتونه يې له ماسره خبرې وکړې او زه يې له خبرو پوه شوم چې زما په مينه کې وفا داره پاتې شوې ده .

کله مې چې د ژړېخن موټر په هکله ترې پوښتنه وکړه چې هغه ورځ په کې ديوه هلک سره ناسته وه ويې خندل او ويې ويل چې هغه مې دکاکا زوى دى .

ددې خبرې له اورېدو ډېر خوشحاله شوم ، دامهال نو رويا دخبرو لورى بلې خواته واړاوه او ويې ويل چې په دې يو ورځ دوکې يې دکاکا کورنۍ ټول تهران ته ځي خودا به په کومه پلمه ترې دده په خاطر پاتې شي . درويا له دې تصميم څخه ډېر خوشحاله شوم . نا وخته شوى و او دهغې پاتېدل راته نور جايز نه ښکارېدل ، نو مخکې تردې چې دشپې تياره ټوله فضا په خپل غېږکې ونيسي او په غرونو خپلې وزرې خورې کړي . هغه مې دتره ترکوره ورسوله او ژمنه مو سره وکړه چې په دې دوو ورځو کې چې دده دتره کورنۍ اصفهان ته ځي بيا سره ووينو ، هغه دامهال چې دلنډې او موقتې مودې لپاره يو له بله بېلېدو ، هغه د ودانۍ پرلور لاړه ، کومه چې دده دتره کور سره نږدې وه هغې خداى په امانې وکړه او لاړه ، زه په داسې حال کې چې دهغې تلل مې څارل تردېره هملته ودرېدم او هغې همداسې مسلسل دخداى په امانۍ په توگه لاسونه ښورول او وروسته ترهغې دخپل دتره کور په وره ورننوته ، ميلمستون ته ولاړم او درويا له ناڅاپۍ ليدو څخه ډېر خوشحاله وم ، هيله مې درلوده چې درويا دتره کورنۍ له تگ وروسته يو څو ورځې يو ځای له هغې سره په شپراز کې تېرې کړم او دخپلې گاندي په هکله يوه مخپتيينه وکړم اوخودخو لنډو ، لنډو ليدنو وروسته يوه ورځ رويا راته وويل چې دتره کورنۍ يې ټول اصفهان ته ولاړل او دا دخپل يو ډبل پېر تره سره د ډېر ارام په پلمه ستنه شوې ده .

په کومه شپه چې درويا تره هم ولاړ ما او رويا سره يوه ناسته درلوده ، رويا راته وويل چې دابه په يو ډول نه يو ډول خپل پېر تره راضي کړي چې ددې او بهمن ملگرتيا باندې غلطه

اشتباځه ونکړي او دوی دڅو ورځو لپاره پرېږدي چې دښارڅخه بهر په یوه ښکلي ، هوا داره او منظره لرونکي ولسوالۍ کې دپام غلطېدو لپاره وخت تېرکړي .
دا کار وشو او درويا تره وروسته تر ډېرو زاريو ومنله ، بله ورځ زه او رويا دښارپه پنځلس کیلومترۍ کې دښاره څخه بهر ديوې شانداره او مزې داره ولسوالۍ په موټر کې کښېناستو او دهماغه ځای پرلور مو حرکت وکړ .خوشېبې چې زه او رويا سره څنگ په څنگ ناست وو ،موټر دشپراز ښارڅخه دټاکلي واټن پرلور حرکت وکړ ،داخل رويا تر هر ځل ښه او ښایسته ښکاریده .

دموټر د شیشو له درزڅخه چې کوم پوست او مزیداره بادراتلودرويا وینستانوته یې ښکلا ورکوله ، اولکه گل یې خوشبویې نوره هم زیاتېده ، هغې غلې غلې دسړک دواړو خواوته دالله تعالی ،طبعي مناظرو ته کتل چې په څومره مهارت سره یې تخلیق کړی وې .
په دغو طبعي مناظرو ، غرو ،رغونو اودښتو کې خلک دخپل روښانه راتلونکي لپاره په بېلابېلا کارونو بوخت ول ،ښځواوسړو څنگ په څنگ کارکاوه ، شپږو هم خپلې رمې دغرو په لمنو کې دڅرولو په موخې خوشې کړې وې او دوی په ارام د ونې سیوري ته ناست وو او خپلې ښې یې ویشتلې ،رويا دخدای دې عجیبه اوښکلي نظام ته په سوچ تللې وه او هر لوري ته یې ښه په څیر څیر کتل ،په دې وخت کې یې مخ زماپرلور راواړوه اوویې ویل :رښتیا داخلک څومره ښکمرغه دي ،دوی په دوستۍ او صمیمیت سره خپل کارونه پرمخ بیايي ،مینه کوي او په پاکۍ ، ساده گی او خلوص سره خپل ژوند کوي .
ددوی به زړه کې دچل ،دوکې ، حسد او کینې هېڅ ښې نه لیدل کېږي ،هرڅه چې لري اودي په ظاهراوباطن دواړه یوشان دي .

نوکه خویندې اولورانې یې مینه وکړي لیونی دي په ریښتیني ،حقيقي اوپاک زړه لیونی .
خوکه هلکان یې مینه وکړي نوترابده به په خپلو مینوکې وفاداره پاتېږي ،څنگه ،همداسې نده ؟ دسړپه ښورولو مې دهغې خبره تائید کړه دخوشېبولپاره بیا هم ماوهغې چوپتیاغوره کړه خوپه موټر کې دننه غوغا اوهاها وه دهلکانو اونجونو ،زور اووړتولو یواوېل سره خبرې کولې !

هریودیوې سکالوپه اړه خبرې کولې اوکله کله دا خبرې به دومره تېزې او اوچته شوې چې خلکو به گومان کاوه چې گواکې نښته یا دعوه ده خو حقیقت داسې نه ؤبلکې دا سورې اوهاها دهغوخوږو او ترڅو خاطر وو چې پخوا تېرې شوې وې او اوس یې دخپلو ملگروپه منع کې یادولې .

زه اورويا په خپلومنځو کې يودبل په ليدلو بوخت وو اوداسې موانگېرله چې هرگوره هېڅوک نه وينو ، رويا کراره ناسته وه اوگومان يې کاوه چې زه دهغې له ليدلو څخه خوند اخلم دهغې څېره په هغه وخت کې دومره ښايسته اومعصومه شوې وه چې زما ژبه يې له ستاينې نه گونگه شوې وه اوپه هغه څېر مې نه شوه ستايلای ، زړه مې بې اختياره درزیده ، هغه مې ديوې پرنستې په څېر ليدله چې غيردمينې ، پاکې ، اوفادارۍ بل توکي يې په څېره کې نه برېښېده .

رويا يوه پرنسته وه پاک لمنې اومعصومه چې په سترگو کې يې له ورايه سحراو جادو نغښتې وه اوما احساس کاوه چې بويه ددې پرنستې قدر وپېژنم .

په همدې سوچونو کې ورک وم چې دموتېر بريک له خيالي نړۍ راپه خودکړم اوويې ويل خپل ټاکلي ځای ته ورسيدو ، دا ډير ښايسته اوسينگار شوی ځای وو ، کله چې له موټره رانښکته شو دکلي واره ماشومان چې نجونې اوهلکان ول اودميوډکې ټوکړۍ يې پرسروي زمونږ ښه راغلاست په موخه راغلل ، دموتېر خواوشا کې عجيبه هاها اوغوغا جوړه شوه ما ديوه کليوال ماشوم څخه ميوه واخيسته او روياسورگل ديوې کليوالې نجلۍ څخه دډالۍ په توگه واخيست ما رويا ته ميوه ورکړه اوهغې راته هغه گل راکړ ، ورسته چې مويوبل ته لاس ورکړ دخلکو له منځه ووتو اودکلي دکورونو پر لور چې دموتېر له تم ځای نه لږ ليرې ول روان شو ، کله چې کلي ته ورسېدودخلکو په لارښوونه دکلي ملک (وکیل) کره ورغلو ، ځان مو ورته ښځې اومېړه په نامه وروپېژندل اودا پلمه مو ورته وکړه چې دعسل (رخصتۍ) مياشتې لپاره راغلي يو ، دکلي ملک ته مو وويل چې موږ دلته ديو خوشپواو ورځو تېرو لو لپاره راغلي يو ، دکلي ملک هم په پراخه ټنډه ومنله اودکلي يوې اويا کلنې ښځې کره چې يوه خونه يې دکراه لپاره درلوده بوتلواوهغه خونه يې راته په کرايه راکړه اوددې ترڅنگ يې په زړې بوډۍ تينگار هم وکړ چې زمونږ ښه پالنه اوسمبالنه وکړي ، بوډۍ چې په ملاهم کړوپه شوې وه له موږ څخه ښه پالنه وکړه اوهغه خونه چې دکور سره يې نږدې وه زمونږ په واک کې راکړه ، دبوډۍ يوه بيداره اوژوندۍ ښځه وه مننه موورځنې وکړه ، لکه څنگه چې غرمه نږدې شوې وه نو روياهم يوه نيم خامه هگۍ راپخه کړه اوپه گډه موږ وډۍ وخوړله ، رويالږه سترې شوې هم وه نودواړه بیده شوو .

مازيگر پرمهال دكلي بڼايسته ، اوپسول شوي غرونو ته دچکرلپاره لارو آسمان صاف اوشين ؤ ، لمړخپلې وروستۍ آتسينې وړانگې دغرو شاته پتولې غرونه دپسرلي په شنو پوښل شوي وو اولمني يې دطبعي گلانو څخه ډکې وې .

ما او هغې دخپل سري راشنه شويو گلانو په منځ کې په قدم وهلو پيل وکړ او د سحرايي گلانو په منځ کې بې له کومې وېرې دخوندونو په نړۍ کې روان وو ، په لاره کې به چې هغې کوم سور سحرايي گل وليد هغه به يې له بوټي راوشکاوه او ماته به يې په ډېره مينه راکړ مابه هم هغه گلان چې زما محبوبې راکول گېډۍ کول ، دسحرا بېلابېل اورنگارنگ گلان موسره ټول کړل او همداسې روان و خويوه لښتي ته ورسېدو چې گرد چاپېره ځنې ونې ولاړې وې ، موږ هم په ډېرې مينې او تلوار ديوې ونې لاندې ودرېدو ! زموږ خوا وشا سړه سپين ، زير او ... سحرايي گلان غوړېدلي ول ، اوبه هم په يوه تنگ ځای کې يوه سندرېزه فضا جوړوله ، او يو خاص موسيقيت يې دې سيمې ته وربخښلې وو .

اسمان هم خپل رنگ لږلږ کماوه او دورځې واکمني يې شپې ته سپارله ، دوه کوترې چې يوه سپينه اوبله توره وه دپرواز په حال کې وې ، ماد طبيعت دښکلا نه خوند اخيسته او که رښتيا ووايم نو تراغيزې لاندې يې هم راغلی وم ، رويا چې ډېر وخت را څخه ليرې وه ، خواته مې رانږدې کړه ، په غېږ کې مې ټينگه کړه او بڼه خوندوره بېچو (مچو) مې ترې واخيسته هغې ددې مچو پروړاندې چوپتيا غوره کړه او څو شېبې ورسته يې موسکا پر شونډو خوره شوه او زما سترگو ته يې وکتل .

يو ځل مې بيا هغه په غېږ کې ټينگه کړه او شونډې مې دهغې پر شونډو کېښودې ، داخل لکه څوک چې دځمار له اکره راوتی وي ، لا سونه يې زما تر غاړې حلقه کړل او خپلې گرمې ، شرابي شونډې يې زما په شونډو کې کېښودې .

دهرې مچو سره مود مينې لمبې لاپسې زياتېدې او خوشبې وروسته مې په بشپړه توگه دهغې د بدن گرمي احساس کوله ، هغې لکه ځانگې ، د ونې په خوا کې خپل سر زما پرولي ايښی ؤ ، او وينستان يې زما پر مخ لکه ملهم ، ورو ورو مږل .

په دې حال کې چې زموږ مچوگانې پرله پسې يو دبل شونډې ښکلولې ، دې په لږ زېږدلي او ازو ويل : ((وېرېزم بهمنه ... وېرېزم ...))

ومي ويل : دڅه شي څخه ؟

ځواب يې رانکړ ، لا سونه مې له ملا څخه يې خلاص شول ، سره گلان دځمکې پر مخ ولوېدل هغې وژړل ، فکر مې وکړ چې زما دکرني (کار) څخه لکه چې خپه شوې ده په

همدې دليل مې په غېږکې ټينگه کړه اود بخښنې په غوښتنو سربېره مې ورته وويل چې مینه درسره کوم او دخپل ناخايي کړنې بيا هم بخښنه غواړم ، په خداى مې ورته قسم ياد کړ چې مینه ورسره لرم ، هغې په داسې حال کې چې داوښکو ډکې سترگې زما پرلور راواړولې او يوې خوندورې موسکا يې شونډوته دگلانو خپره ورکړه زما په ځواب کې يې وويل:

بهمنه زه هم قسم کوم که چېرې له مرگ سل کاله وروسته مې قبر وسپړي او زړه مې شته وي نو وبه گوري چې پرې ليکلي يې دي يوازې له تا سره مینه کوم

په داسې حال کې چې دتل لپاره به زموږ مینه ژوندۍ وي اودواړه به خپل قسم په ياد ساتو او وفادار به يې اوسو .

که څه هم زه هېڅکله تردې دمه دخپلې مينې څخه نه يم غافل شوى اوترڅو چې ژوندۍ يم وفادار به يې اوسم .

په دې نه هېریدونکو شېبو کې دڅه مودې لپاره زه او هغه دواړه د ونې لاندې ولاړ وو او ورسته په داسې حال کې چې خوبلابېل ډولونه گلان موسره راټول کړي ول دکلي پرلور روان شو دلارې په منځ کې داسې يو ځای ته ورسېدو چې غرونه سره غاړه غړۍ شوي ول او غږپکې منعکس کېده اوبېرته اورېدل کېده په دې ځای کې زه هم د رويا په غوښتنه ودرېدم او هغې چې سترگې زما په سترگو کې خښې کړې ، نارې کړې:

بهمنه مینه درسره کوم غږ په غرونو کې تاوراتاو شواوبېرته زموږ غوږوته را ورسېد ، په ځواب کې يې ما هم په چيغو وويل:

(زه هم تاستايم ، او حاضر يم چې ځان)

لاسونه يې زما پر شونډو کېښودل او پرې ښودم چې خپله خبره بشپړه کړم . په دې وخت کې مې خبره په غرونو کې وخرخېده او واپس منعکس شوه .

وروسته له دې چې زموږ دخندا کټهارټول غرونه محاصره کړي ول بېرته دخپلې خونې پر لور روان شو ، له نيم ساعت مزل وروسته خپلې اجاره کړې خونې ته ورسېدو دخونې وره سره مو بوډۍ ښځه ولاړه وه اوبڼه تود هرکلی يې بيا هم وکړ د شپې ډوډۍ لپاره يې ډېر ښايسته اوخوندور کليوال ماسته راکړل له هغې مومنه وکړه اوخپلې خونې ته ننوتو او وروسته له ماښامي چې رويا راتيارکړې و ، په خبرو موپيل وکړ ، په هماغه نه هېرېدونکو شېبو کې چې موږ دواړه يوځای وو ما ځان نړۍ کې دځمکې پرمخ نېکمرغه

احساس کاوہ ، په هغه نه هېرېدونکو او زرتېرېدونکو شېبو کې چې موږ دواړه سره یوځای وو رويا خوځوځلې قسم وکړ چې دزړه له تله را سره مينه لري او ماد هغې دمينې پر وړاندې ځان نا چار او ذليل احساساوه ، که رښتيا ووايم دهغې دمينې څرگندولو پر وړاندې ما هېڅ نه درلودل ، چې ورته مې بيان کړې وای ، غیر له دې چې عملي مې ورته ښودلې وای چې زه هم ورسره دزړه له کومې مينه کوم .

هغه شپه ما او هغې دخپلې مينې په اړه په ساعتونو خبرې وکړې ، نږدې د شپې دولس بجې وي چې ديوې ښايسته اونه هېرېدونکې ورځ په ياد مو دخوب ځايو نو پر لوري چې رويا تيار کړي ول ولاړو خوشبې وروسته د سپوږمۍ په رڼاکې چې د رويا بدن ته يې يو ډول ځانگړې ښکلا ورکوله زما غېږ کې پرېوته او ويې ويل : (آه ، زما ښايسته گل ، زما بهمنه ، زما دژوند هيلې او اميده ، زما گرانه او محبوبه)

بې له دې چې کومه گناه يا خطا وکړو ترسهاره يو ډبل به غېږ کې لکه دوه صميمې ملگري په خواږه خوب ويده شو .

اووم خپرکی

وخت په تېزۍ تېرېدو ، ما او رويا په ښکلي اوسينگار شوي کلې کې دخوښۍ شپې او ورځې سبا کولې ، هره ورځ به چکر ، تفريح او آس څغلولو ته تللو او د شپې به خپلې کرايه شوې خونې ته تللو او ارام خوب به مو کاوه ، ما او هغه دواړه چې سره یوځای وو او شپې او ورځې مو په خوښۍ تېرولې لذت وړ ، خوله بلې خوستونزه داوچې هم ما او هم رويا سره پيسې مخ په خلاصېدو وې اوستونزمنه خولاداچې درويا تره او کورنۍ بېرته په دې نږدېو ورځو کې له اصفهان څخه شېراز ته راتلل ، پايله داشوه چې يوه شپه ما او رويا تصميم ونيو چې سبا سهار به په خپر سره شېراز ته ولاړ شو ، زه چې څنگه شېراز ته ولاړم نوله هغه ځايه به تهران ته ولاړ شم او ځانته به دڅه کار ، او روزگار غم وکړم ، او خپل ويجاړ شوی ژوند به بېرته راجوړ کړم او رويا به هم دغه حال خپل تره ته وايي خوتره يې دپلار سره خبرې وکړي او پلار يې راضي کړي چې موږ دواړه دهغوی په خوښۍ او مشوره واده وکړو . دهمدې مخپتینې پرېښست موسبا دکلی له ملک ، سپين سرې بودۍ ، او ټولو هغو کليوالو او نورو خلکو سره چې په دې خوشپوړو ورځو کې يې له موږ سره ملگري شوي ول

، خدای په امانې وکړه اود شېراز ښار پر لور مو حرکت او چې کله ورسېدو نو رویا دخپل تره کړه ولاړه اوژمنه مو وکړه چې سبابه په خیر سره ووینو، به کومه لیدنه کې چې سبا ما اورو یا سره درلوده خپلې ټولې وروستی خبرې مې ورته وکړې او ومې پتییله چې زه به تهران ته ولاړ شم ځانته به یو مناسب او ښایسته کار وگورم ، وروسته له هغې به راشم اود رویا له پلاره سره به خپله د واده خبره وکړم.

کله چې سره بېلېدو رویا یوځل بیا راغړې وته او قسم یې وکړ چې هېڅکله به بې وفا یې ونکړي ، غیر له مابه بل هېڅ چا سره مینه ونکړي او یوازې مرگ کولای شي چې زموږ په منځ کې بیلوالی راولي ، هغه مهال زموږ د دواړو سترگې له اوبښکوډ کې وې یو له بل څخه جلا شواو دراتلونکي لیدنې پرېکړه مویه تهران کې وټاکله . دیوې نړۍ هیلو او غوښتنو سره او د رویا له هغې مینې سره چې دم گړۍ رایا دېده د شېراز د شپې موټرو په یوه موټر کې کښېناستم او تهران ته ولاړم کله چې ورسېدم نو نږدې سهار و لومړی خو مې زړه و چې د حمید دوی کړه ولاړ شم خو چې کله مې له ځانه سره سوچ وکړ ، نو دا راته ښه ونه اېسېده ځکه زه د حمید پور وړی وم ، او ما سره هېڅ پیسې هم نه وې ، نو له ځان سره مې هوډ وکړ چې ترڅو مې همدلته ځانته یو مناسب کار نه وي پیدا کړی د حمید کورته نه ورځم ، ځکه اوس څه بل ډول گومان ونکړي نو همدا لامل و چې ترو (راساً) درمیل مستون پر لور ورغلم او یوه خونه مې په کې اجاره کړه ، سبا ورځ چې راته کوم ځای معلوم و او څوک مې پېژندل ټولوته ورغلم خو له ټولو ناهیلې راغلم او بېرته مې په میل مستون کې سترې او ستومانه واړول ، څو ورځې همدا سې سرگردانه او لالهانده د کار پسې وگرځېدم ، هر دفتر ته به چې ولاړم غیر دمنفي مې بل ځواب نه اورېده ، اوس مې نو کار داو چې هره ورځ به مې دا اعلاناتو د ورځپانې لومړي کالمونه لوستل چې چېرته او کوم دفتر څوک جذبوي ، کله به مې چې د کوم دفتر اعلان ولید نو سمدستي به مې ځان ورورساوه خو له بده مرغه هلته هم د پېژندگلوی ناروغي وه یانې خبر به شوم چې د دفتر رئیس صاحب دلته دخپل یارانو او دوستانو ، زامن ، لوریانې یا دهغوی کوم بل څوک جذب کړي دي او زموږ بست نور بشپړ شوی دی !

په پایله کې د مجبورې ورځې د حمید کورته ورغلم ، حمید زما په لیدلو ډېر خوښ شو ماهم ورته دخپل راتگ څخه تردې دمه ټول حال ووايو ، پوه شو چې له یوې خوابې کاره یم او له بلې خوا پیسې نلرم نو ولاړ او له پلار څخه یې څه روپۍ دخپلې اړتیا په نامه واخیستې او ټولې یې ماته راکړې او ټینگار یې راباندې وکړ چې دستونزو پروړاندې

ودرېږم ، خو يو مناسب او ښه کار پيدا کړم له هغه مې مننه وکړه او دخپل ميلمستون پته مې ورکړه ، نږدې يوه مياشت کار پسې وگرځېدم او ډېر کوبښن مې وکړ چې يو مناسب کار ځان ته پيدا کړم او درويا پسې په مرکه ولاړ شم خو بيا هم له بده مرغه چې بريالی شوم

يوه ورځ چې ډېر خپه په ميلمستون کې ناست وم ، حميد راغی او يو ليک يې راکړ چې رويا دده دکور په پته ماته را استولی و ، خو حميد ډېر مهم کار درلوده نو له ما څخه يې اجازه وغوښته او ژمنه يې وکړه چې بيا هم زما ليدو ته راشي ، دحميد له تللو وروسته ما په بېړه درويا ليک راخلاص کړ او په لوستلو مې پيل وکړ خو دهرې کرنې په لوستلو مې دسترگو ديد پسې کمېدو او نږدې و چې په ټپه کښينم ، کله مې چې ليک بشپړ کړ نو ومې ويل نه ، باور نه کوم ، هغه څه چې مې لوستي دي حقيقت وي . هرو مرو يې رويا د دې ليک ليکلو ته اړکړې ده !

خو نه ، دا د رويا ليک و ، مگر رويا خو قسم کړی و چې ترابده به زما سره مينه کوي رويا خو به تل دمينې او صميمت خبرې کولې ، نو څنگه يې ټولو شيانوته دپای ټکې کېښود او ټول هغه څه او اړيکې چې زما او ددې ترمنځ وي سره ويې شکولې . شايد ددې ليک يوه موخه به دا هم وه چې زه د رويا دوی کورته په مرکه ورنشم په هرحال ددې خبرې دسپيناوي او مشورې لپاره دحميد کورته ورغلم ، دليک ټول متن مې ورته شفاهي ووايه او هيله مې ترې وکړه چې يوه دحل لاره راته وښايي او په دې هکله راسره مرسته وکړي نو لکه څنگه چې درويا دتره دکور ټيليفون نمره راسره وه نو دحميد څخه مې هيله وکړه چې خور يې هم له موږ سره لاړ شي . خو يو ولسي ټيليفونځي (P.C.O) څخه ورته ټيليفون وکړي او رويا ټيليفون ته راوغواړي او څنگه چې رويا غوږی واخيست نو ټيليفون ماته راکړي چې زه په خپله ورسره خبرې وکړم او حقيقت معلوم کړم .

حميدښه کلکه ژمنه وکړه او ټول جريان يې خپل خورته ووايه او وروسته درې واړه ديوولسي ټيليفونځي پرلور روان شو ، ماشپرازته زنگ وواهه ، کله چې درويا دتره په کور کې چا غوږی پورته کړ نو ما سمدستي غوږی دحميد خورته ورکړ دحميد خور درويا پوښتنه وکړه او ټينگاريې وکړ چې غوږی رويا ته ورکړي ، خو مخامخ (مقابل) لورې وويل چې رويا له خپل نامزد سره دواده سامانونو داخيستلو لپاره تللې ده او شونتيا لري چې ډېره وخته پري .

کله مې چې دا خبره واورېده نو نږدې وچې په چينغو چينغو وژاړم ، اوس مې نو باوروکړ چې داليک پخپله رويا ليکلی و ، په همدې دليل حميد او خوريې ډېر ټينگار وکړ چې دهغوی کره ولاړشم ، خو دهغوی څخه مې بخښنه وغوښته او وروسته تردې مې ورسره خداى په امانې وکړه او په ډېر کرغېږن اکر له هغه ځايه د ميلمستون پرلور راروان شوم ، کله چې ميلمستون ته راوړسېدم نو درويا ليک مې يو ځل بيا پرانيست او په لوستلو مې پيل وکړ ، رويا په دې ليک کې داسې ليکلي ول:

((زما گرانه بهمنه !

سلام گرانه ، يوه مياشت زما او ستا دلېدنې څخه تېره شوه ، خو تا بيا هم دخپلې کړې ژمنې په خلاف زما پوښتنه ونکړه او يو ځل مې هم پوښتنې ته رانغلې . زما سترگې تل منتظرې وې او ستا ليارې يې څارلې ، خو تا بيا هم هغه ددغې کړاو څخه ونه ژغورلې ، رښتيا چې يوه مياشت ډېر وخت دى چې دانسان په ژوند کې بدلونونه راولي ، ته بويه زما دژوند په اړه ډېر ځير واوسي او زما ژوند ته ډېره پاملرنه وکړې په دې دومره وخت کې زما پلار ارام ناست دى او زما دژوند په هکله بېلابېلې مخپتياوې کوي چې له بده مرغه ستا ډېر ځنډ بدل لامل شول چې زه دهغه دغوښتنو څخه يوې غوښتنې ته تن کېږدم .

زما گرانه بهمنه ، ممکن دا زما وروستى ليک وي چې تاته يې دراستوم ، خو له تا څخه هيله کوم ، پرځاى ددې چې له ما څخه کرکه وکړې دا ليک ، زموږ دمينې دوروستۍ خاطرې په څېر له ځان سره کلک وساته ، په هر حال دا تا پورې اړه لري چې څه پرې کوي . که نه غواړي چې ويې ساتې ، نو ويې شکوه ، ويې سوزوه او هرڅه چې دې زړه غواړي هماغه چم پرې وکړه .

زما دزړه سره ، زه چې اوس داليک تاته ليکم نو شپه له نېمې تېره ده ، يوه ډېره توره او تياره شپه او شايد خطرناکه هم !

ښه پوهېږم چې په دې دومره اوږده مهالي واټن کې تا زما لپاره ډېر بې خرته کارونه کړي دي او شايد يوه شپه هم زما له کبله په ارامه او اوسيله ويده شوې نه اوسي خو اوس چې داليک ليکم هيله کوم چې نازکې او ښايسته سترگې دې هرگوره په گلورين خوب وېدې شوي وي .

خومره درسره مينه کوم ، حتى دومره مينه درسره کوم چې اټکل يې هم نشم کولای ډېر مې زړه غوښتل چې يو ځل بيا تا وگورم او هغه څارونکو سترگوته ووايم چې نور زما څار ونکړي ځکه نن شپه چې دمياشتې وروستۍ شپه هم ده هرڅه پای ته رسېدلي دي .

نن شپه ترټولو شپو هم توره او هم تياره ده ، رښتيا نن شپه نهه ويشتمه شپه ده او سپوږمۍ هم له اسمان څخه مروړه شوې او تللې ده . خو سهار سهار چې لمربيا خپلې زرینې وړانګې خوروي او خلک بيا خپل کار له سره پيلوي نوره به دلته نه يم .

رښتيا زه نور نشم کواي چې دلته پاتې شم ! زه اوس په زوره داحمد چنگله (نامزد) شوې يم ، لکه څنگه چې پخپله هم ښه پوهېږې چې زما دليوالتيا په خلاف دا کار شوی دی ، او احمد چې له هر ډول مهارت او مکاری څخه چې کاراخيستی زما پلاريې راځي کړی . او ته يې ديوه بدمرغه او بدفعله سړي په توګه ورته پېژندلی يې او وروسته له هغې يې په خپله ګرڼه (اصطلاح) زه ددې لپاره چې ژغورل شوی واوسم او ژوند مې له تباهي نه بچ شوی وي خپله کړې يم

پلار مې چې هم يو بدمرغه او ځان غوښتونکی سړی دی ، داحمد خبرې يې منلي او بې له دې چې دخبرې سپيناوی وکړي زه مجبوره کړم چې داحمد سره ګډ ژوند پيل کړم او ټاکل شوې چې په دې نږدې راتلونکې کې سره واده وکړو .

زما ګرانه بهمنه ، له بده مرغه بايد ووايم چې داڅو ورځې کېږي چې ماداحمد په وسيله خپل تېر عمل (پوډر) له سره پيل کړل ، زه اوس يو ځل بيا بده او چټلې نجلی شوی يم او ستا په څېر ديوه پاک او سپېڅلي انسان هېڅ کله ښځه کېدای نشم ، زه اوس فاسده يم او بايد لکه احمد د فاسدانو او پليټو خلکو سره واوسم ، پلار مې په دې خبره چې زه به داحمد سره واده وکړم ډېر خوشحاله دی ، ځکه احمد پېژندل شوی دی . هرڅه ورسره دي ، پيسې لري ، دشهرت څښتن دی ، او بالاخره موټرې او نور توکي لري او زما پلار هم ددې پيسو پسې نه ګرځي چې دا يې له کومه کړي او آيا دحلالۍ لارې يې ګتلي او که له حرامې ، هغه ته يوازې پيسې ارزښت لري او بس !

اصلاً هغه نه غواړي چې دانسان باطن وګوري يوازې دظاهر پسې يې ګرځي او داحمد په څېر هلکان چې دده زومان شي نو هغه خو پرځای پرېږده خو افسوس دا چې زما پلار هېڅ کله ماته ونه کتل او څه يې چې زړه غوښتل هماغه يې وکړل چې ښه بېلګه يې دادی ننۍ ورځ ده چې دخپلو غوښتنو لپاره يې زما ژوند قربان کړ .

زما پلار له دې پيوستون څخه ډېر خوشحاله دی ، او داحمد پشې شاه هم دهغه دموترو مال ، دولت ، نفوز ، او نورو شيانو په اړه خبرې کوي ، دهغه پاملرنه يوازې همدې توکو ته ده . خو دانه ګوري چې احمد څومره پست او بې شخصيته انسان دی چې په دې اړه داحمد په اړې خبرې راسپړلو کې زما زيارونه هم عبث شول او زما چيغو او کوکارو

زما دپلار په زړه باندې زړه اغیزه هم ونکړه ، او هماغه خپله رنډه (ضد) یې ټینګ کړی دی او غواړي چې زه او احمد سره واده وکړو . شاید ډېر مور وپلار همداسې وي ، هغوی فکر کوي چې نېکمرغي او خوشحالي یوازې په پیسو او دولت کې ده ، دداسې مور وپلار لپاره هېڅ کله دا ارزښت نلري چې دغه پیسې له کومې لارې لاس ته راځي آیا حلالې دي او که حرامې ، هغوی حتی ځپلې پېغلې خویندې او لوڼې زړو سړوته هم دپیسو پروړاندې ورکوي او که ساده یې ووايم نو خپل اولاد او دزړه ټوټې دپیسو پروړاندې پلوري او په دې اړه هېڅ کله سوچ هم نه کوي چې زموږ د لورانو ګانده به څنګه وي ؟ !

زه هم ددغو غلطو او احمقانه فکرونو قرباني یم چې مورپلار مې دخپلو غوښتنو قرباني کړې یم .

احمد زه ګواښلې یم چې خومره ژر کېدای شي دغه ښار پرېږدو ، ځکه هغه زما اوستا په هکله په هرڅه پوهېږي ، نوددې لپاره چې کومه ستونزه ورته پیدا نشي ، غواړي چې موږ چېرې لرې ددې ښاره څخه ولاړ شو او هلته ښه په ټنګ ټونګ خپل واده ونمانځو .

بهمنه ، له تا څخه په ډېر درنښت هیله کوم چې ددې سکالو پروړاندې کلک او غلط غبرګون ښکاره نکړې ، ځکه زه نور واقعاً ستا په ښه نه راځم او ددې لپاره چې زه بیا هم په پوږو روږدې شوې یم نو ته هم داخل زما ددرملنې توان نلري نو هیله کوم چې ما هېره کړې او رښتیا احمد هم ډاکار په قصدي توګه کړی دی ، ځکه چې زه یې تل په پنځو کې محاصره اوسم او بیا هم له تا څخه هیله کوم هغه کوم رحم ، زړورتوب او ځواني چې ستا په وجود کې ده دهمغې له مخې ما وبخښې او ما دتل لپاره هېره کړئ . سبا به زه او احمد زما د خاطر له ښار څخه ګډه وکړو خو زما زړه به همدلته پاتې وي . ځکه یوه نجلی یو زړه لري او کله چې هغه چاته ورکړي نو غیر له هغې هېڅ کله هغه بل چاته نشي ورکولای .

زما په اړه خو همداسې دی . زما ګرانه بهمنه ، زما مینې او هیلې ، له تا څخه هیله کوم پرځای ددې چې اوبښکې تویې کړي ، خپل زړه ته غم ورکړې او په غوسه شې کوښښ وکړه چې ما هېره کړې . او زما لکه دغره په خبر عظیمه ګناه راته معاف کړې ، البته یوازې همد ا یوه غوښتنه زما نه ده بلکې بله غوښتنه هم شته هیله لرم چې زموږ دپاکې او رښتینې مینې په پار ورته داحترام په سترګه وګورئ ، او زما دګناه کارې ، ناولې او پلتي نجلی . چې په خپلو ګناهونو کې به سوځم او کېدای شي په همدې ګناهونو کې مړه هم شم ، هیله ومنې !

زما گرانه دالیک به هغه وخت تاته در رسېږي چې زه به نور ستاپه څنگ کې نه یم او ته به ما همداسې سر په سر ښکښې او لعنت به راباندې وایې ، تل به مې له بې وفایۍ او دغه ناکاره کړنو خبرې کوي ، خبرې څه چې اوبښکې به هم لکه سیلاب توییوي ! خو دزړه سره : ته بویه هېڅکله اوبښکې توییې نکړې ، وځانده ، دومره وځانده ، چې ټول غمونه دې په خداکې ورک شي .

وروسته له هغې ماسره ژمنه وکړه ، که چېرې دې په کومې نجلۍ سترگې خوږې شوې او دزړه مراندې دې ورسره وگنډل شوې نو په رښتینې او حقیقي توگه ورسره مینه وکړه ، دومره مینه چې زه دې بیخي هېره شم !
دا دیوې مظلومې نجلۍ عاجزانه غوښتنه ده چې دژوند تروروستۍ شېبو پورې یې درسره مینه کوله .

بهمنه ! زه هغه وخت ستا له مینې خبره شوم او پرې پوه شوم چې زما زړه نور مړو او خپله مې هم په فساد کې ډوبه شوې وم ، نو په همدې وخت کې و چې زه په یوې نوې سکالو پوه شوم ، او ډېر زیات تعب مې وکړ ، له هغې حقیقت څخه خبره شوم چې تا له ما څخه پټ کړی و او زه چې کله ترې خبره شوم نو په خپل ځای کې همداسې وچه شوم او له ډېر هیجان او ستاله قربانۍ نه په ژړا شوم چې حتی لکه باد چې پانه رپوي ورسره رپېدم هم ، خوستا له نیت او خلوص څخه بویه دهمداسې کارونو تمه وکړو ! نه پوهېږم په کومه ژبه او په څه ډول له تا څخه مننه وکړم ، ددې لپاره چې زما ددرملو له کبله دې پوره یو کال په جېل کې تېر کړ او دغلا په نامه هغه دروند او وزمین پیتی دې په خپلو ولو واخیست خو هېڅ کله دې ونه غوښتل چې زما ابرو او عزت برباد شي .

زه نه پوهېږم چې څنگه ستا دا ډول مینه او قرباني جبران کړم ، هېڅ نپوهېږم چې څنگه ؟ هېڅ کار هم نشم کولای غیر له دې چې ستا مېړانې ، مینې او انسانیت او سړي توب ته په کراتو کراتو آفرین ووايم ، او اوس چې تا نشم لیدلای نو مجبوره یم چې ستا انځور (عکس) ته په گوندو شم او لکه مار اوبښکې پسې توییې کړم .

تا هرڅه حتی ، کورنۍ ، کار ، ابرو ، عزت او نادیده ونيول ، هرڅومره ملامتي توروڼه او پړې دې په سرواخیستې او زما درملنه دې وکړه ، خو زه دې ددې دومره کارونو پروراندې څه کولای شم ، هېڅ ، بس یوازې هېڅ !

رښتيا دامهال زما ژبه بنده شوېده زړه مې مړ شوی دی او روح مې هم نه پوهېږم چې څه پرې شوی دی. نور مې سترگې د کاغذ پرمخ کړې نه وینې او لاسونه مې هم د لیکلو توان نلري، اوښکې مې نور نه پرېږدي چې خپل لیک وغځوم.

اوه، زما خدایه نور دخپل زړه درزا اورم، وینه مې بدن کې وچه شوېده، لاسو او پښو مې کار پرېښی دی.

ستا دښایسته سترگو سره نوره خدای به امانی کوم، اوښکې توییوم، او بیا هم هیله کوم چې ما وبخښه، زه یوازې ستا څخه بخښنه غواړم!

هیله منه یم، چې دگاندې مینه او ژوند کې دې خوشحاله واوسې، دومره خوښ او خوشحاله چې خپل تېر ژوند دې هېر شي چې گوندې تا هم ((رویا)) په نامه دکومې نجلۍ سره مینه کوله.

په دې توگه له تا سره د تل لپاره خدای په امانی کوم او هیله لرم چې په خپلو کارونو کې بریالی واوسې، هغه څوکه چې د ژوند ترپایه پورې تانه هېروي او د تل لپاره تاسره مینه کوي، ستا رويا.))

د رویا د لیک له پرله پسې لوستلو څخه نږدې ول چې لیونی شم خو یوازې مې په اوښکو بسنه کوله او لکه څنګه چې ډېر ناکاره وم له میل مستون څخه بهر راووتم د ساقی خانې پر لور چې د میل مستون سره نږدې وه روان شوم او ښه ډېر شراب مې وڅښل، وروسته له هغې بې له دې چې کومه موخه ولرم او یا چېرته کارولم په کوڅو سرشوم، په یوې او بلې کوڅې کې گرځېدم.

زما د ژوند بربادي له همدغه ځایه پیل شوه، اوس نو زما ژوند رنگ نه درلود او نور نو دیو ښه او مناسب کار پسې نه گرځېدم، هر ډول کار به چې په مخه راغی دخپلو شرابو داخیستلو لپاره به مې کاوه، حتی موټرې به مې هم وینځلې ځکه چې پسې لاس ته راوړم.

کومې پیسې مې چې ددې لارې لاس ته راوړلې په هغې به مې هره شپه شراب څښل او ساقی خانو کې به ورپسې گرځېدم ما د ځان سره تصمیم نیولی و چې ځان تباه او برباد کړم، او زما د بربادۍ لپاره ترټولو ښه لاره همدا وه.

شپه او ورځ به مې دخپل غم دلیرې کیدلو به پار دومره شراب څښل چې حتی نور به گنگس او مست شوم او لږې شپې لپاره به د شرابو په زور هرڅه رانه هېر شول.

رښتيا هم که دغه کار او مستي نه وای نو پوهېږم چې څنگه به مې ددغې غمونو او رنځونو پروړاندې مې مقاومت کړای وای او څنگه به ددغې غمونو څخه تښتېدلای وای او شاید که ساقی خانې نه وای نوزه به تراوسه دغمونو او رنځونو دلاسه خاورې شوی وم . یوازې دساقی خانو غېږې وې چې دڅو تېرېدونکو شېبو لپاره یې زما هرڅه هېرول ، ځینې شېبې خو به مې دومره شراب وڅښل چې خپل واک به مې له لاسه ورکړ او دساقی خانې څخه به دراوتللو پرمهال ددیوالو نو سره ټکر کېدم او هماغسې مست او خوشحاله به مې ځان په رانېکودو ، رانېکودو یو کونج ته رساوه او هملته به ترسهاره ویده وم ، ددې لپاره چې په کراتو کراتو یې زندان او روغتون ته په همدغې جرم بوتل شوی وم نور نو دهرځای پازه والو زه پېژندلم او چې چېرته به پروت وم نو چا به راسره کار نه درلود . زه اوس یو بشپړ شرابي شوی وم او یو داسې شرابي چې گومان مې کاوه که شراب ونه څښم نو مې به شم ، کله به چې شراب راونه رسېدل نو ډېر بد ځان درد او لړزې به پسې واخیستم ، پښې او لاسونو به مې کار پرېښود ، ژبه به مې وچه شوه ، او ستونې به مې داسې بند ، بند کېده چې ما ویل او س گواکې مې کېږم .

هره ورځ به مې تربلې ورځې زیات شراب څښل ، دومره به مې وڅښل چې دخلکو به راباندې زړه خوړېده او همداسې پرله پسې به یې راته نصیحت کاوه چې نور دا فضول او بې ځایه شراب څښل بس کړم .

هغوی به ویل که زه همداسې شراب څښلو ته ادامه ورکړم نو لیرې نه ده چې یوه ورځ دهمدې ساقی خانو په یوه کونج کې همداسې بې کسه او بې وسه مې شم ! او ما چې یوازې دمرگ غوښتنه درلوده نو خپل کارته مې ادامه ورکوله او هېڅ ډول وېره مې له مرگه څخه نه درلوده ، خو له بده مرغه چې دمرگ هم زه وېر شوی وم او په هېڅ ډول کړنو مې پوښتنې ته نه راتلو .

زه یو جوارگروم داسې جوارگر چې دخپل ژوند په (دو) کې مې هرڅه بایللي ول ، یوازې غرورمې پاتې و . هغه غروور چې دمینې له چینې څخه یې اوبه څښلې . او همدا مینه وه چې ماورته دخپل ژوند څخه هم ډېر ارزښت ورکړی و . عجیبه خو داوه په ساقی خانې کې به چې زه کله دچاسره مخ شوم نو هغوی به هم زما په څېر د ورته ناروغۍ څخه سرټکاوه او ساعتونو ، ساعتونو به سره ناست وو ، چې په پای کې به موږ ټولو یوځای ډېر خوږ و او ترڅو خاطرو وروسته سره ژړل .

ښه مې ياد دي چې يوه شپه يو ځوان سره مخامخ شوم چې هغه هم په مينه کې ماته خوړلې وه او ماسره يې يو ځای شراب وڅښل، ددې له کبله چې ما ډېر ژړل او اوبښکې مې توييولې نو زما ژړاته ټينګ نشو او خداى په امانې يې وکړه او ولاړ دهغه له تگ وروسته زما ژړا زوره وړه شوه، او دومره کوکاري مې وکړې چې په ساقي خانې کې ټول ناستو کسانو اورېدلې او په لوړ او از مې درويا نوم په وار وار تکرار او اوپر ځمکه، ځمکه مې سرواڼه. په دې وخت کې يوه ښځه چې تل يې شراب څښل او زما څوکۍ ته مخامخ ناسته وه او زما د ژړا څخه هم اريانه دريانه شوې وه مخ زما پر لور راواړ او اوويې ويل:

(ملګريه، زما واوره، هېڅکله ښځې پسې مه ژاړه)

هغې ته مې وويل (اخر ما خود هغې سره د زړه له کومې مينه کوله، نشم کولای چې هېره يې کړم، نشم کولای).

په تېزۍ سره زما دخبرو په منځ کې راولوېده او ويې ويل: (يوه ښځه که هر څومره ښايسته حسينه، زړه رابښکونکې او... اوسي هېڅکله ستا په يوې اوبښکې هم نه ارزي، زما واوره، د يوې ښځې له کبله هېڅکله اوبښکې مه توييوه او...)

خوايا ما کولای شول چې درويا پسې ونه ژاړم، او آيا ما کولای شول چې هغه هېره کړم! نه هېڅکله، ما نشو کولای چې رويا وېره کړم، نو همدا لامل و چې دخپل غم غلطولو لپاره به مې شراب څښل.

رښتيا شراب څه ښه شى و د دردمنو لپاره او يا هم زما لپاره و، ما په ځينې شپې د شرابو په څښلو کې دومره افراط وکړ چې نور به بې هوښه شوم، دومره شراب به مې وڅښل چې ځيګر به مې سوځيده او ځان به مې او رواخيست او دومره به بې ډبه شوم چې دخپل ځان واک به مې دلاسه ورکړ.

يوه شپه چې دعادت سره سم يوې وړې ساقي خانې ته ننوتم نو تصميم مې ونيو چې ترنوروشپوزيات شراب وڅښم. همداسې پرله پسې مې د شرابو غوښتنه کوله د ساقي خانې مالک څو ځلې شراب راولېږل خو ما همداسې پرله پسې پيکونه (ګيلاسونه) په سراپول، اخرمې دومره افراط وکړ چې داشپه نور له پښو وغورځېدم او ځای په ځای لکه معيوب کښېناستم، او تر لږې شېبې وروسته بې هوښه شوم چې وروسته بيا راته د ساقي خانې خاوند کيسه وکړه چې کله بې هوښه شوم نو حالات مې خراب شول هغه دواړه خطايي له امله ډاکټر راغوښتي و چې ما معينه کړي.

ډاکټر له معاینې وروسته امرکړی و چې هرڅومره ژر کېږي ما روغتون ته بوزي د ساقې خانې خاوند هم چې لاس او پښې شوې و سمدستي پولیسو ته خبر ورکوي او ټول حالات ورته بیانوي، پولیس امبولانس راغواړي او ما روغتون ته رسوي.

نږدې شل ساعته به روغتون کې بې خوده (بې هوښه) پروت وم خو کله مې چې سترگې وغړولې ناڅاپه دروړیا سره مخ شوم چې زما سر ته ولاړه وه!!
اوه، زما خدایه، آیا اشتباه خومې نه کوله، او آیا دا زما رویا وه، چې د ډاکټرانو سپینه چینه یې په ځان کړې وه او زما د مرستې لپاره راغلې وه؟

په هر حال په هر اکر کې چې وم ډېر خوشحاله وم، کوم حال چې ما پیدا کړی و ډېر ترې خوشحاله وم او که رښتیا ووايم نوددې ټولو ستاینه هم نشم کولای، بیا هم هرڅه چې ول زما په زړه کې ول او ما ترې ډېر خوند اخیسته.

زړه مې غوښتل چې دروغتون له کټ څخه راټوپ کړم او رویا په غېږ کې واخلم او له هغې مننه وکړم چې یو ځل بیا هم زما پر لوري راغلې ده، زړه مې غوښتل چې چیغې ووهم او هغې ته ووايم چې اوس هم ورسره مینه کوم او ستاله کبله په دغې اکر کې رابښکېل شوی یم!

خو افسوس چې توان مې نه درلود او ددې شیمه مې هم نه درلوده چې کومه خبره په ژبه راوړم، یوه شېبه همداسې اریان دریان پاتې وم، او له هغې څخه مې سترگې نه اړولې، هغه هم همداسې غلې زما سر ته وولاړه وه، او ماته یې ځیرځیر کتل، خو زما پر لور کتل یې سوچه پردې ول، داسې برېښېده چې گواکې زه او هغه سره هېڅ نه پېژنو.
لږ و خوځېدم او ځان مې ځای پر ځای کړ. هغه هم ټیټه شوه، لاسونه یې زما پرسینه کېښودل او په ارامۍ سره یې وویل:

((لطفاً مه خورېږه.....))

آه، زما خدایه! دا دروړیا غږ نه و، خیر دا نورویانه وه؟

دا زما مینه او هیله نه وه؟ نه هغه دروغتون نرسه وه، خو عجیبه دا وه چې کټ مټ دروړیا په څېر وه، او داسې گومان کېده چې دوه جوړې خويندې دي و اوسي. ډېره شېبه مې همداسې اریا دریان ورته کتل او هغه هم بې له دې چې څه ووايي غلې ولاړه وه، او په رډو رډو یې ماته کتل، په دې وخت کې یوه بله نرسه خونې ته راننوته او هغې ته یې وویل:

((شهلا جانې، نامزدې راغلی دی، غواړي تا وويني، گومان کوم څه کار درسره لري، زه ولاړه شه، ترڅو چې ته بېرته راستنېږي زه ددې ناروغ خیال ساتم او... له دې خبرو

وروسته هغې نرسې چې درويا سره کټ مټ ورته والی درلود. او نوم يې شهلا وه له خونې ووته.

دهغې له وتو وروسته چې زما حال هم لا څه ښه شوی و دنوې راننوتې نرسې څخه مې دشهلا په اړه پوښتنې او گرو پېښې وکړې. نوموړې نرسې وويل: که رښتيا ووايم نو شهلا اوس، اوس دې روغتون ته راغلې ده او زه هم ورسره لا دومره صميمي نه يم او زه يې په هکله دومره معلومات هم نلرم.

دشهلا دنامزد په هکله مې ترې پوښتنه وکړه ويې ويل: په دې هکله هم دومره معلومات نلرم، خو کوم سړی چې شهلا وايي نامزد يې دی ښه ويلون غږ ونکی دی، چې کله ناکله دشهلا سره هم تمرين کوي، ځکه شهلا ښه اواز لري او دشهلا له قوله دغه سړی دوه مياشتې مخکې په يوه ميلمستيا کې دشهلا سره مخ شوی وروسته له هغې چې کله دې سړي دشهلا اواز اورېدلی نو هغې ته يې دتمرين وړاندیز کړی چې ورسره تمرين وکړي، شهلا هم دغه وړاندیز منلی او تمرين يې ورسره پيل کړی دی چې په همدې لړکې ددواړو دپېژندگلوی په بهير کې سره نامزد شوي دي، نو په دې اساس هره ورځ چې دشهلا ددندې وخت پای ته رسېږي دهغې نامزد راځي او دواړه سره يو ځای کورته ځي.

ددې لپاره چې نرسه پرما بدگومانه نشي او زما گرو پېښې پرې ناوړه اغېزه ونکړي نورې پوښتنې مې ترې ونکړې، زما معلومات دشهلا په اړه همدومره ول، خو په دې هم ښه پوهېدم چې هغه کټ مټ زما دورکې شوې په خبره، که چېرې ددې او روييا پيداينست په يوه وخت کې او يو ځای کې شوی وای نو ما به هېڅ کله هم گومان نه وای کړی چې دادې شهلا اوسي، په دې اکر کې چې زه په همدې سوچونو کې ډوب وم ډاکټر را دننه شو او ماسره يې په خبرو پيل وکړ او زما دحال پوښتنه يې وکړه، ديوې وړې او سرسري کتنې وروسته چې دويم ځلي روغ شوی وم او هغه دچا خبره دمرگ له خولې بچ شوی وم راته مبارکي وويله په دې وخت کې شهلا بېرته راستنه شوه ډاکټر چې شهلا وليده نو دهغې بلې نرسې سره چې تردې دمه مې دهغې نوم هم زده نه و، ووتل اوزه او شهلا يې يوازې پريښودو. دهغوی له تگ وروسته ما غوښتل چې دشهلا سره دخبرو لړۍ پيل کړم، خو له بده مرغه چې دخبرو کولو توان هم راکې نه و.

هغې زما دملاستې ځای جوړ کړ او وروسته له دې چې پوښتنه يې راڅخه وکړه چې څه شي ته اړتيا لرم او که نه راسره خدای په امانې وکړه او لاړه، دتللو پرمهال يې ماته وويل که چېرې مې کوم شي ته اړتيا پيدا شوه نو دټالۍ (زنګ) بتن دې ووهم

دهغې له تگ څخه وروسته مې يوې نا ځايي کرکې ټول بدن محاصره کړ او لامل يې هم همدا چې ددې نجلۍ (شهلا) په ليدلو راته درويا خوږې او ترخې خاطرې را په يا دشوې

په هرحال په هغه بحراني شېبه کې له هغې څخه مې ډېرېد راغلي ول او نور په هېڅ وجه حاضر نه وم چې په دې ساعت کې هغه ووينم.

په همدې موخه کله چې ډاکټر مې خونې ته راغی او زما په کتنې يې پيل وکړ ما ورته دخپل ژوند ټوله کيسه وکړه او له هغه څخه مې وغوښتل چې نور شهلا زما دچوپړ لپاره را وانه ستوي او دهغې پرځای يوه بله نرسه زما ددرملنې او خونې ارامتيا لپاره راولېږي ، ډاکټر ومنله او دهغې پرځای يې راته يوه بله ډېره تېزه ، بد رنگه او کم اوسېلې (حوصلې) نرسه راولېږله ، دغه نرسه نسبتاً غمجنه او غوسه ناکه برېښېده .

په هرحال هغه چې هرڅه وه ماته دشهلا څخه ډېره ښه و ، دې نرسې په ډېر زړه سواندې زما پالنه کوله . نه پوهېږم چې ډاکټر دې ته څه ويلې ول چې پرما دومره مهربانه وه او ځينې وخت خو به لاساعتونه زما دچيرکت ترڅنگ ناسته وه او ماسره به يې خبرې کولې او ما ډېر کوبښ کاه چې ددغې غمجنو تنوب او خپگان لامل چې ددغې نرسې په خبرې کې له ورايه برېښېده پيدا کړم ترڅو چې يوه ورځ په خبرو کې دهغې له خبرو څخه پوه شوم چې هغه دخپل بدن دبدرنگ والي څخه رنځ وړي او دخپگان آر لامل يې هم همدا دی . داسې برېښېدل چې هغه ډېره مغروره ده او په هېڅ وجه راځي نه ده چې کوم سړی دهغې دصورت دبدرنگوالي له کبله په هغه رحم وکړي او يا پرې زړه وسوزوي او مينه ورسره وکړي ، نو همدا لامل و چې دې موضوع يې غم لاسې زيا تاوه .

ددې نرسې دخپگان دلامل په پوهېدو ډېر خپه شوم او دځان سره مې وويل چې رښتيا هم طبيعت څه کارونه کوي ، يوه ښځه دومره ښايسته پيدا کړي چې دحسن ملکه شي او بله دومره بدرنگه شي چې حتی څوک ورته گوري نه ، او پخپله هم له ځانه وېره کوي او تښتي .

ددې ترڅنگ دې ټکي ته هم ځېر شوم چې نوموړې نرسه نه غواړي په دې هکله ترې ډېرې پوښتنې او گروېږنې وشي . نو دخبرو لوری مې بل لورته واړاوه . بله ورځ هغې دخپل کار په پای کې ، کله يې چې غوښتل له خونې څخه ووځي مخ زما پرلور راواړاوه او ويې ويل : رښتيا ټاکل شوې چې سبا دناروغانو دروحي درملنې په موخه دروغتون په تالار کې يوه غونډه يا کنسرت دخوږ ژبو سندغاړو او هنرمندانو په گډون جوړ شي ، ستاسې هم

اوس دخداى (ج) په فضل حال لږ ښه شوى او کواى شى چې په دې کنسرت کې گډون وکړي ، هغې سره مې ژمنه وکړه چې هرو مرو به ورځم ، سبا زه سره دڅو نورو ناروغانو چې لږ څه يې حال ښه شوى و دروغتون ځانگړي شوي تالار ته چې کنسرت په کې ترسره کېده ورغلو ، دې کنسرت ته دهبواد ډېر تکړه او پېژندل شوي هنرمندان راغلي ول چې دناروغانو لخوا په خورا چکو چکو او چيغو بدرگه شول.

په دې وخت کې ناڅاپي وياند خبر را کړ مېرمن شهلا چې دروغتون يوه ډېره لايقه او ماهره نرسه ده او مېرمن يې چې يو پېژندل شوى ويلون غږونکى دى غواړي په خپل خواږه او زړه رابښکونکي اواز ستاسې چوپړ په پار يو څو خوندورې سندرې ووايي.

شهلا دخلکو دهاها او بدرگو له منځه ددريځ مخې ته جگه شوه او ترڅنگ يې يو بل سړى هم روان و چې وروسته خلکو وويل دا يې نامزد دى ، دواړو په گډه په خپل زړه رابښکونکي اواز سندرې ويل پيل کړل.

دشهلا نازک او زړه رابښکونکي اواز دباور وړنه و ، مخکې تردې مې هم دشهلا داواز په اړه ډېرې ستاينې او ردېدلې وې خو هېڅ کله مې فکر نه کاوه چې دهغې اواز دې دومره زړه رابښکونکي ، جذاب او خوندور وي.

هغې په دومره شور او زوږ سندرې ويلې چې هرڅومره کلک او سخت زړه يې نرم او کله يې چې لومړۍ سندرې پاى ته ورسېده نو خلکو دومره بدرگه کړه او دومره چکې چکې يې ورته ووهلې چې ترډېره يې دتالار فضا نيولې وه ، نو همدا د اورېدونکو غوښتنه وه چې هغې څو نورې سندرې هم وويلې ، بيا هم گډونوالو ټينگار کاوه چې څو نورې سندرې هم ووايي خو شهلا بڅښنه وغوښته او ورته يې وويل چې تردې زيات وخت نلري ، او هيله يې وکړه چې ترې خپه نشي ، په داسې حال کې چې بيا هم خلکو په خټاکو بدرگه کوله ددريځ څخه رابښکته شوه.

کله چې کنسرت پاى ته ورسېد زه هم دخپلې خونې پرلور روان شوم په داسې حال کې چې دخپلې کړنې څخه چې دنرس شهلا په برخه کې مې کړې وې ډېر پېښمانه وم.

دشهلا اواز پرماژوره اغېزه کړې وه دهغې اواز يوه نغمه او يو ترنگ و چې دزړه له تله يې اوبه څښلې او دحنجرې له لارې يې زړونوته ژوند وربانښه. دهغې اواز دومره خوندور او زړه رابښکونکى و چې ما په رښتيني توگه ځان دهغې داواز مين باله.

ځينې وخت دا شونتيا هم شته چې ځينې لاملونه په انسان ژوره اغېزه وښندي او ورسته دهماغې لاملونو پر وړاندې دانسان اند بدلون ومومي ، دشهلا په اړه ما هم همداسې يو اکر درلود او اند مې دهغې په اړه په بشپړ توگه بدل شوی و .

حيران وم په دې چې هغې ددې دومره زړه راښکونکي او از سره سره ولې دسندرو فن نه وټاکلی يا ولې سندر غاړې شوې نه وه ، شايد کوم لامل به يې درلود چې زه يې په اړه نه پوهېدم له هغې ورځې وروسته نور ما دشهلا څخه تېښته نه کوله ، بلکې ليوال وم چې دهغې سره خبرې وکړم خو کله به چې موقع لاس ته راغله او دواړه به سره مخامخ شونو هغه به زما له مخې تېښته او هڅه به يې کوله چې له ماسره مخامخه نشي .

سره ددې چې هغې ته مې څوځلې ځواب وراستولي و او دغلط پوهېدنې څخه مې په کراتو کراتو بخښنه غوښتې وه خو هغې بيا هم ددې ټولو خبرو سره سره ماسره سم چلند نه کاوه دې اکر تر ډېره ادامه درلوده ، ترڅو چې يوه ورځ ډاکټر زما دکتني لپاره راغی کله يې چې زما دوسيه او کتنه (معاینه) بشپړه کړه ويې ويل:

((خوشحال یم په دې تاسې ته خبر درکوم چې ستاسې صحت په بشپړه توگه ښه شوی دی او تاسې کواي شئ چې کورته ولاړ شئ !!))

ددې لپاره چې يوځل بيا په بشپړه توگه ښه شوی وم ډېر خوشحاله وم ، ځکه پوهېدم چې نورمې دناروغې مهال پای ته رسېدلی دی . غوښتل مې چې څنگه دروغتون څخه رخصت شوم ، ولاړ شم او دځان لپاره کارپيدا کړم او په دې توگه وکولای شم خپل ژوند بيا له سره جوړ کړم . په همدې موخه مې ډاکټر څخه هيله وکړه چې دهماغې ورځې پرمازيگر ماته رخصت راکړي . ډاکټر هم اړوندو څانگو باندې په دې اړه ماته امر راکړ . دهغې ورځې له غرمې وروسته مې خپلې جامې دروغتون له دفتره واخيستې او وروسته دخپلو گاونډيانو ناروغانو خونو ته دخدای په امانۍ په پار ورغلم او وروسته له هغې څخه دنرسانو خونې ته هم ولاړم ترڅو دشهلا او يو شمېر نورو نرسانو سره خدای پاماني وکړم له نېکمرغه شهلا هم په خونې کې وه او څنگه يې چې سترگې پرماولېږېدې ، بې له دې چې څه ووايي له خونې بهر ووته او زما دخبرې ځواب چې دخدای په امانۍ لپاره راغلی یم همداسې پاتې شو .

په داسې حال کې چې دشهلا ددې کار څخه سخت ناخوښه شوی وم نورو نرسانو ته ورغلم او دخدای په امانۍ ترڅنگ مې ځانگړې مننې هم له هرې يوې څخه وکړې او بخښنه مې

ترې وغوښته چې زما سره په دې دومره وخت کې په تکلیف شوې وي، وروسته له هغې همداسې ترو ((مستقيماً)) له روغتون څخه ووتم.

کله چې د ورونو (دروازو) له چوپړ کونکو سره په خدای په امانۍ بوخت وم، یوه نرسه په منډه، منډه راغله او یو ورلیک یې ماته راکړ او راته یې وویل چې شهلا راکړې دی. ما هغه په جیب کې واچاوه او د چاپراسیانو سره د خدای په امانۍ نه وروسته د روغتون څخه ووتم.

دروغتون څخه بهر آزادي هوا ماته یو ډول ځانګړی خوند راکړ چې زما روح یې تازه کړ، داسې مې انگېرله چې ژوند په خپل طبیعي اکر پرمخ ځي او هرڅوک په خپلو کارونو بوخت ول، دینځ څرخ هماغسې په خپل اکر ګرځېده او دانسانانو برخلیک یې لټاوه، دهغو انسانانو چې ډېری یې د ژوند له خوږو او ترڅو سره بلد نه وو او هماغسې په احمقانه توګه یې خپلو هڅوته دوام ورکاوه، چې د تل لپاره ژوندي پاتې شي !!

زه هم دیو ډېرو وخت بسترېدو، ستونزو، او ګړاونو څخه وروسته د همدغې خلکو په منځ کې بېرته په عادي اکر راغلی وم، دهغو انسانانو په منځ کې چې سره یو ځای اوسېدل، خیانت یې کاوه یو د بل پښې یې وهلې، یو له بل سره یې ښه کول، یو له بل څخه یې غچ اخیسته او بالاخره دا چې خپلې موخې ته درسېدو په خاطر یانې یوازې د ژوندي پاتې کېدو په پاره بلکې د ژوند کولو په پار ورو راغلی وم.

حتی داسې انسانان هم په دې ټولنه کې ژوند کوي چې یوازې دانسان نوم لري نور هېڅ ډول سپي توب او لوفري ترې پاتې نه ده.

زه هم دیو څه وخت وروسته بېرته همدې ټولنې او همدې انسانانو ته چې هم ښه او هم بد په کې اوسېدل راغلی وم. په داسې حال کې چې برخلیک لاهماغسې زما په ژوند لوبې او نڅرې کولې.

اتم خپرکی

هغه شپه زه دویم ځلې هغه میلمستون ته چې ترمخه مې په کې ځان ته خونه په کراه نیولې وه ورغلم خو داخل یې هغه خونه بل چاته په کرایه ورکړې وه او ماته یې بله کوټه راکړه کله چې کوټې ته لاړم نو یوه شبېه خو همداسې په کوټې کې بې موخې گرځېدم راځرځېدم څه شبېه وروسته د کوټې په یوه کونج کې کښېناستم او په ښه ژور سوچ کې ډوب شوم تېر شوی ژوند راته په یاد شو یوه شبېه خومې بې واکه وژړل، داسې گومان مې کاوه چې ممکن په ژړا مې لږ زړه سپک شي او څه غم مې کم شي.

خو له بده مرغه چې اوبنکو مې هم زړه ته تسکین رانکړ ، دغم مراندو مې لاهماغسې زړه سکونده ، او په آرام يې نه پرېښودم ، په همدې وخت کې ول چې ناڅاپي د ((شهلا)) ليک را په زړه شو ، هغه مې له جيب څخه رابهر کړ او ومې لوست ، هغې په دې ليک کې د ډېرسپما څخه کار اخېستی و او خلاصه يې ليکلې و چې داسې و : پرون زموږ نامزدي لغوه شوه ، که غواړې چې ما ووينې نو زما پته داده ... دوه درې ځلې مې کاغذ واپراوه راواپراوه خو نور څه په کې نه ښکارېدل ، دشهلا ددې کار څخه چې يو دم يې خپله گروهه بدله کړې وه ، ډېر خوشحاله شوم او په داسې حال کې چې حيران هم وم ليک مې ونغښت او دخپل پتلون په لاندیني جيب کې مې کېښود او دامې دځان سره وپتېيله چې که چېرې وخت راسره پيدا شو او مناسبه موقع په لاس راغله نويو ځل به سرور ښکاره کړم په هغه شېبه کې مې بېلابېلو او ډول ډول فکرونو ذهن محاصره کړ ، کله خو به مې وويل چې همدا اوس دشهلا کورته ولاړ شم او ورته ووايم چې ما نور ددې اکړه وژغوري ، ددې لپاره چې دا درويا سره کټ مټ ورته والی لري نو زما سره دې واده وکړي چې درويا ياد پرې تازه کړم او په دې پلمه به زړه ته مې هم تسکین وشي .

خو ډېر ژر پېښمانه شوم او ديو ډول نا اشنا کرکې احساس به مې وکړ او ددې لپاره چې هغې تردې کچې درويا سره ورته والی درلود نو ما به رنځ وړ ، سربيره پردې کله چې زه په روغتون کې بستر وم او ددې کړنې به را په زړه شوې نو نور به هم پسې غوسه شوم ، نو همدا لامل و چې په دې شپه مې دهغې کورته له ورتگ څخه ډډه وکړه او داکار مې دگاندي مخپتېينې لپاره پرېښوده ، وروسته تردې دسلگونو سوچونو سره په خپل ځای کې پريوتم او سکريټ مې ولگاوه ، خو لکه څنگه چې ټوله ورځ گرځېدلې وم او بې گچې مې دسترپا احساس کاوه نو سکريټ مې په نيمايي کې مړ کړ او يوه شېبه وروسته په درانه خوب ویده شوم .

دهمدې شپې پر سبا دنورو ورځو په پرتله چې هره ورځ به روغتون کې راپاڅېدم ناوخته راوېښ شوم ، دمخ او لاسو وينځلو او دغه راز دسهار چای څښلو وروسته له ميلمستونه رابهر شوم ، تصميم مې ونيو چې لږ دښار په پراخه ارتو ، اوبنايسته پارکونو او ځايونو کې وگرځم ، تر څو ددې څو روځو دناروغۍ سترپا او خپگان چې ما په روغتون کې تېرکړې و جبران کړم اولږخپل پام هم غلط کړم ، دهمدې مخپتېينې په پارلومړۍ ((نادري)) پارک ته ولاړم ، وروسته له هغې چې هغه ځای مې په بشپړه توگه وکوت داسلامبول پارک له ليارې لاله زار پارک ته ولاړم ، په دې ځای کې د موټوگ راتگ ، دلاسي

پلورونکو شور او هاها ، دکورونو ، مغازو ، او په سلگونو نورو شيانو موجوديت چې په ټولنه کې يې يو خاص ډول نظام جوړ کړی و ډېر خوند راکړ ، ځکه زه ډېر وخت دروغتون په ارامه او زړه نيونکي چاپېريال کې رابښکېل شوی وم او اوس آزادې فضا ډېر خوند راکاوه .

ډېره شېبه دخلکو په منځ کې يوه خوا اوبله خوا وگرځېدم ، آخر مې تصميم ونيو چې دوخت تېرولو لپاره سينما ته ولاړ شم چې په همدې نږدېو کې وه ، سينماته ولاړم خو د فلم پيل کېدو ته لا وخت پاتې و نو ځکه د سينما اجاره دارانو هم ټکټونه نه خرڅول او په تمه ول ترڅو وخت يې راوړسېږي ما هم ددې لپاره چې نوبت مې نيولی وي ډېر ليرې ولاړ شوم او په سينما کې مې دلگول شويو انځورو نو په ليدلو پيل وکړ ، وروسته له هغې د ميوې داوبو يوه دوکان ته ننوتم ، ترڅو د فلم پيل کېدو پورې همدلته کښېنم او اوبه به هم وڅښم ، خو د ميوې اوبه مې لانه وې څښلې چې په ولي مې يو لاس کېښودل شو ، کله مې چې مخ شاته واړاوه نو حميد و چې ديوې ډېرې ښايسته نجلی سره څنگ په څنگ او لاس په لاس راته مخامخ ولاړ و ، يو بل ته مو سره غېږه ورکړه او مخونه مو سره مچې کړل ، وروسته له دې هغه ، هغه نجلی چې ورسه څنگ کې ولاړه وه او دخپلوانو له ډلې څخه يې وه ماته راوپېژندله د حميد له ليدلو څخه ډېر خوشحاله شوم که رښتيا ووايم نو دروغتون دفارغېدو څخه وروسته مې ښه حال نه درلود او بله دا چې دهغه ډېر پوروړی هم وم نو ځکه يې ليدو ته نه ورتلم ، نو په همدې موخه کومه ښايسته او نازکه نجلی چې دهغه سره ولاړه وه ما دهغې له کبله په خپله خوله مهرولگاوه او دخبرو وار مې هغه ته ورکړ ، ډېر ټينگار يې وکړ چې سره يو ځای واوسو ، دناکامه مې ومنله په يوه ټيکسي کې سپاره شو او هغه نجلی مو خپل کورته يې ورسوله او دخدای په امانۍ نه وروسته حميد بار بار خپل ځان څرگند کړ چې ولې مې ددې پوښتنه په دې دومره وخت کې نه ده کړې نو په همدې کې د حميد په نغوته دپهلوي واټ ته ولاړو ، بيا هم د حميد په غوښتنه يو رستوران ته ننوتلو او دډوډۍ فرمايش يې ورکړ ترڅو چې ډوډۍ رارسېده ما ټول هغه څه چې پرما تېر شوي ول حميد ته کيسه وکړه .

وروسته دډوډۍ له خوړولو يوه شېبه غلي او بې خبرو کښېناستو ، حميد په داسې حال کې چې سترگې زما په وجود کې څښې کړې وې بې له سريزې وويل :
 ((رښتيا بهمنه ، دبستر په وخت کې دې کله ورځپانې هم لوستلې ؟))
 ((نه ، ډېر کم))

يوه شېبه يې چوپتيا غوره کړه او وروسته له هغې په داسې حال کې چې د يوې کرغېړنې خبرې څرگندتيا يې کوله ، وويل : ((بهمنه غواړم يوه پوښتنه له تاو کړم ، آيا اوس هم د پخوا په څېر له رويا سره مينه کوي ؟)) البته که څه هم هغې زه هير کړی يم ، خوزماتل په يادده او تل يې ستايم .

غواړې دا ډير وخت چې دې نه رويا ليدلې اونه يې له حاله خبرې په باره کې ځينې معلومات ترلاسه کړې او درته يې ووايم ، که غواړې چې درته يې ووايم نو تر هر څه دمخه به راسره ژمنه کوي چې نا کراره کېږي به نه ، اونه به هم کومه گډوډي را منځته کوي . فکرمې وکړ چې شايد دا احمد او رويا د واده په هکله راته څه ووايي په همدې موخه مې ورته وويل او ورسره مې ژمنه وکړه چې نه خپه کېږم .

بيا يې هم مکث وکړ داسې برېښېده چې گواکې ډارېږي خوزه يې چې په اکر پوه شوم او گومان مې کاوه دا احمد او رويا د واده په اړه راته څه وايي نو په کراتو ، کراتو مې ورسره ژمنه وکړه او ټينگار مې وکړ چې هېڅکله نه خپه کېږم ځکه مې قسم هم وکړ په يو ډول ناباوري مې ژمنه ورسره وکړه ، ځير ځير يې راته وکتل ورسته له دې يې کوبښن کاوه چې خپل عادي اکرو ساتي يوه شېبه خويې حاشيه رويې وکړه د مرگ او ژوند په هکله يې خبرې وکړې او ويل يې چې موږ ټول بويه په مرگ گروهه ولرو ځکه يوه ورځ نه يوه ورځ ټول مرو ، زه پوه شوم چې دی حاشيه رويې کوي او غواړي چې ددې لارې بالاخره آره خبره چې درويا او احمد واده دی راته وکړي ، نو ځکه هم ما بيا هم ټينگار وکړ او قسم مې ياد کړ چې زه هېڅ ډول نا کراري نه کوم ، نوهيله کوم چې خبره ډيره اوږده نکړي او خپله موخه راته ووايي دا ځل يې به تشويش وويل : څه وخت مخکې مې په کور کې ورځپاڼه لوسته چې ناڅاپه مې دا احمد او رويا په نامه د يو هلک او يوې نجلۍ په انځور سترگې ولگيدې خبره ، مې ورته د ټوکې په ډول غوڅه کړه او ورته مې وويل : (او ورسره ليکل شوي ول چې دواړو واده کړی دی !).

(نه ليکلې يې وچې ، په ډيره نا کراري يې بيا هم مکس وکړ !)

ومې ويل : (څه يې ليکلې ول ؟)

(ليکلې يې و هغوی دواړه په يوه ترافیکي پېښه کې مړه شوي دي !!)

ما يوسانه او په نه باوري مې وويل :

(مړه شوي دي ؟ !)

(يانې رويا مړه شوې ده ؟)

(له بده مرغه هوکې هغه مړه شوه او په ډېر وياړ هم مړه شوه)

ددې ناڅاپي خبرله اورېدو څخه ډېر ناراحته شوم ، يو ډول اذيت اولړزې مې ټول بدن محاصره کړ ، غاښونه مې سره جنگېدل ، غوښتل مې چې په خپل ټول توان سره چيغې ووهم او وژاړم خواوښکې مې هم وچې شوې وې .

په ډېرې ستونزې مې خپلې شونې خلاصې کړې اوله حميد څخه مې پوښتنه وکړه (آخر څنگه مړه شوه ؟)

وروسته له دې چې ځواب ته په تمه شم خپلو خبرو ته مې ادامه ورکړه او ورته مې وويل : نه ، هېڅ کله نه ، زه باور نشم کولای ، هغه وخت مې نولاسونه مخ ته ونيول او په چيغو چيغو مې وژړل او حميد ته مې په ژړا ژړا کې وويل : عجيبه بد بخته انسان يم ، عجيبه مسکين او بې وزلی انسان يم او !

حميد چې زما اکروليد نوزما په ډاډ گيرنې يې پيل وکړ او کوښښ يې وکړ چې ما غلې کړي او يا مې پام بلې خواته راواړوي خونه کېده ، که هر څومره مې کوښښ وکړ چې زړه تسکين کړم نه کړاړ کېده ، آخر حميد اړ شو اوراته يې وويل غلې شه بهمنه ، کوښښ وکړه چې ځان کنټرول کړي او درستتورانت نظم وساتي .

ما هم ددې لپاره چې حميد سره مې ژمنه کړې وه او قسم مې هم ياد کړی و نو سره ددې دومره ډېرو ستونزو او غمونو مې کوښښ وکړ چې ځان کنټرول کړم او ټول بوج په خپل زړه واخلم :

وروسته مې له حميد څخه وغوښتل چې ټول بهير راته په بشپړه توگه په تفصيل سره ووايي هغه هم چې په تاسف سره سربنوراوه ، پېښه يې راته داسې بيان کړه :
 څه وخت مخکې مې يوه ورځپاڼه لوسته چې ناڅاپه مې د پېښو په مخ کې د احمد اوريا انځورونه وليدل چې ورلاندې ليکل شوي ول : دوه ځوان نامزادان چې دخپل واده دکارونو د ترسره کولو لپاره ښارته روان ول په يوه ترافيکي پېښه کې د شپراز په ښار کې خپل ژوند له لاسه ورکړ .

په داسې حال کې چې په ورځپاڼو کې خبريالانو د شپراز او اصفهان دلارې خبر ورکړی ؤ روبا دموتېر جلب ته ناسته وه چې په يوه نامعلوم لامل د شپراز او اصفهان دلارې په منځ کې موټر يوې کندې ته دلورې موړې څخه لويدي او وروسته يې اور اخیستی دی چې په دې اور کې دواړه سوځېدلي او مړه شوي دي .

خپرونکو د پېښې لامل د موټر د سرعت تېزوالی اود ډرېوري احتياطي نبودلې ده ، د خپرونکوپه اند پېښه د موټر تېزوالی اود رویا بې احتياطي وه چې کندی ته خطا شوی دی اودواړه مړه شوي دي ، خودمرگ څخه يي درې ورځې وروسته يو ليک زما لاس ته راوړسېده ، ډېر تريخ اوزړه دردونکی ليک ؤ خو حقيقت تل بويه ومنو ، يانې درويا پېښه د پوليسو او خپرونکو په اند يوه ترافيکي پېښه وه خو آره خبره داده چې دا يو تصادف نه بلکې پلان شوی کار ؤ او په قصدي توگه شوی دی ؟

دغه ليک رویا د شپراز له تگ څخه مخکې زما په پته رالېږلی ؤ ، اوکله چې ماليک پرانيست نو پوه شوم چې ليک ستالپاره ليکل شوی دی ، خو لکه څنگه چې له تا څخه خبرنه وم اونه دې راته پته معلومه وه نو ليک مې د ځان سره وساته په دې وخت کې حميد يوليک د خپل څنگ کې وړ بکس څخه راوکېښ او ماته يي راکړ په چټکۍ سره مې ليک پرانيست او په لوستلو مې پيل وکړ ، رويا ت په دې ليک کې د سلام اونېکوهيلو څخه وروسته داسې ليکلې ؤ : زما گرانه بهمنه ، ژوند ژر يا وروسته پای ته رسېږي اوموږ ټول به يوه ورځ مړه شو ، يو شمېر په ما شومتوب کې مړې ، يو شمېر په ځوانۍ کې او يو شمېر هم په زړه نېت او بوډاتوب کې ، خو هرومرو بويه مرگ ته تسليم شو .

مرگ حتمې دی اوله انکار کولو څخه يي ځان تېرويستل نه دي په کار ، موږ بويه په نړۍ کې هرڅيزته دفنا کېدونکوپه توگه وگورو ، حتی مينه هم په دې دومره شور ، زوږ اولړمون خورئ سره يوه ورځ پای ته رسېږي خو ځينې داسې خلک هم شته چې رښتيني مينه کوي خاطرۍ يې ژوندۍ پاتېږي ، اودخپلې مينې يادگار غواړي دتل لپاره ژوندی اوتل پاتې وساتي نوزما هيله داده چې زموږ مينه هم همداسې تل پاتې واوسي .

ما په خپل تېرليک کې چې تاته ليکلې ؤ داسې ليکلې ول چې خپل ژوند ته په عادي توگه دوام ورکړه او دامې هم ويلې ول چې ما د احمد سره کوژدنه کړې ده ، نو اوس ټاکل شوې چې موږ په دې نړديو کې تهران ته ولاړ شو او هلته دخپلو خو خپلوانو اوملگرو سره ووينو او وروسته له هغې دخپل واده په پار يو ښارته ولاړ شو اوبڼه په درز کې واده وکړو .

حتی په دې کچه چې د واده د سپين کميس سره چې د اسمان د پرنېتو جامه ده سره سره هم دخپل مېړه سره يو ځای واوسم چې دا کار ما زوروي اورنځ ترې وړم .

شايد تاته ترننه پوې داپوښتنه راولاړه شوې وي چې د احمد سره زما اړيکې دومره ټينگي شوي دي چې زه دې وېرکړی يم ، خو ډاډه اوسه ، هېڅکله به پرې نږدم چې احمد خپلې موخې ته ورسېږي ، ما تصميم نيولی دی چې يا تا سره ژوند وکړم او يا مړه شم ، خو

اوس چې په دې ونه توانېدم چې ستا سره ژوند وکړم نو مرگ مې غوره وباله ، نه پوهېږم چې څنگه ددغې ستونزمن او کرغېړن ژوند څخه ځان خلاص کړم خو په هر حال دا کار کوم.

ډاډه اوسه داليک به هغه وخت تاته درولېږم چې زما مرگ ته نور ډېر کم وخت پاتې وي او هغه وخت به يې ته ترلاسه کړې چې زه نوره په دې نړۍ کې نه اوسم ، خو لکه څنگه چې مې په مخکينې ليک کې درته ليکلي ول ، حتی راضي نه يم چې زما لپاره يوه اوبښکه هم تويه کړې او تاته زموږ په پاڅې مينې قسم درکوم چې هرکله دې کومې نجلۍ ته زړه ليوالتيا وښوده هغې سره زما په خاطر دمينې تار وځغلوه اوزموږ دگډ ژوند مړې خاطرې پرې راژوندۍ کړه او په دې هم ډاډه اوسه که چېرې تا دا کار وکړ نو زما روح به ارام اوسي.

بهمنه ، پوهېږم چې ته زما د رضايت لپاره دا کار کوي او هر ورو يې کوي ، خو هيله کوم چې داسې کوم تصميم ونه نيسي چې زما روح په عذاب کړي.

زه غواړم چې ته خپل ژوند ته ادامه ورکړې او ټولوته دا زبات کړې چې سره ددې چې لومړی ما اوبيا زمانې دې وزرې درماتې کړي دي خو ته دا توان لرې چې خپل ژوند ته په سمه او عادي توگه ادامه ورکړې او دپخوا په څېر يې پرمخ بوزې.

رښتيا هم به ټولنه کې ډېری داسې پېښې پېښېږي چې انسان دخپل قانوني حق څخه محروم کوي چې دابې عدالتې دژوند په هره برخه کې ليدل کيږي.

او آر لامل يې هم دادی چې ډېر بې باکه او چروس خلک دمقام ، ځوکی ، پيسو ، او..... ترلاسه کولو په موخه دا کار کوي.

خو زما گرانه بهمنه ، ډاډه اوسه چې دخداي ج عدالت تل په دې نورو قوانينو او عدالتونو حاکم وي ، او هغه کسان چې دخپلو کتو لپاره دنورو گټې او ژوند ته زيان رسوي په دې دې پوه شې چې يوه ورځ يې آخر مرگ سرته راځي ، او هغه وخت مجبور دی چې ژوند سره ياپه خوښه او ياپه بې خوښۍ مخه ښه وکړي ، خو په يقينې توگه په دې نړۍ کې دښو او بدو کارونو نوم تل ژوندی پاتېږي ، زما کورنۍ هم اړه ده چې زما ترمرگ وروسته په دې ننگ او غيرت سره چې زما په برخه کې يې کړې دي نوم ژوندی پاتې شي.

په واقعيت کې دا همغوی (کورنۍ) ول چې زما ژوند يې را خراب کړ او زه يې دخپلو غوښتنو قرباني کړم ، خو همدا مرگ وچې زه يې له دوی څخه وژغورلم او هېڅ کله ددوی غوښتنوته تسليم نشوم او اوس دادی نږدې دی چې په ډېرې سرلوړې وړ ودانگم او دتل لپاره ځان ددې لانجمنې نړۍ څخه فنا کړم.

زیات له دې درته نور مزاحمت نه کوم اودیوه بڼه ژوند هیله درته کوم اوداهم باید ووايم چې نه پوهېږم په کوم ساعت او په څه ډول خپله طرحه پلې کوم.خوپه هرحال دالیک به زما ترمرگ وروسته تاته درورسېږي !

دا مه هیروه چې ما په تا باندې په خپل مخکیني لیک کې ژمنه کړې وه اوقسم مې درباندي کړی ؤ چې ته به زما خبره منې اوزما ترمرگه وروسته به خورا وړوکی غبرگون هم نه ښکاره کوي ، داځکه چې که سبا خدای مه کړه ته کوم عادي کار هم وکړې خلک به زموږپه مینې باندي ملنډې ووهي اودرامې به پسې جوړوي او ډارېږم لا په دې چې خلک به وايي ما دخپلي بد نامۍ تاب نه درلود نوځکه مې ځان وژلی دی ،نوجوته ده چې ته دخلکو دا توهين زما په برخه کې نشې زغملای ،زه مطمینه یم .

بڼه گرانه له تاسره خدای ج په امانې کوم ،اوستا څخه هیله کوم چې دټولنې دخلکو په اند زه نامزد لرم نوددې لیک ترلوستلو ورسته دالیک وسوزوه .

هغه څوک چې تل تا نه هیروي (رویا)

دلیک ترلوستلو وروسته مې بدن ټول کلک خوږېده اودکرکې اور مې په وجود کې مړ شو ،اوس راته هرڅه څرگند شوي وو .

رویا زموږدپاکې مینې ددرناوي په پار دموټرچلولو په وخت کې په قصدي توگه موټرکندې ته ورمخامخ کړی دی اودخپل ځان په مرگ یی دخپلې مینې ټینګښت اوپایښت څرگند کړی دی .

هغې دهغه قسم په اړه چې زموږ دمینې په هکله یی راسره کړی ؤ اودخپلې دوستې په هکله چې تردې دمه ما غلطه انگیرله ،ځان قرباني کړی ؤ .

هغې لکه څنگه چې یې په خپل لیک کې لیکلې ول ددې دردونکي اوزړه زورونکي ژوند څخه دابدیت پرلوروردانگلې ول ،خوزه لاتراوسه دهغې په خوښه اوهیله ژوندی گرځېدم اوپه دې کارمحکوم شوی وم یا داسې گومان مې کاوه چې گواکې دهغې اواز مې په ټول بدن اورېده چې چیغې یی وهلې : (زما ښایسته گل ،که سل کاله وروسته مې هم قبر راوسپړې اوزړه مې شته وي ،نوبه گورې چې پرې لیکلې یې دي : یوازي له تاسره مینه کوم)

رښتیا انسان دژوند دپېښو پروړاندې څومره کمزوری دی اورښتینې مینې په هکله هم .

انسان هرکله دخپلې رښتیني مینې لمبې په یو ډول نه یو ډول بلوي خود زمانې تاراگونه اوتېره بادونه یی په ډېر ناڅاپه توگه مړه کوي .

رويا هم دمينې يوه لمبه وه چې دمرگ په رارسيدوسره يې دتل لپاره مړه شوه اوزه اوس يوازي دژوند ترخواوتيارو ته پاتې شوم اوترهغې به په همدې تياروکې اوسم خوزه هم تياره شم اوجودمې ددې نړۍ څخه پناه شي.

قسم يادوم چې دژوندپه دې تياروشېبوکې مې دمرگ غوښتنه کوله ،غوښتل مې چې مړشم اودژوند ترپايه پورې نور همداسې ستونزې ونه وينم ،خو کله مې چې درويادليک کړېښې راپه زړه شوې نو ځان ته به مې ډاډ ورکاوه اوکوښښ مې کاوه چې اوس لپاره دمرگ غوندله (جمله) له خولې څخه وغورځوم اوهيره يې کړم ترخوپه دې توگه وکولای شم دروياغوښتنې اوهيلې ته مې درناوې کړې واوسي.

نه پوهېږم چې رويا ولې زما داسې اکړپه هکله اند ونکړااولې يې زه دخپل مرگ وروسته داسې پريښودم اوپه دې توگه يې وغوښتل چې زه دژوند ترپايه همداسې غمونه وزغمم ،په داسې يوه دردېدونکي شېبه کې مې څه کولای شول چې وکړم ما دخپل ژوند يو ډېرارزښتمن څيزاوکس له لاسه ورکړی ؤ ،ولې بايد زه ژوندی پاتې شوی وای ؟

ځواب مې خپلوپوښتنوته نه پيداکاوه ،يوازي داچې لکه څنگه چې هغې ويلې ول چې ژوندی پاتې شم اوغمونه وزغمم څويوه ورځ زه هم دهغې په څېر ددې فانې نړۍ څخه دتل لپاره کډه وکړم.

کله چې مې دا اند وکړنوناڅاپه مې په کټ کټ او چيغوچيغو په ژر اپيل وکړ ،داسې چې هرڅوک زمونږ مېز سره نږدې ناست ووزمونږميزته ځير شول ،حميد چې زما دا حال وليد نو زما لاس يې ونيو اودپيسو دورکولو وروسته يې درستورانت څخه بهر راويستم.

هېڅ څيز د پخوا سره توپير نه درلود يوازي ماتوپيرکړی ؤ ځکه زه اوس ذليل او مسکين شوی وم اوديو ساعت مخکې خوبۍ اوسوکالۍ نښه راکی اوس نه برېښيده ،زړه مې سخت رانېکېل شوی ؤ اوسترگومې هم تورکاوه ،شايد که حميد له ما سره نه وای څو ځايونوکې مې چې واک له لاسه ورکړنووليدلی به وای .مرال مې ديو ساعت مخکې سره ځمکې او اسمان توپير درلودهيله مې کوله چې ای کاش هغه شپه چې دساقې خانې په يو کونج کې بې سده شوی وم اوډاکترانوروغتون ته بولی وم اوبسترکړی يې وم چې دا کاريې نه وای کړی او هلته ترسهاره مړ وای څومره به ښه ؤ ،خو افسوس چې دا کار ونه شو.

درويا له مرگ نه وروسته به ژوند ماته څه خوند راکړی وای يا څه ارزښت به يې راته درلودای ،دهغې مرگ اوداسې په نره مرگ يوځل بيا زما په زړه کې حماسي مينه

راژوندی او په ولولو کړه او داسې مې وپتییله چې په دې زمانې کې هم داسې خلک شته
 چې د رښتینولۍ او مینې لپاره ځان قربانې کوي.

درويا مرگ زما زړه او جرات دواړه ووژل ، اودا احساس چې زه به وروسته هم ژوندی
 پاتېږم ډېر دردولم او کړولم ، اودتل لپاره به مې ژړل ، خوحمید به راته ډاډ راکاوه ، نه
 پوهېږم چې په دې ورځ به په دې لار څرنگه دحمید سره تللی وم خو ځیروم چې حمید په
 بشپړه توګه په پوره هوښیاری زما کړو وړو ته ځیردی.

حمید په دې شپه پرېښودم چې میلمستون ته ولاړشم او خپل کورته یی بوتلم ، شپه مې
 دحمید په کور کې په ډېر تکلیف او ستونزی سره سبا کړه.

ټوله شپه وینم وم او خپلې تېرې خوږې خاطرې مې راپه یادولې ، اودهغوی په را
 یادولو به دمره ناکراره شوم چې نږدې ول لیونی شم.

دسهار په وخت کې چې حمید وکتل ډېر په ستونزه کې رابښکېل یم نودوه ډوله ګولۍ یې
 راکړې ، که څه هم مانه خوږې خو په زوره یې رابانې وخوږې اوشېبه وروسته په ښایسته
 خواږه خوب ویده شوم ، خودې خوب له نورو خوبونو سره ډېر توپیر درلود ، یانې که
 خوږهم و ښه ول غم او رنځ په کې پوښل شوی ؤ.

نهم خپرکی

مهال بې له ځنډه پرمخ تللو، زما نا کراره روحيې بدلون نه وموندلې، حتی دورځوپه تېریدوهم ونشو کړای چې زما څخه دروړیا مرگ وېرکړي، هره ورځ به مې دهغې اوقهرمانۍ په هکله یې فکرونه کول او دهغې نېکې خاطرې به مې رایادولې او دا چې له هغې څخه راوړوسته دهغې په غوښتنه او دالله په رضا ژوندی پاتې وم ډېر رنځېدم، خوافسوس چې غیر دسوځید واوزغم څخه مې بله چاره نه درلوده، سربېره د رویا په مرگ بې کارۍ او وزگار تیا هم رنځولم، او نورمې ددې مخ نه درلود چې له چا څخه پور واخلم.

ددې لپاره چې هم بوخت اوسم او هم مې یو څه پیسې لاس ته راوستې وي په چټکۍ مې دکارلټون پسې پیل وکړ او دامې وپتییله چې دهرډول ابرومند او اعزتمند کار وړاندیزکه راته وشې نو هرومرو به یې کوم چې په دې توگه وکولای شم هم دنده پیدا کړم او هم خپله گانده جوړه کړم.

نو لکه څنگه چې ددولتي اوشخصي کارونو څخه نا هیلی شوم د ډیریورئ اسنادو (لیسنس) په فکر کې شوم او دهمدغې اسنادو پریښست ډیریوری په لټه کې شوم که گوندې کوم ځای کې ډیریوري پیدا کړم خو بیا هم له بده مرغه چې حتی په کوم ځای کې چا دډیریور په توگه هم له ځان سره ونه نیولم، هرځای ته به چې ولاړم نویوازې همدا ځواب به مې اورېده، زموږ داستخدامي کارلښتلیک (لست) بشرې دی اونویو کسانوته اړتیا نلرو.

کله چې دټولو ځایونو څخه نا هیلې شوم نو دیو کړیابۍ مدیر په وسیله مې خپل تعلیمي اسناد سره د ډیریوری اسنادو دکړیابۍ وزارت ته واستول.

د وزارت په غولي کې ډېری خلک ولاړ وو، زه هم په نوبت د دوی سره یوځای ودرېدم ډېر وخت همدلته ضایع شو ترڅو چې راته وار راوړسېد، کله مې چې غوښتل خونې ته دننه ننوږم، چوپړ کوونکې (ملازم) له مټه ونيولم اوره یې وویل: ښاغلیه، بڅښنه غواړم لا تر اوسه ستاسې واره نه دی رارسېدلې!

وروسته یې یوځوان ته چې د ودانۍ تر څنګ د پاتخو (زینو) سره جوخت ولاړ و غوږته وکړه، ما داځوان تردې دمه په نمبر کې نه ولیدلې ویې ویل (وارد دغه ښاغلي دی نه ستاسې!)

د چوپړ کوونکې دې خبرې سخت په غوسه کړم او په نارو او سورو مې پیل وکړ او په زغرده مې ددې ملازم نه سروټکاوه، زما به چیغواو غالمغال د وزارت یو مامور خبر شو او دخپلې خونې څخه رابهر شو، کله چې ما ته رانږدې شو نو چپ چپ یې راته ولیدل او بیایې وویل: ولې دې چیغې جوړې کړې ښاغلیه؟ چوپړ کوونکې وروړاندې شو په داسې حال کې چې حق په جانبه خبره یې غوره کړې وه ورته یې وویل چې د دې ښاغلي وار لانه و رارسیدلې او غوښتل یې چې په زوره دننه شي او اصلاً وارد هغه بل وځودا چې ما پرېښود نو نوموړې په چیغواو کوکارو پیل وکړ.

د چوپړ کوونکې له دې درواغو څخه سخت په غوسه شوم او د ډېرې غوسې نه نږدې و چې لیونی شم، په داسې حال کې چې د غوسې نه ټول لږېږدم د ولاړو کسانو څخه مې مرسته وغوښته او هیله مې ترې وکړه چې دوزرات مامور ته حقیقت ووايي خو رښتیا او درواغ سره روښانه شې او د ملازم د ابېځایه ادعا جوتنه شي.

خوله بده مرغه د ولاړو کسانو څخه هېڅ چا گواهې ورنکړه چې حقیقت څه شی دی، ځکه دوی ډارېدل که چېرې گواهې ورکړي نو داسې نشي چې نوموړې مامور یې کار ورځراب کړي او بیایې ورته ونکړي.

کله چې پوه شوم چې دا ټول ډاره څه نه وایي نو په نا کراری او غوسه مې ټول حال ورته ووايه او ورته مې وویل چې دا ډاران دخپل ډار له کبله دا کار نکوي او ددې په څنګ کې مې د اهم ورزیاته کړه چې دا چوپړ کوونکې دخلکو څخه بډې اخلي او خلک بې نمرې تاسې ته درلیرې اوزما څخه یې هم رشوت وغوښته خودا چې ما بډې ورنکړه نو داسې جاراو جنجال یې جوړ کړ چې تاسې ته دا زبات کړي چې زه گواکې ددې ځای ارامه فضا خرابوم.

زما خبرې په نوموړي ماموربرعکس غبرگون وکړ اوناخاپه يې له گربوان څخه ونيولم اوليرې يې غوڅارکړم ، او هغه وخت يې امر وکړ چې سمدستي غونډه جوړه کړي اوزما پروړاندې څه وليکي ، غونډه جوړه شوه او زما پروړاندې يې داسې وليکل چې ماد رسمي اتو پرمهال دنوموړي وزارت ديوه پاک اوصادق چوپړکوونکي شخصيت اودندې ته توهين کړی او هغه مې گواښلې دی . اوددې ترڅنگ مې دوزارت خانې نظم اوارامتيا ته هم زيان رسولی دی ، ما چې کله دا خبره واوريده نورمې بله خبره ونکړه او درېدل راته بې ځايه ښکاره شواودخپل راتگ څخه دې وزارت ته ډېر پښېمانه شوم .

هغوی دجوړې شوې غونډې پرېنست زه دپوليسوما موريت ته وسپارلم او د پوليسو سرما مورېې له دې چې زما خبرې ته غوږ کېږدي ، زما دوسيه يې وليکله او د اجراتو لپاره يې قضايي مقاماتوته ولېږلم .

په څېړنتون (تحقيق خانه) کې مې ټول بهير هوبه هو اوتکې په ټکې څېړونکي ته ووايه ، هغه هم ځيرو اوپوه شوچې زه رښتيا وایم ، زما پروړاندې يې چل سازي کړې او هسې خوشې په خوشې يې راته دوسيه جوړه کړې ده ، نوزما پر حال يې ډېرافسوس وکړ او زړه يې راباندې وسوځېد ، نوامريې وکړچې ما ژر تر ژره خوشې کړي .

کله چې دڅېړنتون څخه بهر راووتم نوبيا هم بې کاره اولالهند وم يوه شېبه خوپه واټونواوپارکونوکې وگرزیدم اووروسته له هغې ميلمستون ته ولاړم ، کوټه مې دځان پسې کلپ کړه اوپه ژور اند ډوب شوم ، غوښتل مې چې په هرډول کيږي ځانته کار پيدا کړم .

په همدې فکر کې ډوب وم چې ناخاپه مې خپل هغه ملگری راپه زړه شو چې گاراج يې درلوده ، مخکې ما دخپل پلار موټر په همدې گاراج کې دراوه اودگاراج څښتن تر حده زيات ماته درناوی درلود ، په کراتو کراتو يې له ما څخه غوښتي ول چې که چېرې کوم کار يا ستونزه راته پيدا شوه نو هغې ته ووايم ، سمدستي دميلمستون څخه راووتم او راساً دکاراج پر لوري ولاړم له نېکه مرغه هغه مې په خپل کاري دفتر کې پيدا کړ دکاراج خاوند زما پر پريشانه اوگډوډ اکر ډېر تعجب وکړ .

بې له مقدمې مې ورته ټول هغه څه چې پرما تېرشوي ول وويل اوله هغه څخه مې وغوښتل چې دشونتيا په صورت کې که کوم کار راته پيدا کولای شي پيدا يې کړي ويې وپوښتل :

«آيا کولای شي چې په ټکسې باندې کار وکړې ؟»

په خوشالۍ مې ورته وويل:

«هوکې، بلې!»

ويې ويل:

«ډېره ښه ده سبا سهار دوخته راشه او ټکسې دگاراچ څخه بوزه» اوددې ترڅنگ يې څه پيسې هم دپورپه ډول راکړې چې خپل سراو صورت منظم کړم په ډېره خوشالۍ مې دگاراچ خاوند څخه چې کوم کار يې ماته پيدا کړی ؤ، مننه وکړه اورسره مې دخداي په امانې هم وکړه او بېرته ميل مستون ته راغلم دا چې دومره مودې بې کارۍ وروسته مې کار پيدا کړی ؤ ډېر خوشاله وم، په دې توگه ما اوس کولای شول چې سر د سبا څخه کار وکړم اود خپل ژوند رکودي اکرپاي ته ورسوم.

بله ورځ مې خپل سراو صورت منظم کړ اولږدوخته له خوبه راويښ شوم اوراساً دگاراچ پر لولولم، دگاراچ خاوند يو وړوکې ټکسي زما په واک کې راکړ اوزه هم بې له ځنډه د موټر په چوپړ بوخت شوم.

سره ددې چې په لومړيو کې مې د ښار ځينې سيمې نه وې ليدلې او يا نه وم بلد خو وروسته، وروسته چې وگرځېدم بلد شوم او په داسې شرايطو کې مې چې کوم کار پيدا کړی ؤ ترې خوښ اوراضي وم.

لسم خپرکی

شپږمياشتې په همدې ډول تېرې شوې ترڅو يوه شپه مې غوښتل چې چلو کباب وخورم د چلو کباب هوټل سره نږدې يوه دتورټکري ولاړه وه اولاس يې راکړه څه هم مانه غوښتل چې سورلی بوزم اوډوډۍ خوړلو ته روان وم خوبيا مې هم ناڅاپي بريک ونيو ، که څه هم نه پوهيدم چې ولې مې په بريک پښه کېښوده ، خوبيا مې هم بريک ونيو ، دتورټکري څښتنه بې له دې چې څه ووايي موټر ته راوخته او ديوه واټ پته يې راکړه ، لا به سل متره نه وم تللې چې د تورټکري څښتنې خپل ټکري له سره لرې کړا وپه خپل دستکول کې يې کېښود او هغه وخت يې په کرار او اززه مخاطب کړم اوراته يې وويل :

« سلام بهمن خانه ! »

په تعجب مې سروگرځاوه که کسم شهلا ناسته ده او په خدا ماته گوري ، دشهلا له ليدلو ډېر خوشاله شوم هغې هيله وکړه چې ټکسي ودروم ، همدا کار مې وکړ هغه دشا سیت څخه راکښته شوه او مخکې سیت ته راغله او ماسره څنگ کې کېښناسته ، زمورلومړنۍ خبرې دشهلا گيلې اودنگلې وې چې له ما څخه يې کولې ، په همدې گيلو ، گيلو کې هدف ته ورسيدو ، شهلا را څخه هيله وکړه او که رښتيا ووايم نو بلنه يې راکړه چې دمانام ډوډۍ سره يو ځای وخورو ، ورسره مې ومنله او کور ته يې ولاړم ، شهلا دمیلمنو خونې ته بوتلم او خپله دمړۍ تيارېدو لپاره پخلنځي ته ولاړه داخونه په خورا سليقې سره سينگار شوې وه .

دمېز په سر يو ډېر ښايسته دسرو ، شنو ، ژېړو مصنوی گلانو گلدانونه ايښودل شوې وو ، ددې ترڅنگ ډېر ښايسته او خوندورې تابلوگانې هم په خونه کې راڅرېدلې وې چې

خونې ته يې ځانکړې بڼکلا ورکوله اودغه راز د رنگارنگو خراغو نو رڼاگانو هم يوډول سينگار او بڼکلا کوټې ته ورکړی وه.

شهلا د ماښام ډوډۍ تياره کړه او په يوه گرم چاپېريال کې موسره يوځای وخوره، وروسته هغه جگه شوه اود گلدان پر لوري ولاړه اود گلدان څخه يې يوسورگل را وشکاوه اوماته يې راکړ او ويې ويل:

بهمنه زه داسورگل تاته درکوم پوهېږې چې سورگل څه

هغه وخت مې ددې خبره په نيمايي کې غوڅه کړه او هغه مې په خپله غېږ کې را بڼکېل کړه ، احساس مې وکړ چې هغې د سره گل په راکولو سره دخپلې مينې څرگندتيا وکړه نو څنگه چې په دې وخت کې بې کوره اوبې اوره وم نو ددې مينې څخه مې په خلاصه غېږه هر کلې وکړ ، داځکه چې په گانده کې د گيلو او دننگلو موقع پاتې نشې .

درويا د ژوند ټوله کيسه مې ورته وکړه او ورته مې وويل که زما تېرې شوې سهوې يې بخښلې وي نو هيله کوم چې راسره واده وکړي .

ويي منله او څو ورځې وروسته چې حميد هم راغلي و اود شهلا يوشمېر خپلوان هم شته ول واده موسره وکړ ، په دې توگه زمونږنوي ژوند پيل شو اوزمونږ د زوی په پيدا کېدو مو خوشالې لاسې زياته شوه ، نولکه څنگه چې مې په ژوند کې ډېرې ماتې ، ناکامۍ او مايوسۍ انگيرلې وې نو نه مې غوښتل چې زما زوی او مېرمن دې هم وزغمي او يا دې پرې داسې يواکر راشي که څه هم د شهلا پلار خورا بډايه اودشتو خاوند ؤ او په واروار راته شهلا ويلې و چې (کازرون) ته ولاړ شو هلته ددې پلار سره يوځای و اوسېږو خو مانه منله اوداخلې حقير اونا خيزه ژوند راته ددې د پلار په ارام اوسو کاله ژوند په کراتو کراتو خورا ښه بڼکار بډه .

کومې خواړې او کړاونه چې ما دخپل ژوند دښه والې په پار پيل کړې ټولو ځای ونيو او په لږ وخت کې مو ژوند خورا ډير بدلون وموند اوماپه ډيرې خوشالۍ او سوکالۍ سره دخپلې مېرمنې اوزوی په څنگ نېکمرغۍ ورځې تېرولې ، دې لړۍ همداسې غځونې کولې اومونږ دخپل ژوند څخه لذت وړ ، ترڅو يوه ورځ دکازرون څخه د شهلا د پلار فکس راغی چې په ډېرېداو کرغيږن اکرکې را بڼکېل ؤ ، او غواړي چې شهلا وويني ، ددې تلگراف (فکس) په رارسېدو سره مونږ شپې د شپې دکازرون په لور روان شو خو لږ وخت ورسېدو ، ځکه د شهلا پلار زمونږ له ورنگ څخه درې ساعته وړاندې مړ شوی و ، سبا دهغه جنازې ته دکازرون ډير خلک راغلي ول چې په دې ډله کې ددې د پلار ملگري اوڅه

خپلوان او گاونډي هم وو موږ يوه اونې وروسته د ټولو مراسمو له ختمېدو سره سم بېرته تهران ته راستانه شوو.

ددې بډايه سړي له مرگ څخه وروسته دده مال شهلا او خورته يې په ميراث پاتې شو، او همدا مال او دولت لامل شو چې شهلا په نا خاپې ډول بدلون وکړي هغې په دې پلمه چې نه غواړم خپل پخوانی کار پرېږدم او هغه کور چې دايې غواړي لاړ شو، راسره بد چلند شروع کړ او دخپل زړه کارونه يې کول، د پلار ميراث دومره بې خوده او مغروره کړه چې هېڅکله يې نه په چا اونه په کوم څيز پاملرنه کوله، او يايې ددې خيال ساتلې وای حتی اوس يې زما خبرو ته هم ارزښت نه ورکاوه هغه اوس هره شپه د جوارۍ او شپو غونډو ته تلله، هغې به په دې غونډو کې نڅا کوله سندرې به يې ويلې، شراب به يې څښل او هر ډول کړنې به يې کولې په پايله کې به په ټيټ سرچې ټولې پيسې به يې بايللې وې او نشه به وه کورته راتله. هغې ددې ټکې څخه چې دنارينه او بنځينه جوارگرو دمحفل شمعو يا رڼاوو خوند اخيسته او د يو ډول سرلورې احساس به يې کاوه او ددغې ډلې له خبرو څخه چې ډير ښايسته او زړه دردونکې اواز لري خوند اخيسته او لږه پاملرنه يې هم نه پر ما اونه زما پر زوی کوله، په دې ډول زه ساده او مسکين لاهم په دې تمه وم چې يوه ورځ به شهلا ددې ليونتوب څخه لاس واخلي او بېرته په خپل لومړني ساده او عادي ژوند ته مخه وکړي خونه هېڅکله نه دا ټول زما ساده گې او نېک نيت و.

زه يوازې دخپل زوی د برخليک او خوشالي ته اندېښمند وم او دا خوشالي يوازې درويا په لاس کې وه يانې اوس دخداي (ج) څخه وروسته يوازنی کسه رويا وه چې کولای يې شول په خپلې روڼې او نېکواخلاقي هغه ښه وروزي.

ما ډېر کونښن وکړ چې شهلا ددې کارونو څخه منعه کړم او دخپلواړيکو او زوی په خاطر هغه بېرته خپل عادي اکرته راوگرځوم او نور يې د جوارگرۍ او گډاپه غونډو کې پرې نږدم خودې کار نه يوازې گټه ونه کړه بلکې زما د زوی روزنه او پالنه هم زما پر غاړه شوه، يانې هغه به اوس ډېرې شپې ترسهاره د جوارگرۍ او گډاپه غونډو کې ناسته وه او سهار سهار به په داسې حال کې چې نيشه به هم وه کورته راغله.

بيامې هم خوځوځلې ورته وويل چې لاس ددې ناوړه کارونو څخه واخلي او نور خپل عادي ژوند ته دوام ورکړي خو گټه يې ونه کړه او زما خبرو باندې يې غوږ هم ونه گراوه، سره ددې چې پوهيدم شهلا د جوارگرۍ په غونډو کې گډون کوي، گډيږي، سندرې هم وايي، شراب څښي او

خوپه دې هم ډاډه وم چې هغه به زما د زوی په خاطر هېڅکله زما سره خیانت ونکړي او هېڅ کله به زما د زوی سرچاته ټیټ نکړي ، خوای کاش چې په هماغه لومړیو کې مې نه وای پرې بڼې چې دومره آزاده شي او دومره بې باکه وگرځي چې پایله کې مې برخلیک داسې شي .

هغه ورځ به مې هېڅکله هېره نشي چې مایه گاراج کې موټر جوړاوه او د ساعت ستنه دورځې په درې نیمو خرڅېده چې د سرای څو کیدار راغبرکړ او وویل چې په ټیلیفون کې دې څوک غواړي په منډه دفتر ته ولاړم او غوږې مې پورته کړ چې دهغې لوری یو ناپېژندل شوي کس خبرې کولې او داسې څه یې ویل چې ماته هېڅکله د منلو وړ نه وو ، دا کس بې له دې چې خپل نوم ماته وښايي یوه پته یې راکړه او نور بې غوږې کېښود .

دیوډول حیرانتیا او سستوالي سره لاس او گریوان شوم ، غوږې مې له لاسه ولویده ، د سرای څو کیدار رامنډې کړه او غوږې یې پرځای کېښود ، پوښتنه یې راڅخه وکړه ، ښاغلیه حال مو خراب نه دی ، ورته مې وویل ، ولې ښه یم ورسته له هغې هغه مړې خولې چې په مخ او تندي مې پیدا شوې وې پاکې کړې او د گاراج څخه وتم او دهغې پټې پر لور روان شوم کومه چې ناپېژندل شوي سړي راکړې وه .

ما د اکورډ پر ښه پېژانده که ناپېژندل شوي کس ما ته سمه پته راکړي وي نو باید خوشې وروسته زما مېرمنه ددې کور څخه چې د حمید پلار پورې یې اړه درلوده او څو ورځې مخکې یې له خاوند څخه اخیستی ؤ راووځي .

زما لپاره د منلو وړ نه وه چې زما مېرمن ، زما د زوی مورو دې ، زما د صمیمې او نږدې ملگري سره په دې کور کې یوازې واوسي .

نه داغیرې ممکنه وه ، دا هېڅ کله زما لپاره د منلو وړ نه وه او نه مې شول کولای چې دا هرڅه ومنم ، په همدې ترتیب مې د ځان سره وویل چې ای کاش د ناپېژندل شوي سړي خبره دروغ وي . اوای کاش دا ټیلیفون چاراته د قصد او کینې له مخې کړی وي چې غواړي دخلکو گډ ژوند او کورنۍ نظام سره خراب کړي .

زړه مې غوښتل چې په خپل وجود کې د گومان او تردید نیلې (رینې) وچې کړم ، دهرشي په اړه مې کولای شول چې اند وکړم ، غیر د شهلا او حمید د خیانت په اړه هغه هم زما سره ، آخر څنگه مې کولای شول باورو کړم چې زما صمیمې او آن د ژوند ملگری هغه څوک چې زما د ژوند په خوږو او ترخو او ټولو هغو ستونزو کې چې زه به ورسره لاس او گریوان وم لاس راکاوه ، ماسره داسې لوی خیانت وکړي .

که داسې وي نو انسان نور په خپل ژوند کې پر چا اعتماد او باور وکړي، خونه په واقعیت کې دا خبره دروغ ده او کوم سړي د حسادت او کینې له مخې دا خبره کړې ده، د خدای (ج) دربار ته مې د بې نیازی او تمنا لاسونه اوږده کړل او ترې مې وغوښتل چې زما د وړ زوی اوبې گناه زوی له کبله دا هر څه وژغوري او پرې نږدې چې زما ښایسته او حسینې مېرمن، زما د زوی مور، په یوه ناوړه ناروغۍ اخته شي په داسې ناروغۍ چې د بېرته راستنیدو لاره ترې نشته.

خولازما دعاگانې پای ته نه وې رسېدلې چې دکور ور بېرته شو، سمدستي مې ځان یو څنگ ته کړ چې ښکاره نشم او څوک مې ونه ویني، په دې وخت کې یوه ښځه چې په تور ټیګري کې یې ځان په بشپړه توګه رانغاړلی ؤ او هېڅ د پېژندلو شونتیا یې نه وه له هغه کوره راووته او وروسته، د خدای په امانۍ څخه چې حمید ورسره تروره بورې د بدرګۍ لپاره راغلی ؤ په یوه ټیګسي موټر کې سپره شوه، د نوموړي کور ور وتړل شو او موټر هم حرکت وکړ، ما هم یو بل ټیګسي پسې ونيو او هدايت مې ورکړ چې هماغه ټیګسي وڅاري (تعقيب کړي) هغه چې زما پرېشانه اکرولید زما غوښتنه یې ومنله او دهغه بل ټیګسي په تعقيب یې پیل وکړ.

تر څو چې دې موټر زموږ د کوسره بریک نه و نیولی ما ګومان کاوه چې دا ټول درواغ دي او هېڅ حقیقت نلري او دا زما ښځه نه ده خو کله چې موټر زموږ د کور سره بریک ونيو نو شهلا مې ولیدله چې خپل ټکری یې قات کړ او په دستګول کې یې کېښود او وروسته له هغې د موټر څخه پلې شوه. حقیقت راته لږ څه روښانه شو، هغه حقیقت چې هېڅکله مې باور پرې نشو کولای او هېڅکله مې هغه نشول منلای.

ژوند راته بد ښکاره شو په هغه شېبه کې مې د ټولوزاویو څخه د حمید او شهلا خیانت وانګیرل، د خپل مرحوم اوبې گناه ماشوم پر حال مې ډېر افسوس وکړ، خو وروسته مې بیا هم د همدې ماشوم له کبله چې سبا په ټولنه کې ژوند کوي او یو موقف ته رسېږي ځان کنترول کړ او د ټیګسي چلوونکي نه مې مننه وکړه او زه هم پلې شوم.

رښتیا ستاسو څخه پوښتنه کوم ښاغلی قاضي که تاسې په داسې یواکر کې زما پر ځای وای نو څه به دې کړې وای؟

ایا چيغې او کوکاري مو کولې، آیا هغه مو وژله او کنه او که هېڅ موهم نه ویل او غلي کېښناستې چې ښځه مو له تاسې سره خیانت وکړي او تاسې یې ننداره وکړئ.

اوتاسې ښاغلي وکیل. که تاسو زما پرځای وای آیا همداسې غلي کښېناستئ او ننداره مو کوله او پرېښودل مو چې عزت او شرافت مو په بازار کې لېلام شي. نه هېڅکله نه د ډېرې غوسې او درد له لاسه به لیونی شوی وای، او په چیغو چیغوبه مو ټوله نړۍ خبره کړی وای چې ستاسې مېرمنې، ستاسې دا ولاد مور او ستاسې محبوبې ستاسې سره خیانت کړی دی.

اوتاسې ښاغلي وکیل، آیا نشئ کولای چې په داسې یو اکر کې دیوه رښتیني او صادق مېړه زړه درک کړئ، نو که تاسې هم زما پرځای وای نو اوس به مو خپله پرېکړه بدله کړی وای او ویل به مو چې تاسې اشتبا کړې ده او هغې له ماسره خیانت کړی دی او زه هېڅ پرېنه یم او که چېرې داپوښتنه کوئ چې موږ بویه دهغې د سپیناوي لپاره هم وخت ورکړو ترڅو سم باور وکړو نو ستاسې په ځواب کې باید ووايم چې هوکې، بویه هغې ته وخت ورکړل شي چې خبرې وکړي او د ځان سپیناوي وکړي.

خودا باید هم ووايم چې دا کار به دکورني قانون لپاره یو ډېر لوی خیانت وي او دا ټول به هغه څه وي چې نه یوازې زما په اند بلکهې د نړۍ پرمخ د ټولو انسانانو په اند د منلو او زغملو وړ نه وي او بویه چې داسې وگړو ته حق هم ورنکړل شي، خو د ټولنې غوندې ال سره وپاشي.

نو په دې اساس بویه عجله او تادي ونه کړئ، لکه څنگه چې ما ونه کړه او ښايي تاسې اوس دې ته هم به تمه اوسئ چې ما څه وکړل او نور څه پېښ شول.

یانې غبرگون مې څه ډول و، نو هیله کوم چې ښه راته غوږ کېږدئ او بیا قضاوت وکړئ. د شېلا پسې جوخت زه هم کورته ننوتم او هغې په هغه وخت کې زماله لیدو څخه یو ټکان وخوړ، ویرې او نارامۍ یې ټول بدن محاصره کړی و او له ډاره ټول بدن یې لږزې نیولې و.

هېڅکله یې فکر نه کاوه چې په دا وخت دې زه کورته ورشم او یا داسې بدشور ما شور وکړم. زه هم په داسې حال کې چې ډېرې غوسې نیولۍ وم چغې مې کړې او ورته مې وویل: پست فطرتې حد اقل زموږ په معصوم او کوچنی بچی خورحم وکړه، په هغه زوی چې ته یې مور او زه یې پلاریم، مگر تا په خپله ماته د واده وړاندیز نه و کړې، مگر تا راسره ژمنه نه وه کړې چې ته به ماته یوه وفاداره مېرمنه اوسې، نو اوس ولې غواړې چې زموږ ژوند تباه او برباد کړې.

ولې؟ ځواب راکړه، اخر ولې زما صمیمی ملگری حمید دې د خپل خیانت لپاره وټاکه ، موټر یې درلودځکه ، شیک او بڼایسته یې اغوستل ځکه ، د بډایه او مالدارې کورنۍ غړی دی ځکه او که د ښو اخلاقو خاوند او ساعت تېری انسان دی ځکه، کوم یو، ها، کوم یو؟

ولې تاسې ښځې دومره پس فطرته او بې شخصيته هستۍ چې انسان نور په خپل ژوند کې په هېڅ چا حتی په خپل ملگري هم اعتماد او باور نشي کولای.

اخر ولې دې زما له داسې ملگري سره چې له وړکتوبه سره یو ځای راستر شو او تردې دمه مو یوله بل سره مرستې کولې، مینه مو کوله... خیانت وکړ او هغه دې هم په خپلې ناوړې ناروغۍ کې رابښکېل کړ. اوس نور نو انسان بویه په چا اعتماد وکړي؟

مسلماً پر هېڅ چا نه او دا بې اعتمادی تاسې ښځو زموږ د سړیو په منځ کې راپیدا کړې ده. ولې په دې کارونو زموږ پاک سپېڅلي او بې جوړې ملگري راڅخه بېلوي؟ که دوستي او ملگرتیا همداسې ده نو لعنت دې وي په داسې ملگري او ملگرتیا، او که داسې نه وي نو ولې زما لپاره داسې شوه؟ اخر ولې؟

زما د خبرو پروړاندې غلې شوه او یوازې سکوت یې غوره کړ، سړیې ښکته ځوړند کړ او یوازې اوبښکې یې تویې کړې او ما ټول شرم له پوره ځانگړتیاوو سره د هغې په وجود کې ولیده.

زړه مې غوښتل چې په پښو کې مې ولوېږي او دکرې گناه څخه یې راڅخه بخښنه وغواړي او راسره ژمنه وکړي چې نور به خپل عادي اکر ته راستنېږي.

زما په وجود کې لا اوس هم زموږ د زوی له کبله د بخښنې عاطفه ژوندۍ وه، اودې بخښنې او عاطفې کواي شول چې زموږ د دواړو ژوند وژغوري.

په همدې موخه مې په ارام او شمارلي اواز مخ په ډېر مهربانۍ د هغې پر لور واپراوه او ورته مې د نصیحت به ډول وویل، وگوره شهلا، تېر شوي تېرشول راځه اوس دې د خپل زوی د راتلونکي په اړه لږ سوچ وکړه او خپل مخکیني ژوند ته راوگرځه، زه مطمئن یم چې د خپلو کړو کارونو څخه پښېمانه یې، همداسې نه ده؟ لکه څوک چې له خوبه راوینس شوی وي سړیې راجگ کړ او ویې ویل:

(که پښېمانه یم نو څه کار کولای شم؟)

(ژمنه وکړه چې نور به خپل دغه بد او ناوړه افعال نه تکراروي او نور به دغه کارونه چې تردې دمه دې کول نه کوي.)

(يانې ما بخښې؟)

(که په رښتيني او واقعي توگه راسره ژمنه وکړې او د خپلو کارونو څخه پښېمانه شي نو د خپل او زوی د گاندي لپاره او په ټولنې کې د خلکو پروړاندې د خپلې د بدنامې له کبله دې بخښم.)

(ژمنه کوم بهمنه، ژمنه کوم او په خدای قسم يادوم چې پس له دې به تا لپاره يوه وفاداره مېرمنه او د زوی لپاره مهربانه مور واوسم).

په داسې حال کې چې لږزیده او اوښکې يې تويولې ځان يې زما په غيږ کې راغوځار کړ او په نیمه ژبه په غوڅو، غوڅو غونډلو او ويينو چې اوښکې ورسره هم بدرگه کېدې راته وويل، ته څومره ښه يې بهمنه، ته څومره مهربانه يې بهمنه، ته څومره...

دا چې په دې توگه بريالی شوی وم، چې رويا خپلو کړنو ته ځير کړم او توبه پرې وکارم چې خپل ارژوند ته بېرته راوگرځي، ډېر خوشاله ووم او د ارامۍ احساس مې کاوه او دې ارامي ما اوزما د زوی لپاره د يوه ښه راتلونکې درې کسيزه کورنۍ زيری راکاوه. شېلا يوځل بيا تېر او ساده ژوند ته راوگرځېده او دا هغه څه ول چې ما يې هيله درلوده.

يولسم څپرکی

په دې وخت کې تورن چې ډېر سترې مالومېده د خوشېبو لپاره چوپتيا غوره کړه، سترگې يې په ناپايه غم کې ورکې وې او شونډې يې هم وچې شوې وې، داسې برېښېده چې گواکې نور څه نه لري چې محکمه کې يې بيان کړي او د ټول ژوند برخليک يې همدا و.

يو ډول ځانگړې چوپتيا د محکمې فضا محاصره کړې وه. په محکمه کې ناستو ټولو گډونوالو خپلې ساگانې په خپل ستوني کې زندۍ کړې وې او غوږ غوږ ول چې د بهمن د ژوند يا داستان پاتې برخه واورې.

په دې وخت کې قاضي القضاات په ارامۍ سره سرراپورته کړ او تورن ته يې وويل: (لطفاً ادامه ورکړئ...)

تورن اوبه وغوښتې اوبه يې ورته راوړې او په يوه دمه يې وڅښلې، او وروسته له هغې چې ډېر خپه او ناكراره برېښېده پاتې كيسه يې داسې پيل كړه: له هغې ورځې وروسته نږدې پنځه مياشتې زموږ په كراۍ او خوشالۍ تېرې شوې، شهلا واقعاً په بشپړه توگه بدلون كړی و او حتی اوس له پخوا څخه لا ښه د كور سمبالښت ته ځير وه. اوس به چې هره شپه كورته تللم نو هغه به مې ليدله چې زموږ د ماشوم او نازولي زوی سره په لوبو بوخته وه، ددې كار له ليدو څخه به مې خوند اخيست او زما د ټولې ورځې ستړيا به ددې صحنې په ليدلو ختمه شوه. ما يو ځل بيا نېكمرغي لاسته راوړې وه او دې لړۍ تر ډېره غځونې كولې، ترڅو چې يوه ورځ د گاراج خاوند راته وويل، چې د كوم ضروري كار لپاره (آبادان) ته ځي او زه هم بويه ورسره ولاړ شم، لكه څنگه چې له هره پلوه ډاډه او مطمينه وم په پراخه تهنه مې ورسره ومنله او هماغه شپه مې ټوله خبره خپلې مېرمنې شهلا ته وويله.

سهار د وخته د گاراج خاوند سره د آبادان پر لور روان شوم. نږدې دوه اونۍ زه او د گاراج خاوند په آبادان کې وو چې يوه ورځ يې راته خبر راكړ چې سبا سهار دواړه (حرم) شهرته ځو او حداقل شپږ ورځې هلته (حرم شهر) کې پاتې كېږو.

كله چې بېرته تهران ته راستنېدو ډېر خوشاله وم. په تلگراف (فكس) کې مې خپلې مېرمنې (شهلا) ته خبر ورکړ چې شپږ ورځې وروسته انشاالله كور ته درځم او وروسته له هغې مې خپلې مېرمنې او زوی ته څه ډالۍ واخيستې، خو له نېكه مرغه د گاراج خاوند كار په نوموړي ځای کې په دوه ورځو کې پای ته ورسيد، او زه د تلگراف د پيغام څخه څلور ورځې مخکې خپل كور ته ورسيدم. كله چې مې د گاراج خاوند سره خدای په

اماني وکړه نو په موټر کې د خپل کور پر لور را رهي شوم همدا چې د څو ورځو مساپرۍ وروسته خپل کورته راتلم او خپله مېرمن او زوی مې ليدل ډېر خوشاله وم، خو نه پوهېږم چې ولې هېڅ په هېڅه مې زړه درزیده او داسې گومان مې کاوه، چې گواکې کومه ناوړه پېښه راپېښېږي.

کله چې د کور سره دموتېر څخه پلې شوم نو دموتېر پیسې مې ورکړې او دکور ټالۍ مې ووهله، خو چا ور راته پرانه نېست. څو وارې مې دکور ټالۍ ووهله خو هېڅ ځواب مې وانه وربد.

ډېر خبر شوم چې داڅه پېښه شوی، خو وروسته مې فکر وکړ کیدای شي چې زوی او مېرمن مې دکور سامان او ترکاري اخیستلو لپاره بهر وتي وي.

نو دا مې وپتېيله چې په دېوال کورته ورواړم، خو په دې خت کې سیمه ییز پولیس چې زموږ دکور سره نږدې ولاړ ول او همدلته یې پوسته هم وه پوه شول چې زه دکور خاوند یم، نو راغلل او ماته یې یو لیک چې دهمدغې ځای دپست رسوونکو له خوا چې شهلا لیکلی و او دوی ته یې سپارلی و راوړ. دوی له ما څخه رسید واخیست او دخدای پامانۍ څخه وروسته لاپل، کله مې چې لیک پرانیست نو دیوه ترڅه حقیقت څخه خبر شوم. زوی مې دکور داوبو په حوز کې دلویدلو له امله مړ شوی و، او څېړونکو زما مېرمن دتحقیق لپاره بولې وه.

ستړی او ستومانه د دېوال خواته ورنږدې شوم او اخیستې ډالۍ مې ددېوال له لارې کورته ور خطا کړې او زه هم ددېوال له لیاری کورته ورواوبستم او خپلې کوټې ته ورغلم. په ټولو ځایونو کې چوپتیا او سکوت خپلې وزرې خورې کړې وې، په الماری کې مې دزوی انځور دخدا په اکر کې لیدل کېده په حیرانۍ او ژرغوني انداز مې انځورته وکتل حتی دژړا توان مې هم نه درلود. دکوټې په یوه کونج کې مې دماشوم او بې گناه زوی وړ کټ پروت و او داسې احساس مې کاوه چې دټولو دېوالونو څخه غم او خپګان وریري، په همدې سوچونو کې ډوب وم چې نور به هېڅ کله دخپل ماشوم زوی ژړا او خدا وانه ورم او هېڅکله به ددې کوکاري په کوټې کې انگازې جوړې نکړي چې دغې خبرې نږدې سوځولی وم. داکور نور دتل لپاره غلې شوی و او ددې خاموشۍ څخه دمرګ بوي تللو، ما باید په ناباورۍ داتریخ حقیقت منلی وای، چې زما زوی مړ شوی دی، زما هغه زوی چې ما ددومره وخت دهغه لپاره کوښښ او زیار کاوه چې گانده یې روښانه کړم، خواوس چې هغه نشته څرنګه دهغه مرګ ومنم او څرنګه بې له هغه ژوند وکړم.

د کړکۍ خواته نږدې شوم ، ساعت ته مې وکتل چې د شپې یولس بجې وې ، خو د شهلا خڅه هېڅ خبر نه و ، یانې هغه تراوسه هم نه وه راغلې ، زما دسترگو لید د حوض هغه اوبو پر لور ورواوبنت چې زما زوی یې له ما خڅه اخیستی و او زه یې دخپل زوی خڅه جلا کړې وم .

د سپوږمۍ رڼا هم داوبو په منځ کې پرقېده ، د دېوال په څنګ کې یوه سپینه پيشو ولاړه وه او زما دراوړو ډاليو پر لوري یې برګ ، برګ کتل .

ډول ، ډول سوچونو او فکرونو پیسې را اخیستی وم ، ماته یو ځل بیا د تېر عشق او مینې خاطرې را په یاد شوې او یو ځل بیا دروړیا کړنې را په یاد شوې ، یو ځل بیا سوچونو پسې واخیستم چې دروړیا سره مې مینه پیل کړه . روړیا بستر شوه ، روغه شوه او با الاخره مړه شوه ، د شهلا سره بلد شوم ، زوی مو وشو ، لږ را غټکی شو او اوس دادی مړ شو ، او بله دا چې اوس مې مېرمن لا خپرنې او تحقیق ته هم تللی . ای خدایه داڅه حال دی .

ډېره شېبه سوچ وړی وم چې یو وخت کې راپه خود شوم که کسم د شپې درې نیمې بجې وې ، لږ مې حال را ښه شو ، د کوچ پر لوري ولاړم او کراره په کې کښېناستم ، سګرېټ مې ولگاوه او بیا هم په سوچ کې ډوب شوم ، لا په سوچ کې وم چې د وره اواز مې تر غوږو شو ، ښه ورته څیر شوم گورم چې چاد وره په کلپ کې کلي وراچولې او خلا صوي یې . یوه شېبه وروسته ور خلاص شو ، هرگوره شهلا کورته راننوته ، لومړی خوماته څیرن شوه خو کله یې چې څراغ ولگاوه نوماته یې پام راواوښت ، له وېرې او هیجان خڅه په خپل ځای کې ودرېده .

هغه کوم فکس چې ما ورته رالېږلی و او دې ته مې دراتګ ورځ ویلی وه حیرانه شوه چې څنګه دخپلې ټاکلې ورځې خڅه دمخه راغلې یم ، مخکې راغله اوزما سره نږدې پرځمکه کښېناسته او بې اختیاره یې په ژړا پیل وکړ ، خوناڅاپه یې ژړا بس کړه او وېرې ویل :
((زه نوره ستا په درد نه خورم ، ماته طلاق راکړه ، زه د بل سړي سره مینه لرم پر حمید مینه شوې یم)) .

لیونی شوی وم ، ځان مې په ډېرې ستونزې کنټرول کړ او ترې مې وپوښتل :
((آیا هغه هم له تاسره مینه کوي)) .

دامهمه نه ده ، دا چې زه ورسره مینه کوم بسیاده ، ته بویه ماته طلاق راکړې ، ځکه زه اوس نوره ستا په درد نه خورم)) .

نه پوهېږم چې څه حالت به مې درلود ، ځکه زوی مې هم مړ شوی و ، اوس زما ټول اند د زوی د مرگ په هکله و اودې خبرې ته اصلاً هېڅ ځير نه وم .

((که چيری تاته طلاق درکړم نوزمامينه اود زوی مرگ به مې څنگه شي ؟)).

يوه کريحه اوله ملنډو څخه ډکه موسکايې وکړه اوبې له دې چې زما کرتې ځير شي ويې ويل ((کوم زوی؟ هغه خومړ شوی دی)) ناڅاپه برق ونيولم ، اولکه چیتا پراڼگ له ځايه پاڅېدم ، ځان مې بڼه په درز کې لړزېده ، وينومې دستر کوپر دې ونيولې . اود ځان په کنټرولولو نور بريالی نشوم ، لکه ټپي مارمې دهغې پرلور ورو دانگل او برغل مې پرې وکړ ، هېڅ نپوهېدم چې څه کار کوم ، همدومره پوه شوم چې دهغې وينستان مې له لاسونو څخه تاوکړل ، سترگې يې برقي برقي راوتلې وې اوله خولې څخه يې د شرابو ناولې او گنده بوی راتلو په زاريو او غږ يې پيل وکړ ، خوزه په خوندې وم ماداسې اکر نه درلود چې دهغې خبرې واورم يا ونغوږم يو ډول ځانگړی کرکې اونفرت مې پر ذهن برغل کړې و . په هغه شېبه کې راته خپل هرڅه برباد شوي بنکارېدل او پس له دې راته نور ژوند ، خوند اورنگ نه درلود .

همداسې د غوسې او غضب نه لړزېدم ، لاسونه مې دهغې دستوني څخه حلقه کړل اود خپل بدن په ټول توان سره مې دهغې ستونی زورکړ ، رنگ يې شين او تور واوښت ، سترگو يې عجيبه اکر غوره کړ او وجود يې لکه ماته شوی ځانگه له واکه ووت او هماغسې مې خوشې کړه او په داسې حال کې چې ډېر سخت نارامه او بېړنی اکر مې درلود له کوره ووتم او ډېره شېبه په واټونو او پارکونو کې گرځېدم چې له هغې وروسته لارم او پوليسوته مې ځان وسپاره ، پوليسو هم ماموريت ته بوتلم اودادې د ماموريت له لارې لړۍ په لړۍ تردې ځايه راوړسېدم .

نور پاتې شونې خبرو باندې تاسې هم بڼه پوهېږئ .

ما چې تر ننه پورې چوپتيا غوره کړې وه او په خوله مې مهر لگولې و ، د همدې لپاره چې دخلکو او ټولنې په منځ کې بې آبه اوبې عزته نشم نودادې تاسې اکر کم هغه څه چې مانه غوښتل په ژبه راوړم راباندې مو وويل اود ټولنې او چاپېريال په منځ کې موبې عزته اوبې حيثيته کړم ، زه نن دخپل ژوند د کړاوونو په څرگندولو سره يو څوک یم بې برخليکه . اوس ماته د ژوند بڼه او بد هېڅ ارزښت نلري ، ژوند ماله ماته راکړې اود ټولنې په منځ کې يې نا بوده کړم . نن چې هغه څه ما وويل هېڅ ډول دليل ورته نلرم او ټينگار هم نه کوم چې

تاسې ښاغلي قاضي اوقاضيان زما خبری او څرگندونې ومنئ ، خو هیله من یم چې زما د چوپتیا اوسکون په راز خو حداقل پوه شوي واوسئ چې همدازما لپاره بس او کافي دي . زه تل د بې آبی نه ډارېدم اونن چې مې دا راز ټولوته څرگند کړ او ټولو گډونوالو په منځ کې مې هرڅه په ژبه راوړل نو اوس هیله کوم چې مړشم اوددې بې مانا او کړېدونکي ژوند څخه خلاصی ومومم .

زه اوس په یوې وژنې تورن یم او په خپل جرم اعتراف هم کوم ، خو په هر حال زه یو انسان یم ، داسې انسان چې د ټولنې څخه بې زاره وي او په ټولنه کې یوازې وي . حتی زوی یې مړ شوی ، مینه یې مړه شوې ، ښځه یې مړه شوې او خپله به هم یوه ورځ مړ شي .

زړه مې غواړي چې تاسې ښاغلي قاضیان چې زه مومحاکمه کړی یم او په حقیقت کې د ټولنې رهبري هم په غاړه لرئ ، په دې پوه شئ چې که چېرې کوم ځوان قرباني کیږي دناسالمنې روزنې او غلط چاپېریال له کبله کیږي حتی تاسې هم نشئ کولای دوعوا وکړئ چې خپل اولادونه مود ټولنی نن یا سبا لپاره په خورا ښه توگه روزلي دي ، نوراشئ او هغه ډول چې ټولنه او چاپېریال یې غوښتنه کوي وروزی د مینې ، د عشق د ژوند اود ټولوشیانوپه هکله ورسره په بې پروایۍ خبرې وکړئ او هغه پرده چې ستاسې او هغوی ترمنځ فاصله او واټن پیدا کوي لیرې کړې .

که چېرې مین شول نو کوښښ دې وکړي چې خپلې مینې ته درناوی ولري او که چېرې کومه ستونزه ورته په ټولنه کې پیدا شوه نو کوښښ دې وکړي چې په همغه لومړیو کې یې حل کړي ځکه که چېرې اوږده شوه او غځونې یې وکړې نو شونتیا یې شته چې زما په برخلیک اخته شي .

زه نن په یوه داسې څانگه ناست یم چې هره شېبه یې د وچېدو شونتیا شته خو دا تاسې هستئ چې د ټولنې د ځوان کول (نسل) او څانگود وچېدو مخنیوی کولای شئ اودهغوی ژوند خوندي ساتلای شئ .

له تاسې ټولو څخه مننه کوم چې زما خبروته مو غوږ کېښود او په پوره اوسیلې مو واورېدې ، تاسې ټول کولای شئ چې په ازادانه توگه زما په حق کې قضاوت وکړئ اورایه صادره کړئ .

په هر حال ماته اعدام اوزندان دواړه یو دي اوله تاسو ټولو څخه هیله هم کوم چې هېڅ ډول رحم او استثناعات زما په برخه کې په پام کې ونه نیسئ او ډاډه اوسئ که چېرې دا اعدام

حکم هم راته واوروئ نو خوشاله به شم ، ځکه دیو دردونکي او رنځوونکي ژوند څخه به خلاص شم.

که رښتیا ووايم نودزدان دکرېدلي ژوند اودهرځل ژوندي کېدواومړه کېدوڅخه به وژغورل شم اودابه موراسره لوی احسان هم کړی وي ، نورنوخه خبرې نه لرم او چمتویم چې دمحکمې حکم واورم چې زما په برخه کې څه حکم صادروئ.

ناڅاپه دگډونوالوهاها اوغوغا دمحکمې ارامه فضا خرابه کړه تورن په داسې حال کې چې اوبنکې یې له سترگوڅخېدې اولکه اوبه راروانې وې په خپله ځوکی کښېناست دمحکمې رئیس دتفریح اعلان وکړ اودخپلو قاضیانوسره یوځای دمجلس یا شوراخونې ته دپرېکړې په موخه ننوتل.

څلورساعته دمحکمې قاضیان دشوراپه خونه کې ول ، هغې نه وروسته په داسې حال کې چې دټولوپه بدن کې دستریانښې له ورايه ښکارېدې له خونې راووتل ، د هغې نه وروسته تفریح خلاصه شوه اودمحکمې رسمیات بیا پیل شول ، دمحکمې قاضي دتورن لپاره پنځلس کاله دبامشقت بند اعلان وکړ اومحکمه پای ته ورسېده.

مجرم په داسې حال کې چې په بشپړه توگه غلې ولاړ و دمحکمې دابلاغیې اسناد یې لاسلیک کړل اوبې له دې چې دځان دسپیناوي یا قید دکمېدوپه پا رڅه ووايي په ټیټ سر دموظفو پولیسوسره یوځای دجېل پرلوري روان شو.

دبهمن دمحکومیت خبر دهماغه ورځې په پیل کې ورځپاڼو خپورکړ اودېری خلکو چې دبهمن دژوند کیسه په ورځپاڼو کې ولوسته نو ناڅاپه په ژړاشول ، اودغه کیسه دیوڅه وخت وروسته بېرته په خاموشۍ بدله شوه اوله هرچا څخه هېره شوه.

په داسې حال کې چې دبهمن دژوند تریخ برخلیک په دې ځای کې پای ته ونه رسېد او هغه یوازې څومياشتې په زندان کې پاتې شو ، ځکه دخومياشتو وروسته یوه ورځ دزدان پازه والو د اوړي په یوه گرمه ورځ کې دهغه توراوشین شوی جسد دزدان له یوه کونج څخه پیدا کړ دهغه جنازه یې دعدلیې روغتون ته بوتله ترڅو دمرگ لامل یې پیدا کړي چې دڅه شي په وسیله مړشوی دی.

عجيبه خوداده چې د بهمن له جنازی سره جوخت یو ساعت وروسته دیوه روغتون څخه دیوبل ځوان مړی هم د عدلیې روغتون ته د کتنې (معاینې) لپاره راوستو، چې وروسته معلومه شوه چې دادویمه جنازه د بهمن ملگری (حمید) و.

د حمید د جنازې له خپرېدو څخه معلومه شوه چې د حمید له واده څخه دوه میاشتې وروسته چې کله هغوی دخپل واده د تفریح (عسل) میاشت لپاره بهرته تللي ول، نو حمید په خپل وروستی موډل موټر کې ناست و د موټر د سرعت د تېزوالي له کبله موټر د کوم څه شي سره ټکر کړی او مېرمن یې په دې پېښه کې مړه شوې ده نو په دې پېښه کې حمید هم ټپي شوی و او څه موده وروسته لیونی شوی دی او بالاخره دا چې خو ورځې وروسته په یوه روغتون کې یې ځان وژلی دی.

نوپه دې توگه پنځ (طبیعت) او ټولنې له حمید څخه د بهمن غچ اخیستی و او هغه یې د مرگ تر پولې رسولی و.

د حمید جنازه خپلوانو یې له روغتون څخه بوتله او د بهمن جنازه هېڅ یو خپل یې بونه تله اونه یې دده پوښتنه وکړه. نو په دې اساس دولت دهغه جنازه پورته کړه او د روغتون په امبولانس کې یې د ښار عمومي هدیرې ته بوتله او هملته یې خاورو ته وسپارله، خو کله چې د بهمن د جنازې امبولانس د عدلیې له روغتون څخه وتلونو د آسمان هم سترگې ژرغونې وې او باران په ورېدو پیل وکړ، شاید دا درو یا اوبښکې وې چې د باران په توگه له اسمان څخه رابښکته کېدلې او دخپل محبوب او عاشق په ناوړه او کرغېړن برخلیک یې ژړل.

هغه یې هدیرې ته بوت او څو سپین ږيرو بوډاگانو یې جنازه خاورو ته وسپارله خو نوموړي هېڅ څوک نه درلودل چې دهغه پسې وژاړي او غټې غټې اوبښکې پسې تویې کړي او یایې هم په قبر د گلو گېډۍ کېږدي.

هغه په یوازو کې یوازې ؤ.....

شاید دخپلې وینا له مخې یې نوموړی هغه څوک ؤ چې:

زوی یې مړ شوی..... مینه یې مړه شوې..... مېرمن یې مړه شوې..... او بالاخره خپله یې هم مړه شوی ؤ.....

پای

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com - Digital Library